

Giới thiệu Ma Pháp Sư Thiên Tài

Truyện Ma Pháp Sư Thiên Tài của tác giả Thần Thánh Hiến Tế với tính cách nữ cường nhưng đôi khi ngây thơ và vô lý nhưng không thánh mẫu. Còn nam chính Hàn Cửu U điểm hình bên ngoài bằng sơn bên trong là núi lửa, sống hơn ngàn năm vẫn là xử nam là yêu tộc Giao long, luyện đan sư, pháp tôn... Đang ẩn nấp trong học viện để tìm ra kẻ thù.

Kiếp trước đó, Lâm Huyền Băng bị người bán đứng, lựa chọn tự nô, đồng quy vu tận cùng địch nhân. Còn kiếp này, Lâm Huyền Băng trọng sinh, hồn nhập vào thất tiểu thư gia tộc Lâm thị cổ võ nước Đại Yên đứng trong hàng gia tộc.

Đây là một nơi lấy thực lực làm đầu, là một đại lục cường giả vi tôn, thân là thất tiểu thư của dòng họ Lâm thị lại bị mọi người khắp nơi xa lánh, bị người chỉ vào mũi mà nhạo báng. Mà mẫu thân càng là bởi vì nàng mà không có người nào trong tộc muốn gặp gỡ. Rõ ràng là một tiểu thư cao quý, cuộc sống lại không khác gì heo chó. Cuối cùng nàng lại bị tam tỷ Lâm Mộ Dung Tuyết đánh cho đến chết. Cuối cùng tiếp theo câu chuyện sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Vận mệnh ngã xuống

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng như nước.

Trong bóng đêm tại nơi đây, ở một góc ánh sáng chiếu không đến, có sáu bóng đen vây quanh một người áo đen nhỏ bé.

“Lâm Huyền Băng, mày trốn không thoát đâu.” Thất Tuyết nhìn bóng người trước mặt mà nói. Trong mắt tràn ngập sự tham lam, kèm theo hơi thở muốn giết người.

“Thất Tuyết, mày và tao đều là thích khách thiên tuyệt môn, vì sao mày lại đối xử với tao như vậy?” Lâm Huyền Băng nhìn sáu người vây quanh nàng, lấy Thất Tuyết làm đầu, tất cả đều là những thích khách trong mười thích khách đứng đầu tại thiên tuyệt môn.

“Việc này à, ha ha, ai bảo mày đứng ở đầu bảng quá lâu như vậy? Đàn bà thì nên ngoan ngoãn ở nhà hầu hạ đàn ông, sinh con đẻ cái, anh em nói tao nói đúng không?” Thất Tuyết vung tay rống với đám chung quanh một tiếng

“Đứng, đại ca nói không sai.” Năm người còn lại cùng nhau phụ họa nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn không rời Lâm Huyền Băng – Sát thủ đứng đầu thiên tuyệt môn.

“Ha ha, mày mang theo bọn họ đến đây diệt tao cũng chỉ là vì nguyên nhân này sao?” Lâm Huyền Băng cười với Thất Tuyết ở đối diện, đây đã từng là người bạn duy nhất của nàng.

Chuyện gì có thể khiến cho hai người bạn thân thiết lại trở mặt thành thù? Vì tiền? Vì danh? Vì lợi? Chỉ có bản thân Lâm Huyền Băng biết, hết thảy nguyên nhân chính là bởi vì lúc vô tình trong một nhiệm vụ ám sát nàng chiếm được một viên thần đan siêu cực phẩm, Luân Hồi Tẩy Tủy đan. Nghe tên đúng với như ý nghĩa, trong truyền thuyết, chỉ cần ăn loại đan dược này vào, cho dù là thân thể yếu kém nhất cũng có thể thoát thai hoá cốt trở thành thông linh huyền thể, trở thành võ tôn thành tựu bất thế. Có câu không người nào có tội, có báu vật mới là mang tội. Lâm Huyền Băng từ sau khi chiếm được đan dược này luôn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng không tiết lộ tin tức này cho bất luận kẻ nào, nhưng thiên hạ nào có chuyện gì có thể giữ kín mãi. Một ngày, trong lúc chèn chến với Thất Tuyết, nàng uống nhiều hơn một chút, liền nói tin tức về đan dược cho hắn nghe, Thất Tuyết lúc đó cũng không biểu hiện ra cái gì, ai biết ba tháng sau hắn lại tụ tập ngũ đại ca thủ thiên tuyệt môn đối phó nàng.

“Đúng, chính là nguyên nhân này, với thân thủ của tao, làm sao có thể ở bên dưới mày mãi? Mày không phải ý vào bản thân có quan hệ với môn chủ nên mới luôn luôn đứng đầu bảng vì sao?” Ánh mắt Thất Tuyết giờ phút này trở nên sắc bén mà oán độc.

“Ha ha, hay cho một lý do đường đường chính chính.” Lâm Huyền Băng cười to, nàng lấy ra một viên đan dược đỏ đậm từ trong lòng, nói với Thất Tuyết: “Mày dám nói không phải vì viên Luân Hồi Tẩy Tủy đan này sao?”

Năm người khác vừa nghe Lâm Huyền Băng nói liền nhìn đan dược trong tay Lâm Huyền Băng, ánh mắt lập tức trở nên tham lam.

Thất Tuyết cũng không ngờ được Lâm Huyền Băng để lộ chuyện Luân Hồi Tẩy Tủy đan vào lúc này, sắc mặt của hắn nhất thời thay đổi, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường.

“Thế nào? Chúng mày muốn có nó, vậy thay tao giết hắn trước.” Bàn tay trắng nõn của Lâm Huyền Băng chỉ Thất Tuyết, hắn đã có thể vô nghĩa với nàng, vậy cũng đừng trách nàng vô tình.

“Các huynh đệ ổn định, đừng nghe ả nói bậy, ả chỉ tùy tiện lấy bậy một viên đan ra, nói là Luân Hồi Tẩy Tủy đan mà thôi, loại đan dược siêu phẩm này không phải đã biến mất từ lâu rồi hay sao?” Thất Tuyết vì không thể để năm người kia nghi ngờ liền tức thời biện giải, sau đó liền giả bộ oán giận nói với năm người đó: “Chỉ nhìn thôi đã biết ả ta muốn gây bất hòa nội bộ với chúng ta rồi, đừng mắc bẫy ả.”

Lâm Huyền Băng nghe được lời nói giấu đầu hở đuôi của Thất Tuyệt liền không khỏi cười, “Giả sao? Chúng mày không dùng, vậy tao dùng.”

Nói xong, Lâm Huyền Băng không do dự cho viên đan màu đỏ vào miệng ngay trước mắt Thất Tuyệt.

Thất Tuyệt vừa thấy động tác của Lâm Huyền Băng, toàn thân lập tức nổi sát khí. Hắn liền tấn công Lâm Huyền Băng. Muốn nháy mắt đoạt đan được lại trước lúc Lâm Huyền Băng nuốt đan được vào trong miệng.

Mà năm người kia cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bọn họ có lẽ vừa rồi bị nói mấy câu kia của Thất Tuyệt chấp chèn một lát, vì để nhận biết đan được kia là thật hay giả, nhưng Thất Tuyệt lại chọn lúc Lâm Huyền Băng nuốt đan được mà động thủ, thế nên lập tức làm rõ một vấn đề, viên đan được này là thật, thế nên bọn chúng cũng nhất định phải đoạt được viên đan được này trước khi Thất Tuyệt cướp mất.

Lâm Huyền Băng nhìn thế cục thay đổi trong nháy mắt, khỏe miệng của nàng không khỏi khẽ nở nụ cười. Nàng biết lục đại ca thủ liên thủ, nàng căn bản không thể sống sót, đã vậy, không bằng đồng quy vu tận cùng bọn họ còn sáng khoái hơn. Nàng dùng chính thân thể nàng làm con mồi, như bọn họ tới gần nàng, để cho chúng đắm chìm bị thương, thân thể Lâm Huyền Băng nháy mắt bộc phát ra một ánh đỏ chói mắt.

“Tự nổ?” Thất Tuyệt nhìn ánh đỏ tuyệt mỹ trên mặt Lâm Huyền Băng làm nổi lên nụ cười yểu ớt liền cảm thấy hoảng loạn.

“Bây giờ mới biết sao? Chậm mất rồi, chúng mày đều đi chết đi.” Lâm Huyền Băng quát to một tiếng, chỉ thấy ánh đỏ kia nháy mắt tỏa sáng bùng, hủy diệt toàn bộ sinh linh trong vòng phạm vi một dặm.

Không trung phiêu tán một mảng sương đỏ, ánh trắng sáng tỏ kia như bị đám sương mù vây kín, nghiêm nhiên trở thành mặt trăng đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Thiếu niên như thần tiên

Lâm Huyền Băng vừa mở trợn mắt liền nhìn thấy một đôi hài màu bạc tới trước mặt nàng. Cơ hồ là theo bản năng, thân thể của nàng đã làm ra phán đoán chính xác, đôi hài kia đạp đất đứng bên cạnh nàng.

Đây là tình huống gì? Nàng không phải tự nổ mà chết sao? Sao bây giờ vẫn còn sống?

Chỉ là toàn thân nàng rất đau, bằng kinh nghiệm của nàng, xương bả vai đã trật khớp, hơn nữa trong bụng rất đau, dường như nội tạng đều bị thương nặng.

Lúc này nàng đang nằm ngửa dưới đất, mà bên cạnh đầu nàng có một người mặc trang phục màu đỏ, chân mang đôi ủng màu bạc, nhìn qua tuổi chừng 15, 16, là cô gái nhỏ xinh đẹp. Ánh mắt nàng kia cao ngạo nhìn Lâm Huyền Băng, có khinh thường, hèn mọn.

“Lâm Huyền Băng, đồ phế vật nhà ngươi, tránh cái gì mà tránh? Bỏ tiểu thư cho ngươi tránh sao?” Khẩu khí cao ngạo tràn ra trong miệng cô gái kia, dường như rất bất mãn với chuyện Lâm Huyền Băng tránh nàng ta.

Lâm Huyền Băng kỳ quái nhìn thoáng qua tiểu cô nương kia, Lâm Mộ Dung Tuyệt, cái tên này đột nhiên nảy ra trong đầu nàng.

Tam tiểu thư Lâm Mộ Dung Tuyệt, mười lăm tuổi, thuộc dòng họ đại trưởng lão trong Lâm thị, thiên phú đấu khí võ giả Thất giai, thuộc loại thành viên có tư chất ở Lâm thị, rất được các vị trưởng lão yêu thích.

Lâm Huyền Băng phát hiện bản thân không rõ tại sao đã nhập hồn vào một cơ thể ốm yếu trùng tên. Chủ nhân của cơ thể này tên Lâm Huyền Băng, mười bốn tuổi, Thất tiểu thư của dòng họ Lâm thị, phụ thân nàng là con cả của tông chủ Đương nhiệm, đã mất tích trong một lần quân đoàn nhận làm nhiệm vụ lúc nàng sáu tuổi. Hơn nữa thiên phú tu luyện của Lâm Huyền Băng chỉ là số không, thế nên nàng cùng nàng và mẫu thân dần dần không được người trong tộc coi trọng, lấy thân phận cháu ruột của tông chủ cũng vẫn bị những người khác hù dọa, thậm chí là ngang hàng ức hiếp. Mà Lâm Mộ Dung Tuyệt đây chính là người thường xuyên ức hiếp nàng nhất.

Mà lúc này Lâm Mộ Dung Tuyệt đang dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ nhìn Lâm Huyền Băng, trong lòng ả cảm giác rất kỳ lạ, tiểu phế vật này có phải bị ả đánh cho choáng rồi không? Sao ánh mắt nhìn ả lại kỳ lạ như vậy?

“Mộ Dung Tuyệt, muội nhìn nhau với ả làm cái gì? Loại phế vật như ả, mỗi ngày còn sống chính là lãng phí gạo của Lâm gia, còn không bằng cho ả sáng khoái một chút, cho ả chết sớm siêu sinh sớm.” Lâm Thừa Tông, thuộc nhất mạch của nhị trưởng lão, người hầu của Lâm Mộ Dung Tuyệt. Gã nhìn nàng nằm trên mặt đất, ngay cả chút sức đứng lên cũng không có, sự ghét bỏ trong lòng đã sớm không thêm che giấu. Nha đầu kia nếu không phải là chi mạch của dòng họ Lâm thị, hẳn đã sớm động thủ làm thịt ả rồi, đỡ mất công ả làm Lâm thị mất mặt trong Hiên Viên thành.

Là con gái lớn nhất của tông chủ Lâm Thiên Tông – võ tôn Tam Giai, sao lại sinh ra một đứa con gái không có chút thiên phú nào? Nếu không phải trên người nàng có hình xăm đặc thù truyền thừa của huyết mạch dòng họ Lâm thị, phỏng chừng trên dưới Lâm gia đều sẽ nói mẫu thân nàng vụng trộm bên

ngoài.

“Chết sao?” Lâm Mộng Tuyết nhìn Lâm Huyền Băng vô lực nằm trên mặt đất, kéo dài giọng, sau đó khinh miệt nhìn nàng nói một câu, “À chết rồi không phải chúng ta cũng nhảm chán lắm sao. Không bằng để ả sống để mỗi ngày chúng ta tìm tới hành hạ.”

“Nhưng...” Lâm Thừa Tông liếc qua Lâm Huyền Băng, gãi cùi người lấy tay nâng cằm Lâm Huyền Băng lên. Tuy rằng Lâm Huyền Băng là một phế vật nhưng khuôn mặt cũng thật xinh đẹp, Lâm Mộng Tuyết này luôn luôn tìm nàng gây phiền toái, nguyên nhân duy nhất cũng chính là bởi vì nàng có bề ngoài xinh đẹp hơn nàng ta, cho nên nàng ta mới có thể lấy việc hành hạ nàng làm niềm vui mỗi ngày.

Lâm Huyền Băng nhìn bản thân bị tên nhãi trước mặt đùa giỡn, trong mắt dần dần ngưng tụ thành ý lạnh, lúc nàng đang định phát lực công kích Lâm Thừa Tông, phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói.

“Mộng Tuyết, Thừa Tông, đại trưởng lão và nhị trưởng lão tìm các ngươi, còn không mau đi?”

“Vâng.” Lâm Thừa Tông lập tức buông Lâm Huyền Băng ra, đứng lên sửa sang lại quần áo lên tiếng.

“Huyền Thiên ca ca.” Lâm Mộng Tuyết bên kia còn khoa trương hơn, mở to đôi mắt êm dịu như nước dịu dàng nhìn người đang đến, hoàn toàn khác về thần sắc lúc trước.

Mà Lâm Huyền Băng lúc này đang lén lút thu hồi tay phải chuẩn bị công kích Lâm Thừa Tông.

“Còn không đi mau?” Giọng nói kia mang ý lạnh, trong lòng Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông cũng lạnh lẽo theo.

Không dám ở lại, Lâm Thừa Tông và Lâm Mộng Tuyết nhìn thoáng qua, sau đó hai người song song bỏ đi.

“Sao không cẩn thận vậy? Ta không phải đã nhắc muội tránh xa bọn họ rồi sao sao?” Giọng nói lạnh lùng vừa này đã không còn nữa, giọng nói rót vào tai Lâm Huyền Băng lúc này là giọng nói khiến người nghe cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Lâm Huyền Băng ngẩng đầu lên, nàng thấy rõ chủ nhân giọng nói kia, toàn bộ tâm hồn nàng trong nháy mắt run lên. Nước mắt chảy ra từ hốc mắt. Nàng biết, đây là tình cảm của Lâm Huyền Băng chân chính.

Đầu mùa xuân nắng ấm, một thiếu niên như thần tiên vươn đôi tay đỡ Lâm Huyền Băng đứng lên từ trên mặt đất. Hắn lấy một chiếc khăn tay màu trắng từ trong áo ra, nhẹ nhàng lau đi bụi đất dính trên mặt Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Thiên, đệ tử dòng họ Lâm thị, cha mẹ không rõ, từ nhỏ đã được ôm vào Lâm thị. Có thiên phú về ma pháp, ma pháp học đồ Cửu giai. Là thiên tài Ma Pháp Sư của Lâm Thị. Bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Lâm Huyền Băng, hơn nữa lúc hắn năm tuổi, Lâm Huyền Băng không sợ bệnh đậu mùa, cố ý ở lại bên hắn, hơn nữa còn tìm y giả trị bệnh cho hắn, thế nên về sau hắn cũng chỉ dịu dàng với một mình nàng.

“Bị thương ở đâu?” Lâm Huyền Thiên vừa cẩn thận lau mặt Lâm Huyền Băng, vừa nhẫn nại kiểm tra thân thể của nàng.

“Vai trái xương bả vai trật khớp.” Lâm Huyền Băng đánh giá một chút rồi nói với Lâm Huyền Thiên.

Chỉ thấy Lâm Huyền Thiên vươn tay đè lại nơi gần vai trái Lâm Huyền Băng, dùng chút sức, cánh tay Lâm Huyền Băng đã được nối lại.

Sau đó hắn đặt tay trên mặt Lâm Huyền Băng, nhất thời Lâm Huyền Băng chỉ cảm thấy một luồng ấm áp truyền tới từ tay hắn. Không bao lâu sau, vết thương lớn nhỏ trên mặt nàng đều biến mất.

“Được rồi, có còn thương ở đâu nữa không?” Lâm Huyền Thiên nhìn Lâm Huyền Băng.

“Hết rồi.” Lâm Huyền Băng lắc đầu, về phần nội thương, nàng có thể tự vận công để trị, hắn không phải là vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Thông linh Huyền thể

“Về sau cẩn thận một chút, không có việc gì thì cách xa Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông một chút.” Lâm Huyền Thiên lấy tay nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lâm Huyền Băng. Bây giờ hắn chưa đủ mạnh để bảo vệ Lâm Huyền Băng. Hắn phải nỗ lực tu luyện, đạt được năng lượng ma pháp mạnh mẽ, như vậy hắn mới có đủ năng lực bảo vệ nàng.

Lâm Huyền Băng lúc này đang nhìn Lâm Huyền Thiên, không nói gì, nàng bây giờ đang chậm rãi tiêu hóa cơ thể mình đã chết, linh hồn lại nhập vào một cơ thể kỳ lạ. Trong bụng đau đớn, nàng không khỏi bắt đầu vận chuyển công pháp ban đầu tồn tại sâu trong trí nhớ. Sau khi vận chuyển một vòng, nàng mới giật mình phát hiện ra cơ thể này đâu phải phế vật gì? Cơ thể này thì ra là một thông linh huyền thể, chẳng lẽ đây là do nàng ăn Luân Hồi Tẩy Tủy

đan? Lâm Huyền Băng không nói gì nhìn trời. Chỉ có điều cơ thể này không có kinh mạch đặc thù được mở ra để phù hợp với thông linh huyền thể, hiển nhiên linh cơ sẽ chỉ là không mà thôi. Nhưng chỉ cần mở kinh mạch ra thì thiên phú tu luyện tuyệt đối không thể dùng ánh mắt người thường để nhìn. Cũng may Lâm Huyền Băng kiếp trước chính là thông linh huyền thể, loại thể chất này đúng là rất thích hợp đối với việc tu luyện công pháp đặc thù. Đây cũng chính là bí mật để nàng luôn đứng đầu ở thiên tuyệt môn.

“Băng nhi, sao rồi? Vẫn còn chỗ nào không thoải mái sao?” Lâm Huyền Thiên nhìn bộ dáng nàng mà không thấy yên tâm, khẽ cau mày một chút, hần đã thăm dò qua hết, cảm thấy không có chỗ nào không ổn. Hần không khỏi lẩm bẩm “Không có ngoại thương, chẳng lẽ là nội thương?”

Mà đầu Lâm Huyền Băng đứng đối diện hần lại đen sì, có làm không vậy? Hần ta đang ăn đậu hũ của nàng hả? Tay sờ đi đâu vậy?

“Đi, ta dẫn muội đi gặp đại phu.” Lâm Huyền Thiên có chút lo lắng đất Lâm Huyền Băng, hần có công pháp hệ thủy, tuy rằng có thể cấp tốc chữa khỏi ngoại thương của Lâm Huyền Băng, nhưng nội thương hần lại không thể không chế được. Hôm nay Lâm Huyền Băng thoát nhìn có phần là lạ, không phải là bị Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông đánh hỏng cả đầu luôn chứ?

“Huyền Thiên, muội không sao.” Lâm Huyền Băng kéo Lâm Huyền Thiên lại, một chút nội thương đối với nàng mà nói không tính là gì, bây giờ nàng bức thiết muốn bản thân trở lại phòng bắt đầu tu luyện công pháp.

“Đừng cậy mạnh, người không thoải mái phải đi tìm y giả.” Trong con ngươi màu đen của Lâm Huyền Thiên đối với nàng hiện lên một tia lo lắng.

“Yên tâm, muội là ai chứ? Muội là con gái đánh mãi không chết đấy, huynh cho rằng Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông có thể đánh muội bị thương được sao?” Lúc này trên mặt Lâm Huyền Băng tràn ngập thần thái tự tin, “Ừ, về sau muội sẽ để huynh thấy, muội sẽ trả lại tất cả cho bọn chúng, muội sẽ cho Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông biết, Lâm Huyền Băng muội lợi hại thế nào.”

Đột nhiên Lâm Huyền Băng tự tin tràn đầy, Lâm Huyền Thiên cảm thấy dường như có cái gì đó thay đổi. Kỳ quái, Lâm Huyền Băng trước mắt rõ ràng vẫn là người ở chung cùng hần sớm chiều, nhưng khí thế trên người nàng dường như trở nên quyết đoán tự tin hơn so với trước kia rất nhiều. Là đề nên tới cực điểm bộc phát sao? Chỉ mong phát triển theo phương diện tốt.” Băng nhi, đừng để cho di Hách lo lắng. Mọi việc cần phải cân nhắc hành động”

“Vâng, muội biết.” Lâm Huyền Băng gật đầu với Lâm Huyền Thiên một cái, “Nếu không có chuyện gì thì muội đi về trước, miễn cho mẫu thân lo lắng.”

“Được, trên đường cẩn thận một chút, đại trưởng lão phái ta đi làm việc, không đi cùng muội được, thay ta vấn an di Hách.” Lâm Huyền Thiên buông tay Lâm Huyền Băng ra.

“Vâng.” Lâm Huyền Băng lên tiếng, không đợi Lâm Huyền Thiên rời đi, nàng liền trực tiếp xoay người đi về nơi ở của mình. Bây giờ nàng cấp thiết muốn tu luyện công pháp kiếp trước của bản thân, Lâm Mộng Tuyết, Lâm Thừa Tông, các người chờ đi, tương lai không lâu, ta nhất định sẽ đâm nát các người dưới chân như đồng bùn nhão.

Lâm Huyền Băng về tới phòng liền khoanh chân ngồi xuống, thần hồn lúc này chậm rãi an tĩnh lại. Nàng vận công pháp chạy xung quanh kinh mạch của bản thân. Kinh mạch vốn bế tắc dưới công pháp nàng vận hành sinh ra biến hóa mỏng manh. Dần dần nàng cảm giác được linh khí thiên địa thẩm thấu thông qua làn da nàng tiến vào trong cơ thể. Sau mấy lần vận công, nàng phát hiện trong kinh mạch của mình dần hình thành một khí xoáy nhỏ, khỏe miệng của nàng khẽ nở nụ cười.

Tốt lắm, tuy rằng thân mình này đã mười bốn tuổi, bây giờ bắt đầu tu luyện có hơi trễ, không bằng thiên phú tu luyện của nàng trước kia. Nhưng nàng tin chỉ cần nàng nỗ lực tu luyện, nàng lại là thông linh huyền thể đặc biệt, muốn trở nên mạnh hơn chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn thôi.

Lâm Huyền Băng mở to mắt, mâu trung đã ngưng tụ một tia sáng nhàn nhạt.

“Băng nhi, ăn cơm” Mẫu thân của Lâm Huyền Băng, Hách Ngưng Chi gõ cửa ngoài cửa phòng nàng.

“Vâng, con ra ngay.” Lâm Huyền Băng lần đầu tu luyện đã có chút thành tựu, điều này khiến cho nàng tin tưởng vào bản thân. Xem ra thông linh huyền thể này thật đúng là biến thái, nàng tu luyện thời gian một giờ, lại hấp thu được thiên linh khí thiên địa hơn người khác. Hoặc nói cách khác, nàng luyện một giờ đã bằng người khác tu luyện mười mấy giờ, hơn nữa tốc độ này còn có thể tăng nhanh hơn theo cấp bậc càng cao. Đây là lý do vì sao mà nàng có thể đứng vị trí thứ nhất ở thiên tuyệt môn. Nàng có thể chất đặc biệt, căn bản là không cần dùng Luân Hồi Tẩy Tủy đan cũng có thể mạnh như vậy, chỉ tiếc ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, nàng lại vì một viên đan không có tác dụng với bản thân mà bỏ mạng.

Lâm Huyền Băng nghĩ đến rồi lại lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó. Nàng mở cửa ra, một phụ nhân trung niên mỹ mạo đứng trước cửa. Đây chính là mẫu thân của thân thể này. Trong ánh mắt và là sự dịu dàng vô tận, hoàn toàn có thể thấy được mẫu thân trước mắt nàng là một người phụ nữ vô cùng hiền thực.

“Băng nhi, đến đây.” Hách Ngưng Chi dịu dàng gọi Lâm Huyền Băng một tiếng, nàng kéo Lâm Huyền Băng đi tới nhà ăn đơn sơ. Trên mặt bàn cũ kỹ bày một chén mì sợi nóng, “Hôm nay là sinh nhật con, mẹ cũng không có nhiều tiền, không thể cho con một sinh nhật đầy đủ được, cho nên chỉ có thể nấu cho con một chén mì sợi, coi như là quà cho con.”

“Mẫu thân.” Lâm Huyền Băng nhìn thật trong bát mì, bình thường các nàng qua ngày cũng rất thanh đạm, lấy đâu ra tiền đi mua thịt? Nàng ngẩng đầu nhìn Hách Ngưng Chi, phát hiện thì ra một bộ khuôn tai mang bên tai bà không thấy đâu. Nhất định là mẫu thân vì mua thịt cho nàng nên mới mang khuôn tai làm của hội môn đi bán. Lâm Huyền Băng nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng thề, chờ nàng một ngày thật sự có thể xuất đầu, nàng nhất định sẽ mua khuôn tai Thất Giới ma tinh của mẫu thân trở về.

“Nha đầu ngọc, còn thất thần làm gì? Nhanh ăn đi con.” Hách Ngưng Chi cũng không lường trước được con gái giờ đây đã đổi linh hồn, vẫn mang vẻ từ

ái như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Mạnh mẽ giữ gìn tình thân

Trước kia Lâm Huyền Băng là một cô nhi, căn bản là không có người thân, lúc ở thiên tuyết môn, trong mắt người khác môn chủ đối với nàng rất tốt, nhưng có ai biết môn chủ kỳ thực chỉ xem nàng như một công cụ kiếm tiền mà thôi. Đối với một sát thủ có thể kiếm cho hắn một đồng tiền lớn mà nói, hắn cho rằng chỉ cần bỏ thì một chút quan tâm có thể đổi lấy sự trung thành của nàng, kỳ thực Lâm Huyền Băng căn bản là khinh thường thủ đoạn vụng về kia của hắn, kiếp trước nàng không có tin ngưỡng, không có khát khao, càng không có mục tiêu và lý tưởng, mỗi ngày chỉ nhận nhiệm vụ rồi thì hành, chỉ dựa vào đó mà sống.

Lâm Huyền Băng đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, hai tay nàng nâng bát mì lên, hơi nóng trong chén nhẹ nhàng dâng lên, trong lúc nhất thời hai mắt nàng dường như có chút mê man.

“Băng nhi, qua hôm nay con đã chính thức mười bốn tuổi rồi, aiz.” Hách Ngưng Chi nói đến đây rồi thở dài một hơi, sau đó bà nói tiếp: “Sang năm, dòng họ Lâm thị muốn tổ chức thí nghiệm thiên phú, nếu con vẫn không có chút đầu khí hay thiên phú mà pháp nào thì làm sao bây giờ?”

Hách Ngưng Chi nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mềm mại của Lâm Huyền Băng, lúc ánh mắt bà nhìn Lâm Huyền Băng có ẩn ẩn lo lắng. Một đệ tử không có thiên phú được sinh trong gia tộc còn không bằng những đứa trẻ được sinh trong gia đình bình thường, bởi vì bị gia tộc khinh thường cho nên mới bị mọi người khinh thường.

“Băng nhi, nếu thật sự không có thiên phú cũng không sao, mẹ nhất định sẽ mang con đi khỏi Hiên Viên thành.” Hách Ngưng Chi nhìn cửa như đang hạ quyết tâm, bà vừa vuốt tóc Lâm Huyền Băng, vừa nhẹ nhàng nói.

“Mẫu thân.” Lâm Huyền Băng điều chỉnh ánh mắt nhìn Hách Ngưng Chi, nhìn thấy trên mặt Hách Ngưng Chi tràn ngập ánh sáng từ ái nhu hòa, trong lòng nàng chảy qua qua dòng nước ấm. Đây là mẫu thân thương yêu sao? Mẫu thân vô tư đối xử với con mình sao? Cảm giác cũng thật ấm áp.

“Mau ăn đi, lạnh sẽ không ăn ngon.” Hách Ngưng Chi mỉm cười nhìn Lâm Huyền Băng.

“Vậy còn mẹ?” Lâm Huyền Băng chú ý tới trước mặt chỉ có một chén, vậy của mẫu thân đâu? Bà ấy ăn cái gì?

“Mẹ sao? Mẹ đã ăn rồi.” Hách Ngưng Chi vẫn mỉm cười nói với Lâm Huyền Băng.

Gạt người. Lâm Huyền Băng nhìn Hách Ngưng Chi, trong lòng đã biết nguyên nhân. Chỉ có điều vì mẫu thân là vì nàng nên không lập tức vạch trần mà lựa chọn một cách ôn hòa khác.

“Mẫu thân, con không ăn được nhiều như vậy, chúng ta mỗi người một nửa.” Lâm Huyền Băng để chén mì lên bàn, xoay người đi đến trong phòng bếp tính đi lấy thêm cái bát.

Mà Hách Ngưng Chi nhìn bóng lưng Lâm Huyền Băng rồi đi, khóe mắt hơi ẩm ướt. Ánh mắt nhu hòa nhìn ra ngoài cửa, trong lòng chỉ dám lén lút nghĩ: “Thiên Tông, Băng nhi chúng ta bây giờ vẫn chưa biết chuyện, chàng đang ở đâu? Bọn họ đều nói chàng đã chết, nhưng là ta không tin, ta vẫn cảm thấy chàng còn sống, nhưng là vì sao đã chín năm rồi, chàng vẫn không có tin tức gì? Nhanh về nhà một chút, ta và Băng nhi đều đang chờ chàng.”

“Mẫu thân, mẹ đang nhìn cái gì vậy?” Lúc Lâm Huyền Băng trở lại trong phòng, đã phát hiện Hách Ngưng Chi vụng trộm gạt nước mắt. Nàng nhìn ngoài cửa một chút, lại không thấy ai là sao? Chẳng lẽ bà lại nhớ phụ thân rồi? Lâm Huyền Băng lúc đã hoàn toàn đã nhận định cơ thể này và Hách Ngưng Chi. Nàng âm thầm thể trong lòng, những chuyện trước kia Lâm Huyền Băng không làm được, nàng nhất định sẽ thay nàng ấy làm được, đối tốt với mẫu thân, nàng nhất định sẽ không khiến nàng ấy thất vọng, cũng nhất định sẽ không để bà chịu khổ.

“Không có gì.” Hách Ngưng Chi lấy mu bàn tay lau nước mắt dính trên khóe mắt mình, trên mặt đã tươi cười.

Là nhớ phụ thân sao? Lâm Huyền Băng nhìn bộ dạng Hách Ngưng Chi, không khỏi liên tưởng. Mẫu thân và phụ thân thành thân sáu năm, phụ thân khi làm nhiệm vụ thì mất tích, mẫu thân một mình mang theo nàng cùng sống chín năm, trong chín năm này, không có phụ thân che chở, các nàng lại bị gia tộc khinh thường. Lúc nàng nhập vào thân thể này đã hiểu rõ.

“Mẫu thân, mẹ yên tâm, về sau chuyện của con mẹ không cần quan tâm, con sẽ trở nên nổi bật.” Lâm Huyền Băng cầm tay Hách Ngưng Chi kiên định nói.

“Ừ, được.” Hách Ngưng Chi vuốt đầu Lâm Huyền Băng, con gái thế nào bà biết rất rõ, tuy rằng ở sâu trong lòng cũng không cho là thật, dù sao con gái cũng đang an ủi bà, vậy nên cho dù biết đây là chuyện không thể nhưng trong lòng cũng cảm thấy được an ủi hơn nhiều. Bà dịu dàng nhìn con gái, phẳng phiu như cảm thấy con gái mới qua một ngày đã trưởng thành hơn nhiều.

“Mẫu thân, chúng ta không nghĩ nữa, ăn cơm trước.” Lâm Huyền Băng để cái chén không lên bàn, chia một nửa chén mì ra, đồ ăn đơn sơ, trong lòng Lâm Huyền Băng có chút xót xa, về sau nàng nhất định phải cho mẫu thân cuộc sống tốt nhất, để mẫu thân không phải lo lắng điều gì.

“Ừ.” Hách Ngưng Chi thấy trên mặt con gái xuất hiện tia uất ức nên cũng không từ chối. Hai người mỗi người một chén, lặng lẽ ăn.

Đang lúc các nàng đang ăn, gian ngoài đột nhiên có người đi vào.

“Lâm Huyền Băng.” Người cầm đầu vừa vào cửa liền gọi thẳng tên Lâm Huyền Băng.

“Lâm quản sự.” Hách Ngưng Chi nhìn người tới liền đứng lên, ngữ khí cung kính gọi một tiếng.

“Ừ.” Lâm quản sự lên tiếng mà mắt cũng không thèm liếc Hách Ngưng Chi một cái.

Lâm Huyền Băng thấy vậy, trong lòng lóe lên một tia âm trầm, ánh mắt nàng thanh lãnh nhìn quản gia trước mặt, dựa theo bối phận, quản gia chỉ là một hạ nhân, nhưng lão ta ta cũng xem như là nhân vật có thực quyền ở Lâm gia, cho nên không ít người Lâm gia đều nịnh bợ lão, mà các nàng cô nhi quả phụ, không có bối cảnh chỗ dựa vững chắc, Lâm quản gia này đương nhiên cũng không để các nàng vào mắt. Chỉ là không biết hôm nay ngọn gió nào đã thổi lão tới viện nhỏ chỗ nàng?

“Có việc sao?” Lâm Huyền Băng thanh lãnh hỏi một tiếng. Tuy rằng địa vị của Lâm quản sự này trong gia tộc cao hơn so với các đệ tử một chút dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, một hạ nhân còn kiêu căng hơn chủ nhân của mình, quả thật khiến người ta không ưa nổi. Mà Lâm Huyền Băng và Hách Ngưng Chi tuy rằng không có địa vị gì tại gia tộc Lâm thị nhưng tốt xấu gia gia nàng vẫn là trưởng tộc dòng họ Lâm thị, Lâm quản sự lấy thái độ cao cao tại thượng này đối với Lâm Huyền Băng làm nàng cảm giác vô cùng khó chịu. Cho nên khẩu khí của nàng đối lão đương nhiên cũng không có gì phải khách khí.

Lâm quản sự liếc mắt nhìn Lâm Huyền Băng một cái, phát hiện hôm nay nàng không cung kính với lão như ngày thường, trong lòng có chút bất mãn, nhưng đối phương dù sao vẫn là cháu gái tộc trưởng, lão cũng không thể gây sự, “Tộc trưởng gọi người đến tiền viện, hôm nay là ngày thí nghiệm thiên phú, không phải người đã quên chuyện quan trọng này rồi chứ?”

Câu nói của lão tràn đầy ý châm chọc nàng là một phế vật. Aiz, thí nghiệm thiên phú hàng năm vì phế vật này mà khiến cả gia tộc đã trở thành đề tài để mọi người trên đại lục mang ra nói chuyện phiếm.

“Ừ.” Lâm Huyền Băng không buồn để ý sự châm chọc của Lâm quản gia, trong đầu nàng lúc này đang truyền ra tin tức, thì ra gia tộc Lâm thị này hàng năm đều sẽ thí nghiệm thiên phú của đệ tử, kiểm tra bọn họ trong một năm có dụng công tu luyện hay không, để thúc thúc nhóm đệ tử trẻ tuổi. Chỉ có điều không phải hằng năm Lâm quản gia đều phái hạ nhân tới thông báo sao? Sao hôm nay lại tự vác mõng tới đây? Trong này chắc hẳn là có nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Hưu thư từ hôn

“Hách phu nhân, tộc trưởng cho mời.” Lâm quản sự tuyên bố một tiếng với Hách Ngưng Chi, ngữ khí kia tốt hơn so với Lâm Huyền Băng một chút.

“Đã biết, người có thể rút.” Lâm Huyền Băng nhìn thái độ Lâm quản sự đối với mẫu thân liền tức giận muốn phát tác.

“Người...” Lâm quản sự không đoán được thái độ của Lâm Huyền Băng hôm nay khác thường như nuốt phải lửa mà nói chuyện với ông ta như thế, chẳng lẽ nàng ta không sợ lão ta gây bất lợi sao? Phải biết rằng tuy nàng thuộc hệ tộc trong Lâm gia, nhưng địa vị ở Lâm gia lại không sánh bằng cả hạ nhân, nàng ta hôm nay dùng sắc mặt này đối chọi với ông ta thật đúng là ăn gan hùm mật hổ.

“Người cái gì mà người? Nói cho hết lời, nói xong thì có thể rút.” Lâm Huyền Băng cũng không khách khí với Lâm quản gia. Nàng đuổi Lâm quản gia như đang đuổi ruồi bọ gì vậy.

“Hừ.” Lâm quản gia hừ lạnh một tiếng, phất tay áo mang theo hai gã hạ nhân rồi bỏ đi, cứ chờ mà coi, Lâm Huyền Băng, người sẽ phải trả giá lớn vì thái độ với ta hôm nay.

Chờ Lâm quản gia tức giận rồi đi, Hách Ngưng Chi đến bên người Lâm Huyền Băng, thở dài một hơi nói nàng: “Aiz, Băng nhi, Lâm quản gia là một nhân vật có quyền lực ở Lâm gia, hơn nữa lại có tiếng keo kiệt, con cần gì phải so đo đắc tội với ông ta?”

“Mẫu thân, mẹ nhìn thái độ của ông ta mà xem, vừa vào cửa đã mắt cao hơn đầu, rõ ràng là không để chúng ta vào mắt, thái độ với chủ như vậy, không phải là đang muốn so đo đắc tội với con sao? Con không so đo với ông ta đã là nể mặt ông ta lắm rồi, tốt xấu gì con cũng là cháu gái tộc trưởng, sao ông ta có thể không biết xấu hổ như vậy?” Lâm Huyền Băng chẳng buồn che giấu vẻ khinh thường với Lâm quản gia.

“Con ấy, aiz, đứa nhỏ này.” Hách Ngưng Chi nhìn thái độ cương thế của Lâm Huyền Băng, không biết là nên mừng hay lo. Mừng là đứa nhỏ này rốt cục

đã thoát khỏi cá tính yếu đuối, lo là hôm nay nàng đắc tội Lâm quán gia, xem ra, về sau cuộc sống của các nàng ở Lâm gia sẽ rất khổ sở.

“Mẫu thân, có phải mẹ sợ ông ta tới ức hiếp chúng ta không?” Lâm Huyền Băng cũng nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Hách Ngưng Chi, “Kỳ thực mẹ cũng không nên lo lắng, chẳng lẽ mẹ quên vừa rồi con đã nói từ nay về sau con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, tuyệt đối sẽ không để bọn hạ nhân nhân ngòi lên đầu chúng ta nữa sao?”

Lâm Huyền Băng nói xong, gắt gao nắm chặt nắm tay bà. Ánh mắt ánh lên vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

“Được được, mẹ biết rồi, con gái ngoan.” Hách Ngưng Chi nhìn bộ dáng kiên định của Lâm Huyền Băng, trong lòng không khỏi trấn an mặc niệm, Thiên Tông, chẳng xem, con gái chúng ta dường như thông suốt rồi. Điều bộ của nó bây giờ thật giống với chàng năm đó.

“Mẫu thân, chúng ta đi.” Lâm Huyền Băng kéo mẫu thân nhà nàng rời khỏi phòng, không biết cái người gọi là ông kia gọi mẫu thân qua đó làm gì?

Lúc các nàng đi tới đại sảnh đã phát hiện ra bên trong rất đông tộc nhân. Nàng nhìn sơ qua, đại trưởng lão, nhị trưởng lão, tam trưởng lão đều ở đây. Mà ngồi ở trên phía trung tâm là một lão giả, đứng ở phía sau ông ta là một thiếu niên anh tuấn mặc đồ trắng, hai người này nhìn thật xa lạ.

“Lâm tộc trưởng, hôm nay mạo muội tiến đến thật là quý rày.” Lão giả xa lạ kia nghiêm túc ôm quyền nói với đại trưởng lão.

“Nào có, Mộ Dung huynh khách khí.” Người được xưng là Lâm thị tộc trưởng hành lễ với Mộ Dung thế gia.

“Lâm tộc trưởng, hôm nay, ta mang tôn nhi đến đây là vì chuyện hôn ước đã được hẹn ước từ lâu.” Tộc trưởng Mộ Dung thế gia nói chuyện có phần vòng vo, dù sao nhiều thế hệ Mộ Dung thế gia cũng tương giao thân cận với Lâm thị, lần này ông ta đích thân mang cháu ruột tới lại là vì giải trừ hôn ước giữa cháu ruột với phế vật Lâm Huyền Băng. Theo như lý mà nói, bọn họ thật có phần không đúng.

Mộ Dung tộc trưởng vừa nói như thế, người ở trong đại sảnh tất cả đều hiểu rõ, đương nhiên đã biết chuyện kế tiếp ông ta muốn làm. Xem ra Mộ Dung tộc trưởng này là muốn thay cháu ruột ông ta là Mộ Dung đến từ hôn. Mộ Dung Diệp Diệp ở Đại Yên vốn là thiên tài ma pháp sư. Đệ nhất thiên tài với đệ nhất phế vật, đừng nói là đại gia tộc, đổi lại là gia đình bình dân, có một cuộc hôn nhân như vậy cũng thật đáng chê cười, khó trách Mộ Dung tộc trưởng lại phải tự thân mang theo cháu ruột đến Lâm gia.

Tình cảnh trong đại sảnh làm Hách Ngưng Chi không khỏi xiết chặt hai tay, thân thể bà không tự chủ được mà run nhè nhẹ. Sĩ nhục, đây là gia tộc sĩ nhục Lâm thị. Nếu Lâm Huyền Băng bị Mộ Dung Diệp từ hôn, như vậy đừng nói địa vị nàng ở Lâm gia, ngay cả một nhà chồng tốt ở Đại Yên cũng khó lòng mà tìm được.

Lâm Huyền Băng như nhìn ra lo lắng của Hách Ngưng Chi, nàng lấy tay vỗ nhè nhẹ lên tay Hách Ngưng Chi.

“Mẫu thân ở đây chờ con một chút.” Lâm Huyền Băng đi qua một bên, bảo hạ nhân mang giấy bút cho nàng. Ngồi trên bàn đá trong viện viết một phong thư, sau đó trở lại bên người Hách Ngưng Chi.

“Mẫu thân, chúng ta đi.” Lâm Huyền Băng lúc này hào phóng đỡ Hách Ngưng Chi tới trước cửa.

Không khí bên trong bây giờ có chút xấu hổ.

Tuy rằng Lâm Huyền Băng là phế vật, nhưng nếu hôm nay nàng ta bị từ hôn trước mặt mọi người thì toàn bộ Lâm thị gia tộc cũng sẽ vì thế mà hổ thẹn, thế nên Lâm tộc trưởng trước mặt vẫn đang giằng co với Mộ Dung tộc trưởng. Mà lúc này sắc mặt tộc trưởng Lâm thị đã hoàn toàn biến đen.

“Lâm tộc trưởng, ta biết việc này chúng ta có phần quá đáng, nhưng cũng là chuyện bất đắc dĩ, công chúa muốn gả cho Diệp nhi nên đành phải để lệnh tôn chịu tội thân.” Mộ Dung tộc trưởng lúc này đành phải mang công chúa ra để giải vây, “Hôn sự bị giải trừ, Mộ Dung gia ta nhất định sẽ bồi thường cho Lâm tiểu thư.”

“Không cần, gia gia, đây là hưu thư, từ nay ta không còn liên quan gì tới Mộ Dung Diệp, không thiếu nợ nhau.”

Mộ Dung tộc trưởng đang khuyên bảo Lâm tộc trưởng thì Lâm Huyền Băng đỡ mẫu thân đi vào đại sảnh. Trong tay nàng cầm một tờ hưu thư giấy trắng mực đen ném tới trước mặt Mộ Dung tộc trưởng, hành động này khiến tất cả mọi người đều chấn kinh. Ai nấy cũng đều ghé vào tai nhau nghị luận.

“Lâm Huyền Băng, ngươi thật to gan.” Thiếu niên mặc đồ trắng đứng ở phía sau Mộ Dung tộc trưởng – Mộ Dung Diệp nghe được lời nói của Lâm Huyền Băng, khí huyết lập tức cuộn cuộn dâng trào, hần đường đường là thiên tài ma pháp ở Đại Yên há có thể bị phế vật kia viết hưu thư từ hôn? Hần nào còn mặt mũi nữa?

“Ồ, trên đời này không có chuyện gì là ta không dám, nếu ngươi quả thật là nam nhi thì nên nhanh chóng nhận lấy hưu thư đi.” Lâm Huyền Băng cười tùm tùm nhìn Mộ Dung Diệp, không thèm để hần vào mắt chút nào.

“Gia gia, tâm ý cháu gái đã quyết, mong gia gia thành toàn.” Lâm Huyền Băng bước về phía trước hành lễ. Trong lòng lại cười lạnh, thiên tài cái gì? Trước mặt nàng, thiên tài cũng giống như lũ ngu ngốc cả thôi, có cho nàng cũng không cần, huống hồ lại còn muốn nàng lấy hần? Đời sau nằm mơ có lẽ thực tế hơn.

Vốn Lâm tộc trưởng đang đen mặt, nghe thấy lời nói Lâm Huyền Băng, sắc mặt lập tức giãn ra cười “Ha ha.”

Được lắm, không hổ là đệ tử Lâm gia, có quyết đoán. Từ xưa đến nay, chỉ có nam tử hưu nữ tử, thật đúng là chưa từng nghe thấy nữ tử hưu nam tử,

cháu gái ông tuy rằng thiên phú tu luyện không bằng ai nhưng là tính quyết đoán lại rất khá. Hôm nay Lâm Huyền Băng vứt hủ thư ra, mặt mũi Lâm gia xem như được bảo toàn, kế tiếp là đổi thành Mộ Dung thế gia không có mặt mũi, bị nhà gái hủ thư từ hôn, thế nào cũng bị cả nước Đại Yên chê cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đấu khí cấp 1

Lâm tộc trưởng chuyển ánh mắt từ trên cháu gái mình qua trên mặt Mộ Dung tộc trưởng ngồi bên cạnh ông.

“Mộ Dung huynh, huynh đã trở thành thân thích của hoàng gia, Lâm gia chúng ta đây tự nhiên không dám treo cao, phong hủ thư này hay là huynh cứ để tôn từ giữ lấy, bọn họ nay không ai liên quan đến nhau.” Lâm tộc trưởng đem hủ thư đến trước mặt Mộ Dung tộc trưởng. Xem phong hủ thư kia, hẳn tâm tình thật thích.

Mộ Dung Diệp ở phía sau Mộ Dung tộc trưởng không chịu nổi, hẳn đi đến trước mặt gia gia hắn, cầm lấy hủ thư trên bàn rồi trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Huyền Băng trả lại cho nàng.

“Có ý gì?” Lâm Huyền Băng đứng trước mặt Mộ Dung Diệp, nhìn phong hủ thư kia từng mắt với hắn.

“Ta không lấy.” Mộ Dung Diệp hai mắt bốc hỏa nhìn Lâm Huyền Băng, bị một nữ nhân lui hôn, hẳn làm sao mà nhận nổi? Nếu Lâm Huyền Băng không lấy lại phong hủ thư kia, hẳn nhất định sẽ vận dụng ma pháp hệ hỏa hóa nó thành tro tàn.

“Hó, ngươi không lấy đâu có liên quan gì tới ta đâu? Nói cho ngươi, hủ thư ta đã viết cho ngươi, hơn nữa là đưa trước mặt tộc trưởng của ta và tộc trưởng ngươi, về phần ngươi hủy bỏ nó là chuyện của ngươi, ta và ngươi từ hôm nay trở đi không còn có gì liên quan.” Lâm Huyền Băng kiêu căng ngẩng đầu lên, tuy rằng tình cảnh của nàng bây giờ không tốt, nhưng là chỉ cần nàng nỗ lực, chỉ bằng thiên phú biến thái mà tu luyện, sau này muốn cái gì chẳng phải đều dễ như trở bàn tay sao?

“Ngươi...” Mộ Dung Diệp cuối cùng đã lĩnh giáo sự cố chấp của Lâm Huyền Băng. Phụng mầu xinh đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Huyền Băng, hẳn gần từng tiếng nói với Lâm Huyền Băng: “Được, tốt lắm, ngươi có gan.” Dám trực tiếp cự tuyệt hẳn như vậy, Lâm Huyền Băng này hẳn xem như nhớ kỹ.

“Ha ha, ngại quá ta, có chăng cũng chỉ là ngươi, không phải là ta.” Lâm Huyền Băng đảo ánh mắt qua chỗ nào đó trên người Mộ Dung Diệp

Mộ Dung Diệp bị ánh mắt lỗ mãng chăm chú của Lâm Huyền Băng nhìn chòng chọc, thân là đệ tử thế gia được giáo dục tốt như hắn không khỏi đỏ mặt. Hắn “Hừ” một tiếng, che giấu quần bách, trở về phía sau gia gia hắn.

“Mộ Dung huynh, hôm nay là ngày đệ tử Lâm thị ta kiểm tra tu luyện, nếu không có chuyện gì, xin thứ cho ta không thể bồi tiếp.” Lâm tộc trưởng đứng lên, khẩu khí kia rõ ràng là hạ lệnh đuổi khách.

Mộ Dung tộc trưởng nghe thế cũng vội vàng đứng lên. Bây giờ trong lòng lão ta ảo não muốn chết, vốn lão đến Lâm gia từ hôn, sớm đoán được sẽ khiến cho Lâm gia bất mãn, chỉ là lão không ngờ được rằng phe tài Lâm gia kia lại viết hủ thư, đúng thật làm cho lão mất mặt mà.

Nói vậy ngày mai cả nước Đại Yên sẽ biết, tôn tử Mộ Dung Diệp của lão bị một phế vật viết hủ thư. Lão quay đầu liếc mắt nhìn Mộ Dung Diệp một cái, chỉ thấy sắc mặt Mộ Dung Diệp âm trầm, không còn hăng hái giống lúc mới tới nữa.

“Đi.” Mộ Dung tộc trưởng nói một tiếng với Mộ Dung Diệp, sau đó cất bước bỏ đi khỏi Lâm gia.

Lâm tộc trưởng nhìn Mộ Dung tộc trưởng rời đi rồi mới đi xuống trước mặt Lâm Huyền Băng, tuy rằng ông ta tỏ vẻ vừa lòng với biểu hiện hôm nay của Lâm Huyền Băng nhưng cũng không thể nói rằng ông ta đã tiếp nhận nàng rồi. Cháu gái của ông ta không có một chút thiên phú tu luyện này luôn là tâm bệnh trong lòng ông ta. Nếu không phải trong cơ thể nàng không có lấy chút đấu khí và ma pháp nào, Mộ Dung gia kia sao có thể đến cửa từ hôn?

“Hôm nay là ngày Lâm gia kiểm tra mỗi năm một lần, cháu chuẩn bị tốt chưa?” Lâm tộc trưởng ý vị thâm trường nhìn Lâm Huyền Băng.

“Rồi.” Lâm Huyền Băng khể lên tiếng, không nói gì dư thừa.

“Vậy đi đi.” Lâm tộc trưởng đi trước ra đại sảnh tiền viện.

Tiếp đó đại trưởng lão, nhị trưởng lão, tam trưởng lão cũng lục tục đi ra ngoài.

Hách Ngưng Chi lúc này đi tới bên người Lâm Huyền Băng, tay gắt gao nắm tay nhỏ bé của Lâm Huyền Băng, trên mặt dịu dàng mang theo nước mắt mơ hồ. “Băng nhi, tui thân cho con.”

“Mẫu thân nói gì vậy? Gì mà tui thân với không tui thân chứ?” Lâm Huyền Băng cười hi hi với Hách Ngưng Chi, “Gà cho loại nam nhân như thế này mới

thực là tui thân con.”

“Con ấy à.” Hách Ngưng Chi lấy tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Lâm Huyền Băng. Mộ Dung thế gia kia ở Đại Yên được coi là dòng họ cường đại số một số hai. Mộ Dung Diệp thiên phú lại mạnh, vốn danh xưng là đệ nhất ma pháp sư thiên tài Đại Yên, hôn sự của hắn và Băng nhi là do phụ thân của hắn hẹn ước với phu quân bà. Vốn tưởng rằng tương lai sẽ là đoạn nhân duyên mỹ mãn, bây giờ xem ra cũng không biết sao. Ai, thiên phú của Băng Nhi kém như vậy, nếu cứ cứng rắn gả vào Mộ Dung gia rồi thế nào cũng bị bài xích. Hách Ngưng Chi nghĩ đến như vậy, trong lòng cũng bình phục rất nhiều.

“Mẫu thân, đi thôi.” Lâm Huyền Băng kéo Hách Ngưng Chi một đường đi tới trước tấm bia đá kiểm tra.

“Lập tức xếp thành một hàng.” Đại trưởng lão phụ trách kiểm tra hô lên với những người trẻ của Lâm gia.

Lâm Huyền Băng tới trước, nàng xếp ở cuối đội.

“A, tiểu phế vật, còn có mặt mũi tới kiểm tra hả?” Lâm Mộ Dung Tuyết dương cao mí mắt nhìn Lâm Huyền Băng, ả xếp phía trước Lâm Huyền Băng.

“Ha ha, chỉ là kiểm tra mà thôi, tấm bia đá lại không cắn người, sợ cái gì?” Lâm Huyền Băng lưu manh cười nói.

“Ha, thật ngu ngốc, nghe nói vị hôn phu của người tới cửa từ hôn?” Hai tay Lâm Mộ Dung Tuyết để sau lưng nhìn Lâm Huyền Băng, trên mặt cảm tràn đầy biểu vui sướng khi người gặp họa, ả vừa đảo tròn mắt vừa nói: “Cũng phải, người là một phế vật, hôn phu người lại là đệ nhất thiên tài ma pháp của Đại Yên, làm sao có thể đề ý người? Nếu là ta, ta còn lập tức viết hưu thư luôn ấy chứ.”

“Ngại quá, vừa rồi ta cũng viết hưu thư cho hắn.” Lâm Huyền Băng nhẹ nhàng nói.

“Cái gì? Người bỏ hắn?” Lâm Mộ Dung Tuyết kinh ngạc nhìn Lâm Huyền Băng.

“Có gì lạ hả? Loại này nam nhân này bỏn tiểu thư còn không thèm để vào mắt.” Lâm Huyền Băng khinh miệt liếc Lâm Mộ Dung Tuyết một cái. Loại nam nhân này ai muốn ai cần, dù sao bỏn tiểu thư không muốn.

“Không để vào mắt?” Lâm Mộ Dung Tuyết giật mình lặp lại một lần. Tiểu phế vật chẳng lẽ bị đả độn? Mộ Dung Diệp là thần tượng của tất cả thiếu nữ ở Đại Yên mà nàng ta lại không thèm để vào mắt hả.

“Lâm Mộ Dung Tuyết, đến cháu rồi.” Trên đài, đại trưởng lão đang chau mày, lão nhìn thấy Lâm Mộ Dung Tuyết nói chuyện với Lâm Huyền Băng, cũng không hi vọng Lâm Mộ Dung Tuyết học phế vật Lâm Huyền Băng này.

Lâm Mộ Dung Tuyết thanh tỉnh từ trong khiếp sợ, ả vội vàng đi lên kiểm tra đài.

Tay đặt phía trên tấm bia đá kiểm tra, mặt trên tấm bia đá biểu hiện ra một hàng ký tự, đầu khí cấp 8.

“Ừ, không tồi, tiếp tục nỗ lực.” Đại trưởng lão vừa lòng gật đầu một cái với Lâm Mộ Dung Tuyết.

Dưới đài nhìn thấy kết quả kiểm tra của Lâm Mộ Dung Tuyết, những người đồng tuổi không khỏi nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ. Mà Lâm Mộ Dung Tuyết đón nhận ánh mắt của mọi người từ trên đài cao đi xuống.

“Kế tiếp là Lâm Huyền Băng.” Đại trưởng lão gọi tên Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng sửa sang lại quần áo đi lên đài.

Nàng hít một hơi, phóng bàn tay của nàng tới phía trên tấm bia đá.

Đại trưởng lão như thường lệ đảo mắt qua tấm bia đá, trước kia lúc Lâm Huyền Băng kiểm tra, phía trên tấm bia đá kia luôn luôn rỗng tuếch, hôm nay lão cũng không chú ý tới. Chỉ có điều lúc lão nhìn thấy phía trên tấm bia đá kia hiện ra kiểm tra thiên phú đầu khí nhất cấp, lão còn cho rằng mình bị hoa mắt.

“Đại trưởng lão?” Lâm Huyền Băng ở một bên kêu đại trưởng lão.

Đại trưởng lão lấy lại tinh thần. Lão giả ho khan một tiếng, tuyên bố với phía dưới, “Lâm Huyền Băng kiểm tra kết quả là đầu khí nhất cấp.”

Kết quả này làm mọi người dưới đài ồ lên một trận.

Điều này cũng khó trách bọn họ, bởi vì Lâm Huyền Băng này kết quả kiểm tra mười ba năm qua đều là số không. Tấm bia đá không biểu hiện gì chính không có cấp gì. Bây giờ kết quả làm cho bọn họ có chút chấn kinh.

“Lạ lắm hả? Không phải chỉ là cấp 1 thôi sao? Mười bốn tuổi mới là đầu khí cấp 1, không phải cũng là phế vật thôi sao?” Lâm Mộ Dung Tuyết thì lại khác, ả ta cất tiếng cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Vòng cổ thần bí

Đấu khí cấp 1, cho thấy thân phận tu luyện giả, cho người ta thấy rằng có thể hấp thụ linh khí thiên địa, có tư cách tu luyện vũ lực. Bình thường trẻ con tới sáu tuổi đã có thể kiểm tra, sau đó phối hợp công pháp, gia tăng tốc độ hấp thụ linh khí thiên địa.

Lâm Huyền Băng này cho đến mười bốn tuổi mới có đấu khí cấp 1, làm các trưởng bối Lâm gia có chút ngạc nhiên. Nhưng tuy rằng như vậy thì từ cấp 1 đến sơ cấp cao nhất là cấp 9, cũng không phải là có thể tùy tiện luyện thành, chậm thì mười năm, lâu thì mười mấy năm, càng luyện càng đi xuống, càng lên cấp càng khó khăn, cho nên Lâm Huyền Băng tuy rằng biểu hiện ra đấu khí cấp 1 nhưng mười bốn tuổi mới có đấu khí cấp 1, chuyện này theo như lời Lâm Mộng Tuyết, mười bốn tuổi có đấu khí cấp 1 cũng không khác không có là mấy, toàn bộ cũng vẫn là một phế vật.

Cùng lắm cũng chỉ được xem là hai phế vật khác nhau, một là phế vật không đấu khí, một nữa là phế vật có đấu khí. Vì sao lại nói như vậy, nghĩ xem, người ta 5, 6 tuổi bắt đầu luyện đến khoảng mười lăm tuổi mới đạt tới cấp 6 hoặc là chậm được cửa cấp 9, mà mười bốn tuổi mới bắt đầu tu luyện, phải qua bao nhiêu năm mới đạt được sơ cấp võ giả? Nhưng đó đều là đối với người thường, còn đặt trên người Lâm Huyền Băng hết thấy đều chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Lâm tộc trưởng nhìn thấy kết quả kiểm tra của Lâm Huyền Băng, ánh mắt cơ trí nhìn Lâm Huyền Băng không buồn không vui mà lại rất bình tĩnh. Ủ, không tồi, tuy rằng thiên phú tu luyện cháu gái của ông ta không là gì cả, nhưng với tâm tính này có thể làm nên đại sự. Ai, đáng tiếc thiên phú tu luyện vì sao kém như vậy? Lâm tộc trưởng đảo mắt nhìn vài đệ tử tu luyện xuất sắc, Lâm gia hi vọng đều gửi gắm ở trên người bọn họ.

“Đừng ròi, Huyền Thiên đâu? Sao không có thấy hắn?” Lâm tộc trưởng phát hiện tiểu thiên tài Lâm gia Lâm Huyền Thiên lại không đến kiểm tra, không khỏi nhướn mày.

“Hồi tộc trưởng, Huyền Thiên bị ta phái đi làm việc, ta đã kiểm tra qua hắn, bây giờ hắn là ma luật học đồ cấp 9 cao nhất, xem ra là sắp đến lúc đột phá.” Đại trưởng lão ở một bên cung kính nói tình huống của Lâm Huyền Thiên với Lâm tộc trưởng.

“Ồ, cấp 9 sao? Đó là sắp đi vào ma pháp sư.” Lâm tộc trưởng cảm thán một tiếng. Lâm Huyền Thiên là đệ tử ma pháp thiên tài trẻ tuổi Lâm gia có thực lực mạnh nhất. Lấy việc mười lăm tuổi thực lực đã là cấp 9 ma pháp học đồ, chỉ kém một cấp bậc so với thiên tài ma pháp cả nước là Mộ Dung Diệp, bởi vì Mộ Dung Diệp bây giờ thực lực là ma pháp sư cấp 1.

“Nói hắn chăm chỉ tu luyện, về sau hắn trừ bỏ tu luyện ra, không cần phải đi làm chuyện khác, chỉ cần chuyên tâm tu luyện rồi khỏi nơi kiểm tra. Hừ, Mộ Dung kia không phải là ý vào việc lão ta có tôn tử Mộ Dung Diệp thiên tài ma pháp mới có thể hoành hành hậu thế sao. Muốn nói thiên tài, Lâm gia bọn họ cũng có, tuy rằng kém một bậc so với Mộ Dung Diệp tiểu tử nhưng nhìn chung ở Đại Yên, mười lăm tuổi cấp 9 ma pháp học đồ như vậy cũng không nhiều.

Đại trưởng lão nhìn bóng lưng Lâm tộc trưởng rời đi, nghĩ Lâm Huyền Thiên kia thật là mệnh tốt, tuy rằng là cô nhi nhưng lại có thiên phú tu luyện mạnh mẽ, chỉ cần hắn họ Lâm là có thể bù lại được thân thế của hắn.

Lâm Huyền Băng trên đi đài xuống liền trực tiếp đi tới bên người mẫu thân Hách Ngưng Chi.

“Băng nhi, con thật sự có thể hấp thụ linh khí?” Hách Ngưng Chi kích động nắm tay Lâm Huyền Băng.

“Vâng, mẫu thân, mẹ yên tâm, con không phải đã nói con sẽ thay đổi, không chịu thua kém sao.” Lâm Huyền Băng nghịch ngợm nháy mắt với Hách Ngưng Chi.

“Ừ ừ.” Hách Ngưng Chi lấy tay từ ái sờ đỉnh đầu Lâm Huyền Băng một chút, nội tâm chân thật cảm thán Băng nhi đã trưởng thành. Tuy rằng bây giờ mới có đấu khí cấp 1, nhưng bà tin tưởng Băng nhi.

“Đi thôi, mẫu thân, chúng ta về nhà đi.” Lâm Huyền Băng kéo Hách Ngưng Chi đi về phòng. Hôm nay thật là rất hưng phấn, thân thể này so với thân thể trước của nàng cần phải điều dưỡng rất nhiều, nàng chỉ luyện một giờ đã có hiệu quả, thật sự là biến thái. Nhưng lúc nàng vận dụng công pháp, nàng lại phát hiện linh khí ở thế giới này dư thừa rất nhiều so với thế giới ở kiếp trước. Có lẽ là vì không ô nhiễm hóa học. Nơi này nhìn qua hết thấy đều là nguyên sinh thái thật.

Trở lại sân, Hách Ngưng Chi gọi Lâm Huyền Băng vào trong phòng nàng, sau đó lấy một hộp nhỏ tinh xảo ra từ trong ngăn tủ.

“Mẫu thân, đây là cái gì?” Lâm Huyền Băng nhìn cái hộp nhỏ tinh xảo kia, có chút tò mò hỏi.

“Đây là phụ thân con để lại cho con.” Hách Ngưng Chi mở hộp ra, bên trong là một cái vòng cổ ma tinh hồng nhạt.

Lâm Huyền Băng cầm lấy vòng cổ ma tinh, viên ma tinh hồng nhạt kia nằm trong tay nàng, nàng có thể cảm giác một năng lượng cường đại theo khối ma tinh kia không ngừng phóng xuất ra từ chính giữa.

“Phụ thân con nói, nếu quả có một ngày Băng Nhi có đấu khí thì liền mở hòm này ra, đưa vòng cổ này cho con.” Hách Ngưng Chi hồi tưởng lời của Lâm

Thiên Tông nói với bà, cảm thấy vòng cổ này nhất định rất quan trọng.

“Phụ thân có nói qua gì khác về vòng cổ này không ạ?” Lâm Huyền Băng cẩn thận nhìn vòng cổ ma tinh một lần, trừ bỏ biết đây là một cái vòng cổ ma tinh hệ hỏa, còn lại một điểm khác cũng không nhìn ra. Xem biểu cảm mẫu thân thật trọng như vậy, nàng cảm thấy phụ thân sẽ không đơn thuần chỉ cho nàng một cái vòng cổ ma tinh hệ hỏa đơn giản như vậy.

Hách Ngưng Chi lắc lắc đầu với Lâm Huyền Băng, nói: “Phụ thân của con chỉ nói đây là ông ấy lấy được từ một phong ấn ma pháp xưa, hẳn là có chút đặc biệt.”

Lâm Huyền Băng nghe Hách Ngưng Chi nói, cầm lấy vòng cổ ma tinh nhìn lại, không thấy cái gì xuất ra, quên đi, nàng mang vòng cổ ma tinh lên, có lẽ về sau đặc thù vòng cổ này sẽ hiện ra.

“Mẫu thân, con trở về phòng tu luyện đây.” Bây giờ nhu cầu cấp bách là thời gian, coi tốc độ trước mắt của nàng, nàng chỉ cần tu luyện nhiều hơn so với người khác là có thể đuổi kịp và vượt qua tốc độ tu luyện của bọn họ. Sang năm, lúc nàng kiểm tra thiên phú mười lăm tuổi, nàng nhất định sẽ khiến cho bọn họ chấn động.

“Ừ, đi đi.” Nhìn Lâm Huyền Băng nỗ lực như vậy, Hách Ngưng Chi trong lòng cảm thấy thật an ủi.

Lâm Huyền Băng ở trong phòng mình tu luyện ba giờ, sau đó nàng thư giãn gân cốt của mình một chút.

“Hô, thân thể này thật đúng là biến thái, xem ra tốc độ tu luyện thật không thể xem nhẹ.” Lâm Huyền Băng không khỏi lẩm bẩm.

Lúc này, bên ngoài ánh trăng bị một trận huyết sắc sa sương bao phủ lên. Chỉ cần có người ngẩng đầu lên ngắm trăng liền có thể nhìn thấy không trung nghiêm nhiên phủ một vòng huyết nguyệt. Nhưng lúc này đã là sau nửa đêm, chung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu vang truyền ra từ bụi cỏ.

Mà Lâm Huyền Băng lúc này cũng nằm trên giường, chuẩn bị mơ mộng đẹp.

Đột nhiên, theo trong lòng nàng truyền đến một năng lượng nóng rực. Bỗng chốc khiến cho Lâm Huyền Băng nhảy đứng lên từ trên giường. Nàng nhanh chóng lôi thứ đồ trước ngực ra. Thì ra là cái vòng cổ kia làm trò quỷ.

“Hừ.” Lâm Huyền Băng vắt vòng cổ kia ra chỗ khác.

Nhưng cái vòng cổ kia không bị nàng quăng đi xa mà lại lơ lửng ở giữa không trung.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ là gặp quỷ?” Lâm Huyền Băng nhìn vòng cổ kia, giờ phút này nó đã từ màu phấn hồng biến sắc thành màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Lão nhân thần bí

“Tiểu quý, người không gặp quý đầu.” Đột nhiên một âm thanh truyền đến từ trong phòng.

“Ai?” Lâm Huyền Băng cấp tốc nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng trừ nàng ra thì không có người ngoài. Nhưng thanh âm rõ ràng truyền ra từ trong phòng, hơn nữa thật như nói chuyện, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ nàng thực gặp quỷ? “Này, ta nhìn thấy ông rồi, đừng có nấp nữa.”

“Xì, tiểu nha đầu người nói chuyện không thành thật, người thực nhìn thấy ta hả? Vậy người nói ta ở đâu xem?” Âm thanh kia lại đột ngột truyền ra.

Lúc này Lâm Huyền Băng mở to hai mắt nhìn chằm chằm chiếc vòng cổ ma tinh trước mặt, giọng nói kia rõ ràng chính là truyền đến từ bên trong chiếc vòng.

“Này, tiểu nha đầu, tìm được ta chưa?” Giọng nói đó vẫn tiếp tục hỏi.

“Tìm được có thưởng không?” Biết giọng nói kia truyền ra từ nơi nào, Lâm Huyền Băng đã bình tĩnh lại, nàng không vội không chậm ngồi khoanh chân ở trên giường.

“Vậy người nói xem ta ở đâu?” Chủ nhân giọng nói tuy rằng nghe giống người già nhưng lại giống như con nít lớn vậy.

“Trước tiên nói phần thưởng đã, bằng không ta đi ngủ, ông tự chơi một mình đi.” Lâm Huyền Băng không để ý đến ông ta, giả bộ nghiêng người đi ngủ.

“Aizz, đừng giận mà, được rồi, nếu người tìm được ta, ta liền cho người một viên đan dược lục phẩm, thế nào?” Giọng nói kia dường như đã hơi nóng vội lên.

Đan được Lục phẩm? Ở đại lục này nghe nói nghề đan được sư rất nổi tiếng, đan được sư có thể luyện được ngũ phẩm đan được đã có thể kiêu ngạo trên đại lục. Người luyện được đan được lục phẩm dường như đều là nhân vật quốc bảo. Cho nên đan được lục phẩm có thể so sánh với thần đan.

“Ba viên.” Lâm Huyền Băng thể hiện công phu sư tử ngạo.

“Cái gì?” Giọng nói kia dường như không kịp phản ứng trong khoảng thời gian ngắn.

“Ba viên đan được lục phẩm, bằng không tự ông chơi một mình đi.” Lâm Huyền Băng xoay người, quay lưng lại với cái vòng cổ.

“Dựa vào cái gì chứ, người đang cướp bóc mà?” Giọng nói của lão nhân gia dường như đã thêm phần căm giận.

“Ba viên.” Lâm Huyền Băng vươn tay khoa tay múa chân. Nàng cướp bóc thì sao nào?

“Tiểu nha đầu người thật đúng là tham lam, ba viên đan được lục phẩm đâu phải dễ dàng mà có được chứ?” Liếc thấy Lâm Huyền Băng một chút cũng không dỗi ý. Chẳng lẽ nàng thực không để ý đến ông ta nữa sao? Chủ nhân của giọng nói suy nghĩ trong lòng một chút, sau đó mở miệng nói: “Được, ba viên thì ba viên.” Hừ, nếu không phải ngàn năm nay mới gặp được một tiểu gia hỏa có thuộc tính hỏa cường đại như vậy, lại đúng lúc trời sinh ra hiện tượng huyết nguyệt, ông ta thật không biết tới ngày tháng năm nào mới được người khác phát hiện ra.

Lâm Huyền Băng nghe được đối phương đồng ý, nàng lập tức xoay người ngồi dậy. Nàng nói với chiếc vòng cổ ma tinh trên không trung: “Ông không phải là ở trong cái vòng cổ này sao?”

“Người đã biết trước sao?” Giọng nói của lão nhân có hơi kinh ngạc.

Lâm Huyền Băng âm thầm xem thường, thầm nghĩ lão gia hỏa này đàn độn sao? Trong phòng này rõ ràng không có ai ngoài nàng, duy nhất chỉ có chiếc vòng cổ đang ở trên không trung kia. Ông không tránh ở trong vòng cổ thì còn có thể ở đâu? Nàng sao có thể đàn độn giống ông ta chứ? Nhưng có như vậy thì nàng mới có thể thắng được tam viên đan được lục phẩm chứ.

“Ừ, đan được đâu, đưa ta.” Lâm Huyền Băng không khách vươn tay ra trước chiếc vòng cổ kia. Giọng nói thể hiện rõ là muốn nhận phần thưởng ngay.

“Bây giờ không có.” Chủ nhân giọng nói lên tiếng.

“Không có? Khôn kiếp.” Lâm Huyền Băng tức giận trừng mắt nhìn chiếc vòng cổ ma tinh, cảm tình của nàng đã bị lão gia hỏa này làm mất hết.

“Tiểu nha đầu, đừng tức giận lớn như vậy, tuy rằng ta bây giờ không thể cho người nhưng là chỉ cần người có thể khiến cho ta ra ngoài, ta đây có thể luyện chế cho người đấy nhé.” Chủ nhân giọng nói gắng hết sức dụ khuyên bảo Lâm Huyền Băng.

“Đùa giỡn ta? Ông tự chơi mình đi, ta đi ngủ.” Lâm Huyền Băng lạnh lùng, làm bộ không để ý, ngã đầu tiếp tục ngủ.

“Ôi, tính nhẫn nại của tiểu nha đầu sao lại kém như vậy chứ? Đừng ngủ, đừng ngủ, nếu như người thả ta ra ta cho người thêm ba viên đan được?” Xem ra thời gian ông ta ở trong vòng cổ này đã quá lâu, cho nên tiểu nha đầu này mới dám dùng sắc mặt như vậy mà nhìn ông ta. Nhớ năm đó, ông ta đến chỗ nào cũng phải tránh đi vì sợ mọi người nịnh nọt.

Lâm Huyền Băng vừa nghe lão gia hỏa kia bỏ thêm ba viên đan được lục phẩm, liền nghĩ ông ta bị ngốc sao? Lúc trước ông ta nói cho nàng ba viên đan được còn chưa có, giờ lại cho tiếp ba viên, vậy lấy ở đâu ra đây? Những người nói chuyện kiểu này nàng đã gặp qua không ít, lão gia hỏa này lại dám múa rìu qua mắt thợ ở trước mặt nàng? Nhưng lão gia hỏa này tùy tiện tiện tiện mà lấy được sáu viên đan được lục phẩm làm thù lao, nói vậy ông ta hẳn là một luyện đan sư. Tâm tư của nàng nhất thời lung lay, nảy ra ý hay. Đồng thời giả bộ buồn ngủ không để ý đến ông ta.

“Này, tiểu nha đầu, đừng ngủ nữa.” Giọng nói của lão lại thêm nóng lòng.

Lâm Huyền Băng quay người lại đối diện với chiếc vòng trên không trung.

“Ây, may quá, người còn chưa ngủ.” Giọng nói thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Lâm Huyền Băng giao hoạt mở to đôi mắt lại bắt đắc dĩ nói: “Người muốn điều kiện gì thì mới có thể thả ta ra ngoài?”

Lâm Huyền Băng quệt miệng nói: “Dạy ta luyện đan, ta thả ông ra.”

“A, khẩu khí không nhỏ đấy.” Lão nhân nghe xong, giọng nói không khỏi cảm khái, “Người cho là luyện đan sư dễ như vậy sao? Muốn trở thành một người đủ tư cách luyện đan, đầu tiên, người phải là một pháp sư hệ hỏa, bởi vì chỉ có pháp sư hệ hỏa mới có thể khống chế hỏa nguyên tố, nắm giữ độ âm hỏa nguyên tố tốt để luyện đan được.”

“Không đồng ý? Vậy ông cứ ngậy người trong đó đi.” Lâm Huyền Băng nghe khẩu khí lão gia hỏa kia dường như không muốn, ánh mắt nàng nhất thời hip lại, không để ý đối phương, xem ông ta làm thế nào?

“Ôi, sao bọn trẻ bây giờ chẳng nhẫn nại chút nào vậy? Ta chỉ nói muốn trở thành một luyện đan sư, điều kiện tiên quyết là phải kiên nhẫn, lại chưa nói không dạy người luyện đan.” Chủ nhân giọng nói bắt đắc dĩ thờ nhẹ một hơi, xem ra ông ta gặp phải một tên oắt ngang bướng rồi, dù đồ thế nào cũng không dao động.

“Người cũng đừng giả bộ ngủ, ta dạy cho người được chưa?” Nhớ năm đó có bao nhiêu người muốn bái lão nhân gia ông ta làm vị sư, ông ta cũng

không dao động, bây giờ lưu lạc tới nơi này lại bị tiểu nhân nhử lừa đảo dạy nàng luyện đan. Thế giới này thật điên đảo?

“Được, ông nói ta phải làm sao để thả ông ra?” Lâm Huyền Băng nghe được mục đích chính mình đã đạt thành, lại ngồi dậy từ trên giường.

“Này, ngươi không sợ ta ra ngoài rồi sẽ đổi ý sao?” Giọng nói nhất thời không phản ứng kịp việc Lâm Huyền Băng đáp ứng thả ông ta ra.

“Ông dám sao?” Lâm Huyền Băng hỏi ngược lại.

“Áy, không không.” Lão nhân lập tức trả lời, ông ta là một luyện đan sư được mọi người tôn kính, sao có thể làm việc tiểu nhân như vậy?

“Vậy được rồi.” Lâm Huyền Băng nhún vai, làm bộ chẳng có việc gì.

“Ha ha, nha đầu, tính khí này của ngươi, ta thích, một là một, hai là hai, sáng khoái thật.” Lão nhân cười ha ha một tiếng, sau đó tiếp tục nói: “Ngươi chỉ cần nhỏ một giọt máu trên chiếc vòng cổ này là được.”

“Đơn giản như vậy sao?” Lâm Huyền Băng không nói hai lời, cắn nát ngón tay mình, sau đó nhỏ một giọt máu lên phía trên chiếc vòng cổ. Nhất thời, một ánh lửa phát ra từ bên trong vòng cổ, ngay sau đó, một hư ảnh lóe ra ngoài. Đó là một lão nhân có đầu tóc và râu màu lửa đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Lão nhân giả dối

“A, ha ha ha, tự do, tự do, ta rốt cuộc cũng tự do rồi, một ngàn năm, vèn vèn một ngàn năm, ta lại thấy ánh mặt trời rồi.” Hư ảnh lão nhân ngẩng đầu lên cười như điên với nóc nhà.

“Này, lão đầu, cười nhỏ chút được không? Đang đêm hôm khuya khoắt, ông cười như thế, định kéo người tới chỗ ta sao?” Lâm Huyền Băng gãi tai cau mày khó chịu nói.

“Ngươi nha đầu kia, nói chuyện có thể không cần nói trắng ra như vậy không?” Lão nhân đi tới trước mặt Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng nhìn hư ảnh kia giống như linh hồn, cảm thấy có chút tò mò, không khỏi lấy tay chạm vào hư ảnh.

“Này, sắc nha đầu, đừng chạm vào ta.” Tay Lâm Huyền Băng còn chưa chạm vào lão, lão đã nhảy dựng về phía sau, cách xa Lâm Huyền Băng, sau đó tự kỷ nói: “Tuy rằng ta biết ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tuấn mỹ vô song siêu cấp vô địch, đại soái ca vũ trụ sét đánh, đến chỗ nào cũng có vô số mỹ nữ vây xem, nhưng thân mình ta quý giá, không phải người nào cũng có thể tùy tiện sờ loạn được đâu.”

“Oe.” Lâm Huyền Băng làm tư thế nện mưa, nàng khinh thường nhìn hư ảnh lão nhân tóc đỏ, sau đó nói với lão: “Chỉ bằng ông? Bộ dáng này của ông cũng có thể xem là đại soái ca siêu cấp vô địch sao? Ai da, đề nghị bạn già đừng có chọc cười người khác nữa nhé!” Ông già này cũng thật là, không phải nàng chỉ muốn xem ông ta có phải thực thể hay không thôi sao? Còn nói cái gì mà sỡ nữ nhìn trộm “mỹ mạo” của ông ta chứ? Phi phi, kính nhờ! Thâm mỹ của nàng còn chưa kém đến vậy đâu.

“Này, nha đầu, ngươi đây là cái gì thái độ? Đây là thái độ người đối với sư phụ sao?” Lão già tóc đỏ nhảy đến trước mặt Lâm Huyền Băng, phần nộ quát tháo với nàng, đồng tử màu lửa đỏ bên trong mắt dường như sắp phát hỏa đến nơi. “Nhớ năm đó, ta đến chỗ nào là người người chỗ đó đều muốn xông ra đường nhìn ta.”

“Dừng ngay, không cần phiền vậy đâu, ông ra cửa, quẹo trái, lại quẹo trái mười lăm bước nữa sẽ có cái nhà xí, ông cứ đứng đó tận tình đi nha.” Lâm Huyền Băng nhấc tay làm tư tế tạm ngừng.

“Ta thèm vào, nha đầu, nhìn không ra ngươi còn nhỏ tuổi mà miệng lưỡi thật là độc đấy nhỉ?” Lão già tóc đỏ nghe xong lời nói của Lâm Huyền Băng liền cảm thấy tức giận.

“Này, lão đầu, bớt nói mớ đi, khi nào thì ông dạy ta luyện đan đây?” Lâm Huyền Băng không muốn nói nhảm nhiều với lão già này, nàng chăm chú nhìn ông ta, muốn biết lúc nào thì ông ta mới có thể dạy nàng luyện đan.

“Hừ, tiểu nha đầu ngươi như thế là tôn sư trọng đạo hả, muốn ta tự tay dạy ngươi luyện đan? Không có cửa đâu.” Lão già tóc đỏ vung tay lên, làm mặt lạnh với Lâm Huyền Băng.

“Không phải ông muốn đổi ý đấy chứ?” Lâm Huyền Băng nhảy xuống từ trên giường, đứng ở trước mặt Lão già tóc đỏ. Vừa rồi lão nhân này còn nói sẽ không đổi ý dạy nàng luyện đan, giờ nàng đã thả ông ta ra rồi, ông ta lại muốn qua cầu rút ván sao?

“Ai nói? Ta chỉ nói là không tự tay dạy ngươi mà thôi, cũng không phải nói không dạy.” Lão già tóc đỏ khoát tay với Lâm Huyền Băng, sau đó đến gần cái vòng cổ mà tính ở trên không trung. Sau đó chỉ thấy hư ảnh của lão đầu bỗng chốc chui vào trong vòng cổ mà tính, không bao lâu sau thì cả người

ông ta cũng đều đã chui vào bên trong vòng cổ ma tinh kia.

Chỉ nghe thấy ông ta nói: “Đồ đâu hết rồi ta? Nhét vào đó rồi hả? Ha ha, tìm được rồi.” Ông ta cười to một tiếng, sau đó toàn bộ nửa người trên của ông ta ló ra khỏi vòng cổ ma tinh, lúc đi ra, trong tay còn cầm một quyển sách bằng da dê. Ông ta liếc nó qua cho Lâm Huyền Băng, “Ừ, đây là bí kíp luyện đan của ta, ngươi tự luyện đi.”

Lâm Huyền Băng nhận lấy bí kíp trong tay lão đầu, nhìn thoáng qua quyển sách, khoe miệng của nàng co rút lại, nói với ông ta: “Thế này xem như là dạy ta rồi sao?”

“Vậy còn muốn như thế nào? Phải biết rằng bản bí kíp luyện đan hội tụ kinh nghiệm luyện đan mấy trăm năm tinh túy của ta đấy, người khác có nằm mơ cũng không được liếc qua bảo bối này đâu, đây là thù lao ta trả cho ngươi vì đã thả ta ra.” Lão già tóc đỏ vô lại nói với Lâm Huyền Băng.

F*ck, nàng bị lão già này chơi khăm rồi. Nghĩ vậy, sắc mặt nàng âm trầm nói với lão đầu: “Vậy bao giờ ông đưa đan dược lục phẩm cho ta?”

“Cái này sao, chờ ta xong việc, lúc ta trở về sẽ cho ngươi.” Lão già tóc đỏ lấy tay vuốt râu suy xét một chút rồi nói.

“Vậy bao giờ ông mới xong việc?” Lâm Huyền Băng cơ bản không còn trông mong gì lão ta nữa rồi.

“Ít thì một năm rưỡi, lâu thì mười năm hay hai mươi năm.” Lão già tóc đỏ nhìn mặt Lâm Huyền Băng khi nghe được câu trả lời của ông ta thì dần biến sắc, trong lòng ông ta cười như điên, ha ha, tiểu nha đầu, ta chính ngươi chết luôn. Ai lúc ta bị nhốt ngươi còn cò kè mặc cả với ta? Ta đồng ý dạy ngươi luyện đan, nhưng không nói tự tay dạy ngươi đâu đấy nhé, bản bí kíp kia là thứ ta viết lúc nhầm chán ở trong vòng cổ ma tinh thôi, quả thật có thể nói là tinh hoa kinh nghiệm luyện đan của ông ta, chỉ là không có lão sư chỉ dạy, muốn luyện thành đan dược đúng là khó càng thêm khó.

“Đùa giỡn ta?” Lâm Huyền Băng âm trầm nhìn Lão già tóc đỏ trước mắt đang lộ vẻ tự mãn.

“Hô hô, đùa giỡn ngươi thì sao nào? Có gan thì ngươi tự họ coi?” Lão già tóc đỏ ý vào Lâm Huyền Băng chạm không được hư thế của lão, không kiêng nể gì khiêu khích Lâm Huyền Băng, “Tiểu nha đầu, không chơi được với ngươi nữa đâu, ta muốn đi làm công chuyện rồi, tự học đi ha, bái bai.”

Sau khi nói xong hư ảnh Lão già tóc đỏ thoáng cái đã hóa thành một đạo chỉ đỏ, chạy ra ngoài theo khe hở của cửa sổ.

Ngoài cửa, tầng hồng sa kia lúc này đang phiêu tán ra trong trời đêm, ánh trăng lại khôi phục sáng tỏ.

Cái vòng cổ đang lơ lửng trên không trung đúng lúc này bay đến trước mặt Lâm Huyền Băng, hơn nữa còn chủ động đeo lên cổ Lâm Huyền Băng. Lâm Huyền Băng dùng tay nắm vòng cổ đã biến thành màu ma tinh đỏ rực, trong màu đỏ rực của ma tinh phóng xuất ra một năng lượng cường đại. Xem ra chiếc vòng cổ này không vì lão đầu kia bỏ đi mà giảm năng lượng, ngược lại lại vì lão quái nhân rời đi mà càng trở nên mạnh mẽ lên.

Lâm Huyền Băng nhìn sách da dê trong tay, nàng mở trang thứ nhất ra, tiếp đó nàng lật qua trang thứ hai, càng về sau lật càng nhanh. Nhìn đến tờ cuối cùng, khuôn mặt đã bớt đen thui lù. Được, không tồi, tuy rằng nàng bị lão đầu này chơi xỏ nhưng quyển sách này quả thật là một quyển sách vô cùng quý giá. Bên trong đều là cách điều chế đan dược lục phẩm cùng với các công việc cần phải chú ý. Hơn nữa còn hơn một nghìn loại thảo dược được ghi chú rõ ràng, có được quyển sách này vô tình giống như là có được một quyển sách giáo khoa tự học luyện đan sư thành tài. Nếu nàng muốn học chế tác đan dược, chỉ cần đi mua một cái dược đỉnh và một ít thảo dược sơ cấp là được rồi.

Lâm Huyền Băng nhìn bí kíp luyện đan trong tay, nàng đã nhìn ra mấu chốt buồn bán trong đó. Không phải bây giờ nàng và mẫu thân đang thiếu tiền sao? Như vậy nàng liền luyện đan đi bán. Phải biết rằng giá trị của một viên đan dược bình thường còn quý giá hơn so với vạn lượng hoàng kim. Đan dược ngũ phẩm, đan dược lục phẩm này chỉ có thể dùng ma tinh của ma thú cấp cao mới luyện được. Mà giá trị của một viên ma tinh cấp 1 đã là một ngàn kim tệ, cấp 2 đã là một vạn kim tệ, cấp 3 là mười vạn kim tệ. Còn một vài ma tinh đặc thù thì không thể lường trước nổi đáng giá bao nhiêu. Vì thế Lâm Huyền Băng có được bí kíp luyện đan này, có thể xem như đã là bảo tàng không đáy rồi.

Phát tài, xem ra nàng phát tài rồi. Nàng có thể để mẫu thân sống những ngày tốt đẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Ma hoa quái dị

Lâm Huyền Băng qua một hồi suy nghĩ đã bình tĩnh lại.

Bây giờ nàng phải đối mặt với một vấn đề, tuy rằng nàng lấy được bí kíp luyện đan này nhưng mua dược đỉnh cùng với thảo dược sơ cấp cũng cần có tiền. Mẫu thân của nàng khẳng định không có nhiều tiền, sao có thể cho tiền để nàng luyện đan được. Nàng đường đường là đệ nhất sát thủ thiên tuyệt môn, tiền công một lần làm việc là hơn một ngàn vạn, chưa từng một lần thiếu tiền đúng không nhỉ? Bây giờ xuyên không lại vì thiếu chút tiền nhỏ mà phát sầu. Làm người không nên vì việc nhỏ mà chán nản, chẳng lẽ nàng phải vì năm đấu gạo mà khom lưng? Lâm Huyền Băng thoáng nhíu mày, tiện tay lật giờ bí kíp luyện đan. Lúc này trong lòng nàng thật phiền não, bây giờ nàng như cầm một cái chén vàng mà trong chén rỗng tuếch, cái gì cũng không có, nàng lại không thể đem cái chén vàng đi bán, bằng không sao nàng có thể kiếm tiền đây?

Nhưng đang lúc nàng lật tới chỗ thảo dược trong bí kíp, ánh mắt nhất thời sáng ngời. Sao lúc trước nàng không nghĩ đến nhỉ? Trong bí kíp không phải là có tranh vẽ thảo dược sao, nàng theo tranh lên núi hái thảo dược chẳng phải được rồi sao? Cái này không tốn tiền, chỉ tốn chút sức mà thôi. Đứng đến mai cứ như vậy mà làm, nghĩ tới vấn đề thảo dược đã được giải quyết, Lâm Huyền Băng liền an tâm. Ngã đầu nằm trên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, Lâm Huyền Băng theo trong viện tìm một cái giỏ để đựng thuốc, sau đó lại cầm một cái xẻng nhỏ bỏ vào trong đó.

Hách Ngưng Chi nhìn trang phục kỳ quái của Lâm Huyền Băng hỏi: “Băng nhi, con muốn làm gì vậy?”

“Con lên núi hái ít thảo dược.” Lâm Huyền Băng chỉnh cái giỏ sau lưng.

“Ồ, vậy con đợi chút.” Hách Ngưng Chi gọi Lâm Huyền Băng đang muốn đi ra ngoài lại, xoay người tiến vào phòng bếp, lúc đi ra trong tay cầm một cái hồ lô và một bao màn thầu “Mang theo nước và màn thầu, trên đường đi cẩn thận một chút.”

Lâm Huyền Băng nhận lấy đồ ăn từ trong tay Hách Ngưng Chi, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm.

“Vâng, mẫu thân, con sẽ cẩn thận, mẹ trở về đi.” Lâm Huyền Băng phẩy tay với Hách Ngưng Chi.

Xoay người, trong lòng nàng âm thầm thề sẽ đối xử với bà ấy thật tốt. Mẫu thân, mẹ chờ con, chờ con lên núi đào thảo dược luyện chế ra đan dược bán kiếm tiền, các nàng sẽ không bao giờ ăn bánh bao trắng nữa, đến lúc đó nàng nhất định sẽ đãi mẫu thân ăn sơn hào hải vị. Lúc đó sẽ ăn một bàn rồi lại một bàn nữa. Sẽ cho các lão già của Lâm gia đã ngược đãi các nàng biết rằng cái gì gọi là có tiền, cái gì gọi là xa xỉ. Khụ khụ, hình như lúc này nàng tưởng tượng như vậy là hơi sớm thì phải? Chờ kiếm được tiền hãy nói.

Lâm Huyền Băng cống giỏ lên núi đi hái thuốc.

Dựa vào trí nhớ trong đầu, dọc theo đường đi, Lâm Huyền Băng ngắt lấy một ít thảo dược sơ cấp, chờ lúc đi đến giữa sườn núi, Lâm Huyền Băng nhìn thấy tại một chỗ trong bụi cỏ lộ ra một cây hoa hồng. Lâm Huyền Băng cảm thấy có chút kỳ quái, nàng đến gần gốc cây hoa cẩn thận nhìn, cây này hình như trong sách ghi là ma hoa.

Ồ, theo lý mà nói, cây này sinh trưởng ở bên người ma thú mà. Lâm Huyền Băng đứng lên nhìn bốn phía, chung quanh không phát hiện có gì không bình thường.

Lâm Huyền Băng suy nghĩ một chút, nàng vươn tay về hướng ma hoa. Tại lúc vươn tay ra, nàng cũng chú ý tới động tĩnh xung quanh. Không có động tĩnh, nhưng lại yên tĩnh có chút đáng sợ.

Ngay tại thời điểm Lâm Huyền Băng muốn ngắt cây ma hoa, nàng đột nhiên dừng tay lại. Lâm Huyền Băng thoáng đảo mắt qua, nàng tạm thời thu tay trở về, sau đó tìm một nhánh cây ở bên cạnh, dùng nhánh cây kia đụng vào ma hoa.

Cánh hoa đỏ tươi như máu bị Lâm Huyền Băng cầm nhánh cây đụng vào, thân thể nó co rút lại, sau đó rễ cây và lá cây đều lay động.

“Kỳ quái, ma hoa này không phải là sinh vật chết sao? Sao lại cảm giác nó còn có thể sợ hãi nhỉ? Thậm chí còn như là có hình dáng của sinh mệnh?” Lâm Huyền Băng nhìn ma hoa, trong lòng không khỏi nói thầm “Quên đi, dù sao cây ma hoa này cũng là thuốc dẫn tam phẩm, hái nó về đợi sau này có đủ thảo dược sẽ luyện chế nó.”

Lâm Huyền Băng khẳng định xung quanh ma hoa không có ma thú nào mới cầm xẻng xới gốc cây lên. Thế nhưng vào lúc này chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Xẻng của Lâm Huyền Băng vừa rơi xuống trên cây ma hoa, cây ma hoa kia như có sinh mệnh dùng hai phiến lá cây ôm đóa hoa đỏ tươi, thoáng cái chuyển đến bên cạnh. Hai phiến lá cây giống như là hai cánh tay, mà nụ hoa màu đỏ giống như đầu của nó. Nhìn vô cùng kỳ quái.

Hà, đây là có chuyện gì vậy? Lâm Huyền Băng tròn to mắt nhìn gốc cây tự chuyển động. Ai da, nàng sống đến bây giờ thật đúng chưa từng gặp qua thực vật có khả năng di chuyển, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, để sát cái xẻng vào bên cạnh ma hoa.

Ma hoa kia sợ hãi ôm lại nụ hoa màu đỏ, lá cây mảnh khảnh nhăn lại, dòi đi về bên cạnh vài phần.

“Hừ, ta cũng không tin ngươi cứ chạy mãi được?” Lâm Huyền Băng nhìn thoáng qua ma hoa, sau đó cầm xẻng hướng về phía gốc cây.

“A, a, cứu mạng, giết thực vật.” Đóa ma hoa kia trốn không nổi nữa, cũng học người ta dùng hai phiến lá ôm lấy nụ hoa mà la to.

“F*ck, thế giới này thật đúng là huyền huyền mà, thực vật mà cũng có thể nói chuyện hả?” Lâm Huyền Băng đi lên phía trước nắm lấy phiến lá cây.

“Ồ, cây hoa này thật kỳ quái, có chân không có rễ.” Lâm Huyền Băng nhẹ nhàng đem cây hoa tới trước mặt mình, nàng lay động gốc cây, cây ma hoa có độ dài ước chừng bằng cánh tay người trưởng thành, rễ cây có độ rộng ước chừng bằng ba ngón tay. Nàng tò mò nhìn phía sau rễ cây, nó lại có chút giống chân con người.

“A, lưu manh.” Ma hoa nhìn thấy Lâm Huyền Băng nhìn chằm chằm nửa người dưới rễ, nhất thời phát ra một tiếng thét chói tai, nó lay động nụ hoa màu đỏ, hai cái lá cũng không tính là rộng che phía dưới thân thể của mình. Toàn thân cây vận vẹo trong tay Lâm Huyền Băng, muốn thoát khỏi sự khống chế.

“Không được động đây, không thì ta bẻ ngươi thành hai nửa.” Lâm Huyền Băng hung ác rống lên một tiếng với ma hoa đang không ngừng hét chói tai.

“Oa, người xấu.” Lúc này nụ hoa của Ma hoa đã héo lại, dùng ánh mắt tui thân nhìn Lâm Huyền Băng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Động phủ thần bí 1

“Này, ngươi là thị huyết ma hoa sao? Sao ta có cảm giác ngươi có chút giống thực vật nhưng lại không giống thực vật, có chút giống động vật nhưng cũng chẳng giống động vật? Chẳng lẽ ngươi là do thực vật và động vật lai giống ra sao?” Lâm Huyền Băng nhìn chăm chăm ma hoa trong tay, không khỏi nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Phi, tiểu nha đầu loài người không kiến thức, ta là địa ngục ma hoa chứ không phải là thị huyết ma hoa chó má gì đó, ngươi không hiểu thì đừng có ra vẻ hiểu biết được không?” Huyết sắc ma hoa nghe Lâm Huyền Băng nhận nhầm nó thì nó ưỡn thẳng rễ cây, không hề gãy dựa vịn vẹo, nụ hoa màu đỏ cũng không ngưng ngừng khép lại mà mở ra toàn bộ, làm lộ ra tâm hoa bên trong có chút giống hoa hướng dương và có đầy đủ mắt, mũi, miệng.

“Địa ngục ma hoa?” Lâm Huyền Băng tìm tòi trong đầu một chút, dường như có một ít ấn tượng. Loại ma hoa này vô cùng kỳ lạ, chúng có suy nghĩ của riêng mình, phần dưới cùng của rễ cây khi lớn lên có chân, có thể tự do đi lại trên mặt đất. Nói chúng là một loại thực vật còn không bằng nói chúng là một loại thực vật hệ ma thú, bình thường nếu nơi nào có địa ngục ma hoa thì có thể chứng minh được nơi đó có linh khí thiên địa nồng đậm xen lẫn dị vật, hơn nữa địa ngục ma hoa đều là ngàn vạn hoa tụ tập sinh trưởng cùng một chỗ, bình thường nếu có sinh vật nào xâm nhập địa bàn của bọn chúng thì đều bị bọn chúng tỏa ra độc khí thiên nhiên hạ độc hết, cho nên mới có cái tên địa ngục ma hoa vừa nói. Có không ít yêu ma nhân tộc yêu thích trồng ma hoa ở cửa để bảo vệ ngôi nhà.

Chỉ là trong vòng mấy chục thước gần đây chỉ có một cây địa ngục ma hoa, không phù hợp với tập tính sinh trưởng của chúng chút nào, cho nên Lâm Huyền Băng mới có thể cho rằng chúng cùng với thị huyết ma hoa là một loại.

“Này, mau nói, không phải là các ngươi đều là sống cùng nhau sao? Sao nơi này chỉ có một mình ngươi?”

“Nơi này vốn chỉ có một mình ta”. Địa ngục ma hoa đóng lại đóa hoa rồi nói.

Lúc này Lâm Huyền Băng đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, năng phát hiện trừ cây địa ngục ma hoa trên tay nàng, những thứ khác căn bản là có đại.

Không đúng, Lâm Huyền Băng cẩn thận nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, địa hình nơi này nhìn qua thật kỳ lạ, nhìn như lộn xộn nhưng thật ra từng tầng đá, bụi cỏ và cây cối trong đó dường như được sắp xếp, mở hồ lộ ra một cổ huyền cơ. Lâm Huyền Băng đã suy nghĩ sẵn trong đầu, ánh mắt của nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm địa ngục ma hoa, giọng điệu có chút không tốt nói: “Cho ngươi một cơ hội nói lại, nơi này thật sự chỉ có một mình ngươi?”

Địa ngục ma hoa nghiêng nụ hoa nhìn Lâm Huyền Băng, trong nội tâm có chút chột dạ, trong lòng nghĩ đến chẳng lẽ bị người này nhìn ra điểm gì đó không bình thường?

“Nói hay không? Không nói ta cần phải sát sinh rồi”. Lâm Huyền Băng cầm cái xẻng trong tay tìm rễ cây địa ngục ma hoa.

“Á, đau, đau, đau đau đau”. Địa ngục ma hoa trong tay Lâm Huyền Băng bị ép buộc, không an phận vịn vẹo la lên, “Ta nói, ta nói”.

“Thật sự, thật sự chỉ có một mình ta”. Địa ngục ma hoa lay động hai phiến lá, ôm lấy đầu nụ hoa.

“Hừ hừ, sao ta có cảm giác ngươi không thành thật?” Lâm Huyền Băng siết chặt rễ cây trong tay.

“Ồi, đừng siết, đừng siết, ngươi siết muốn đứt ta rồi”. Địa ngục ma hoa ăn đau kêu to, “Ta nói, ta nói, ta nói còn không được sao, thật lâu trước kia chủ nhân đem chúng ta đưa đến đây, hơn nữa đem chúng ta nuôi ở trong sân, theo năm tháng trôi qua, có một lần chủ nhân đi ra ngoài du lịch, liền đi luôn không có quay lại, chúng ta cũng trở thành ma hoa vô chủ, không lâu sau có một con thối xà tới chỗ chúng ta, hắn đem chúng ta đuổi ra ngoài, sau này chúng ta gặp kẻ thù, trong lúc hoảng loạn chạy trốn ta thất lạc mọi người và ma đề cuồng thế: chí tôn khổng hồn sư”

“Chỉ có vậy?” Lâm Huyền Băng nhìn địa ngục ma hoa, tự hỏi hắn có nói dối hay không.

“Đúng, đúng, chỉ có vậy, ta thề, tất cả những gì ta nói đều là thật, nếu có một việc không phải thật thì ta sẽ bị kẻ thù ăn luôn”. Địa ngục ma hoa lay động hai phiến lá cây, làm bộ dạng đầu hàng.

“Tốt lắm, đi trước dẫn đường, dẫn ta tới nhà chủ nhân trước của ngươi”. Lâm Huyền Băng nghe địa ngục ma hoa kể lại xong, trong lòng đối với chủ nhân từ miệng địa ngục ma hoa có chút tò mò. Có thể nuôi địa ngục ma hoa để bảo vệ nơi ở của mình, nói vậy chỗ ở của hắn chắc là có không ít bảo vật. Nếu không cũng sẽ không có ma thú khác muốn chiếm lấy địa phương kia.

“Nhưng mà, nhưng mà, con thối xà kia...” Địa ngục ma hoa cúi đầu, hai cái lá cây đang nâng đầu nụ hoa, một bộ dáng rất buồn rầu

“Sợ cái gì, có ta đây”. Lâm Huyền Băng buông địa ngục ma hoa ra, sau đó rút dây định buộc địa ngục ma hoa đeo lên cơ thể mình.

“Này này, ta không phải là chó, không cần buộc ta như vậy”. Địa ngục ma dùng hai cái lá cây ra sức túm dây ở bên hông.

“Lộn xộn cái gì? Chờ dẫn đường xong ta lại thả ngươi”. Lâm Huyền Băng run rẩy xuyên sợi dây qua địa ngục ma hoa. Tư thế đó giống như một người dắt chó đi dạo. Có điều người ta dắt chó, còn nàng lại dắt hoa, không, không đúng, nói chính xác là thực vật thú.

“Ồ, ta như thế này mà bị đồng bạn nhìn thấy sẽ rất mất mặt.” Địa ngục ma hoa còn đang kiên trì kêu lên.

“Sợ cái gì? Không phải ngươi nói đồng bạn của ngươi đều bỏ chạy rồi sao? Chúng nó đều không nhìn thấy, ngươi còn sợ cái gì?” Lâm Huyền Băng cảm thấy thùng lên, địa ngục ma hoa không đứng vững, lao đảo té ngã.

“Cũng không phải như vậy, chẳng may ở trên đường bị người nhìn thấy?” Địa ngục ma hoa lấy lá cây ôm nụ hoa, ưu thương cúi đầu nhìn mặt đất, hai cái rễ cây trên mặt đất vạch thành vòng tròn.

“Nếu thực sự gặp, ta đây sẽ đem bọn họ đi làm củi đốt”. Tay cầm dây thừng của Lâm Huyền Băng run lên, “Bây giờ ngươi nên ngoan ngoãn dẫn đường”.

Nữ nhân bạo lực! Địa ngục ma hoa nghe được lời nói của Lâm Huyền Băng, cơ thể bên dưới rung rẩy, xem như hoàn toàn không có hy vọng với việc Lâm Huyền Băng nảy sinh ý tốt. Nó hướng về đường phía trước mà đi.

Lâm Huyền Băng đi theo địa ngục ma hoa, cẩn thận nhớ kỹ mỗi bước nàng đi qua, hơn nữa còn nhớ kỹ những hoa cỏ bên cạnh để làm vật tham khảo, chờ lúc đi ra, ngộ nhỡ địa ngục ma hoa này làm cái gì mờ ám, nàng cũng có đường lui. Tiếp nàng lấy từ trong túi áo ra một bao lớn lưu huỳnh đã sớm chuẩn bị, lên núi hái thảo dược không tránh được phải gặp xà trùng, chuột muỗi, đúng là nàng đã chuẩn bị chu đáo mà đến.

Đi được một lát, Lâm Huyền Băng phát hiện địa ngục ma vương dẫn nàng đi giữa đám cỏ dại xen lẫn cây cối này quẹo trái quẹo phải rồi đi tới một chỗ bằng phẳng. Dưa mắt nhìn lại, trên mảnh đất không tới một dặm này lại có thể sinh trưởng từng mảnh từng mảnh thảo dược.

Không đúng! Lâm Huyền Băng nhìn lại vườn thảo dược, đôi mắt nàng tròn to nhìn thẳng. Trừ thần hoa năm mươi năm, ma hoàng thảo một trăm năm, linh chi ngàn năm... các loại thảo dược đều dựa vào số năm trưởng thành của mình mà được xếp ngay ngắn cùng chỗ với các loại có giá trị. Xem ra chủ nhân của nơi này có lẽ là luyện đan sư, bởi vì chỉ có luyện đan sư mới có thể gieo trồng thảo dược rồi lấy nó cung cấp cho mình sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Động phủ thần bí 2

“Này, chủ nhân trước kia của ngươi là luyện đan sư sao?” Lâm Huyền Băng nhìn các loại thảo dược một lát, kéo kéo sợi dây buộc ma hoa.

“Ừ, đúng vậy, chủ nhân trước kia rất lợi hại, hẳn là luyện đan sư đệ nhất Yêu giới đấy”. Địa ngục ma hoa trở về nơi ở quen thuộc, có vẻ hưng phấn.

“À, chính xác là luyện đan sư à”. Lâm Huyền Băng thì thảo vài lời rồi nói: “Đi, mang ta tới chỗ ở chủ nhân trước kia của ngươi”.

“Ồ ngay phía trước”. Địa ngục ma hoa giơ cái tay lá cây của nó chỉ vào trước lối vào một hang động. “Chắc là con xà thối kia đang ở đó”. Nói xong, toàn thân nó bắt đầu run rẩy.

“Đi, đi xem, bốn tiểu thư giỏi nhất là bắt xà, sau đó sẽ nướng thịt xà cho ngươi ăn”. Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ lên đầu địa ngục ma hoa, sai bước đến hướng cửa động.

“Nướng, nướng thịt xà?” Địa ngục ma hoa dùng hai phiến lá cây nâng đầu nụ hoa, sau đó nói một câu: “Người ta, người ta là ăn chay đó nha”.

Lâm Huyền Băng nghe xong lời nói của địa ngục ma hoa, thân thể đứng thẳng nhìn không được run lên một cái, địa ngục ma hoa này thật đúng là cực phẩm mà. Nàng lôi kéo dây thừng trong tay, mặc kệ nó ở chỗ này rồi rậm vấn đề ăn chay hay là ăn thịt. Sau đó chỉ thấy địa ngục ma hoa đáng thương bị Lâm Huyền Băng kéo trong tay hướng về phía động phủ đi đến.

Đứng ở lối vào động phủ, với năng lực cảm giác nguy hiểm của Lâm Huyền Băng trong nhiều năm qua, lòng tin toàn thân nàng đều dựng thẳng lên. Không riêng gì nàng, ngay cả địa ngục ma hoa ở bên cạnh cũng bụng lấy đầu của mình, toàn thân nó đều run lên, dường như động phủ này có cái gì làm nó sợ hãi. Sau đó nó đi chuyển hai chân tới bên chân Lâm Huyền Băng. Về một cái trốn ra phía sau nàng, ôm một chân nàng, nhô ra nửa đầu hướng về trong động phủ nhìn quanh.

Lâm Huyền Băng nhìn đáng vẻ gây cười của địa ngục ma hoa, nàng duỗi cái chân bị nó ôm, khiến nó run lên một trận, tức giận nói: “Này, ngươi làm gì vậy?”

“Này, ta ngửi được mùi xà thối, còn có, còn có một loại mùi khác”. Nói đến đây, toàn thân địa ngục ma hoa rụt lại, sau đó như dây mây quấn quanh ở trên đùi Lâm Huyền Băng, ở sâu trong lòng nó cực kỳ sợ hãi, chết tiệt, dường như bên trong động ngoài con xà thối kia còn có kẻ thù mà chúng nó sợ hãi. Bây giờ thân mình nó bị Lâm Huyền Băng lấy dây thừng buộc lại như một con chó, khẳng định là trốn không thoát. Cánh tay và cái chân nhỏ này của nó, đừng nói là so chạy trốn chết với con xà thối kia, lại còn thêm kẻ thù của nó nữa, mà nó chỉ có một mình, cho nên nó chỉ có thể ôm đùi Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng nhìn ma hoa ôm đùi mình không chịu buông ra, nàng trừng mắt liếc nó một cái, sau đó kéo lấy nó bước vào trong động phủ.

Lối vào là một cái đại sảnh lớn tự nhiên, bên trong có một đại xà và một con tiểu mao cầu màu trắng bạc đang đánh nhau. Chỉ thấy con tiểu mao cầu kia lúc cao lúc thấp, vây quanh con đại xà kia mà đánh. Mà con đại xà kia còn hung ác hơn, mở rộng miệng đầy răng nanh nhọn, toàn thân điên cuồng đem tiểu mao cầu quần lấy.

Xem tình cảnh hiện tại, ma hoa nấp ở phía sau Lâm Huyền Băng không khỏi sợ hãi, càng đem Lâm Huyền Băng ôm chặt hơn.

“Này, ngươi bị thần kinh à?” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ thân mình địa ngục ma hoa, “Ngươi quấn lấy ta thật chặt”.

“À, ngượng ngùng”. Địa ngục ma hoa nhanh chóng thả lỏng thân thể của mình.

Lâm Huyền Băng nhìn quanh mọi nơi một chút, phát hiện tại một góc nơi đại sảnh có một bộ ghế đá, nàng đi qua bên đó ngồi xuống, sau đó đem địa ngục ma hoa xách lên, hỏi: “Ngươi đang sợ cái gì vậy? Con đại xà kia sao?”

“Không, không, không phải, là, là, là...”. Địa ngục ma hoa nhất thời ăn nói cà lăm.

Lâm Huyền Băng đánh bốp một tiếng, lấy tay đánh vào nụ hoa của địa ngục ma hoa nói: “Không phải cái gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta”.

“Đó, con ngân hồ đó là kẻ địch của chúng ta”. Địa ngục ma hoa đem lời nói một hơi sau đó rụt toàn bộ thân mình lại, hai phiến lá cây ôm lấy đầu, đem bản thân ôm thành một quả cầu sau đó lại nói, “Nếu không thì chúng ta đi nhanh đi”.

“Đồ nhát gan”. Lâm Huyền Băng khẽ mắng địa ngục ma hoa một tiếng. Không để ý đến nó, ánh mắt của nàng nhìn về nơi đang đánh nhau.

Giờ phút này, con đại xà đã bị tiểu mao cầu thoát nhìn bằng bàn tay gầy ra cho không ít vết thương, trong không khí dần dần tràn ngập mùi tanh của máu. Mà lông trên người tiểu mao cầu kia vẫn là màu trắng bạc như cũ.

Cơ thể của đại xà không còn mau lẹ giống như lúc Lâm Huyền Băng bước vào động phủ nữa, dần dần có chút chậm chạp, mà con ngân hồ kia có ý giả vờ dừng động tác lại, dụ đại xà đánh về phía nó, mà nó mượn thân thể to lớn của đại xà và lợi dụng tay chân linh hoạt của bản thân, mạnh mẽ nhảy lên trên thân đại xà, dùng hai cái móng vuốt sắc nhọn bám lấy đại xà, cái miệng dần dần mở lớn cắn lên đó.

“Hay”. Lâm Huyền Băng nhìn thấy vật nhỏ thông minh như vậy, không khỏi vì nó ủng hộ.

Mà con đại xà kia cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nó biết bản thân mình vừa bị tiểu mao cầu cắn, thừa dịp ngân hồ cắn chặt nó không tha, thân rắn trắng nõn lăn lộn một chút, đuôi rắn mạnh mẽ cuốn lấy tiểu thân mình ngân hồ, sau đó nhanh chóng ép chặt.

Cục diện trước mắt là một xà một hồ quyết tâm sống chết với nhau. Thân mình đại xà ép càng chặt, mà ngân hồ vẫn cắn chặt lấy nó không buông.

Lâm Huyền Băng nhìn đến lúc này, nàng từ trên ghế đứng lên.

“Ngươi đi đâu vậy?” Địa ngục ma hoa khó hiểu nhìn Lâm Huyền Băng.

“Cứu hồ ly.” Lâm Huyền Băng nhìn nó nói một câu.

“Hả?” Nàng muốn cứu kẻ thù của nó? Không phải chứ? “Có thể không cứu hay không?”

“Không thể”. Lâm Huyền Băng đến gần hiện trường đại xà cùng ngân hồ chiến đấu. Nàng đối với ngân hồ thông minh cảm thấy rất hứng thú.

“Điên rồi, điên rồi”. Địa ngục ma lấy lá cây ôm đầu nhìn Lâm Huyền Băng đến gần một xà một hồ. Người này có biết hay không, thời điểm chiến đấu sinh tử là thời điểm nguy hiểm nhất.

Lâm Huyền Băng đi tới cách phía trước ba thước, lúc này trên tay nàng chỉ cầm một cái xẻng, nàng cười tủm tỉm nhìn chăm chăm ngân hồ rồi nói: “Ta giúp ngươi giết nó, ngươi làm sủng vật của ta, thế nào?”

Ngân hồ mở to đôi mắt, lúc đầu là cảnh giác nhìn Lâm Huyền Băng, sau đó nhìn từng hành động của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Động phủ thần bí 3

Lâm Huyền Băng nhìn bộ dáng cẩn thận của tiểu ngân hồ, cũng không sốt ruột mà nhàn nhả đứng ở nơi đó, nàng đang đợi tiểu ngân hồ đưa ra quyết định cho bản thân. Dù sao nàng cũng không vội, bởi vì con đại xà đem tiểu ngân hồ cuốn lấy giờ chỉ còn lại có một cái đầu. Thời thế bức người nha, Lâm Huyền Băng tin tưởng tiểu ngân hồ là vật nhỏ biết xem xét thời thế, nếu bây giờ nó thật sự không tỏ thái độ, như vậy kết cục cuối cùng của nó và đại xà chính là lưỡng bại câu thương, không, phải nói là hai bên cùng chết mới đúng.

Quả nhiên, qua thời gian chừng nửa phút, chỉ thấy tiểu ngân hồ hướng về Lâm Huyền Băng khẽ gọi hai tiếng. Mà con đại xà kia, ánh mắt nhìn về phía Lâm Huyền Băng vô cùng âm độc.

“Thế nào? Đồng ý?” Lâm Huyền Băng nhìn tiểu ngân hồ, vậy mà để nàng chờ nửa phút? Xem ra phải để cho vật nhỏ này chịu chút đau khổ mới được, để cho nó bị đại xà cuốn một lát nữa đi. Vì thế nàng nói: “Nếu ngươi đồng ý thì kêu ba tiếng.”

“Chút chút.” Giọng tiểu ngân hồ có chút giống với con chuột nhỏ. Bởi vì bị con đại xà kia cuốn quá chặt nên thanh âm có chút gấp gáp.

Lâm Huyền Băng biết thời cơ đã chín muồi, nhìn tiểu ngân hồ cười cười, thân ảnh của nàng lập tức nhẹ nhàng lại gần chỗ xà hồ đang quấn nhau, sau đó chỉ thấy mấy tia sáng lóe lên, đại xà bị Lâm Huyền Băng dùng xẻng chém thành nhiều mảnh. Thân mình tiểu ngân hồ thoát ra khỏi vòng quấn của đại xà.

Lúc này, trên mình tiểu ngân hồ dính đầy máu xà, bộ lông màu bạc bị nhuộm thành đỏ tươi. Thân mình nho nhỏ thoát khỏi không chế của đại xà hướng về phía bên cạnh nhảy qua.

“Thế nào, ngươi định qua cầu rút ván?” Lâm Huyền Băng nhìn dáng vẻ lui về sau của tiểu ngân hồ, không khỏi trào phúng nó một câu: “Xem ra lúc này ngươi đáp ứng làm sủng vật của ta chỉ là kế hoãn binh, ta nhìn biểu hiện của ngươi lúc chiến đấu với đại xà thông minh như vậy còn tưởng rằng ngươi có điểm bất đồng, xem ra súc vật thì cả đời vẫn là súc vật, không thể nào so sánh với con người.”

Tiểu ngân hồ nghe được lời nói trào phúng của Lâm Huyền Băng, thân mình đang lui về phía sau, đột nhiên dừng lại, đôi mắt tím sâu thăm nhìn Lâm Huyền Băng, dường như là đang đánh giá nàng.

“Này, nó không đồng ý làm sủng vật của ngươi, thôi đi vậy.” Địa ngục ma hoa lui ra phía sau Lâm Huyền Băng, hai cái lá cây ôm lấy đuôi nàng, nửa nụ hoa lộ ra nhìn kẻ thù của nó.

“Chi.” Tiểu ngân hồ nhìn địa ngục ma hoa, nghe răng nhếch miệng rộng lên một tiếng.

Địa ngục ma hoa bị dọa, nhanh chóng đem nửa nụ hoa rút trở lại, đã vào đường cùng rồi ngươi còn hung dữ cái gì? Quên đi, nó vẫn nên ôm lấy nữ nhân này thì hơn.

“Ngươi xem, ngay cả con mồi của ngươi cũng cười nhạo ngươi.” Lâm Huyền Băng nhìn tiểu ngân hồ nói. Đây là phép khích tướng của nàng. Vật nhỏ này rất là hợp khẩu vị của nàng, nàng chính là muốn thu nó làm sủng vật.

Hồ ly tính vốn đa nghi, tiểu ngân hồ này cũng không ngoại lệ, nó nghe xong lời nói của Lâm Huyền Băng, vẫn là đứng ở tại chỗ bất động. Đôi mắt tím lẳng lẳng nhìn Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng thấy nó không động đậy, dứt khoát lấy cái xẻng trong tay lại. Nó đây là muốn lạt mềm buộc chặt? Thông minh, ha ha.

“Đi, mang ta đi xem phòng của chủ nhân ngươi.” Lâm Huyền Băng túm lấy ma hoa trốn ở đằng sau mình đem tới trước mặt. Không nhìn tiểu ngân hồ nữa.

Chân địa ngục ma hoa vừa chạm đất, lại nhanh như chớp trốn ra phía sau Lâm Huyền Băng, nó run run rẩy rẩy nói: “Ngươi đi ở phía trước, ta ở phía sau chỉ đường thì cũng như nhau thôi.”

“Cũng được, đi thôi.” Lâm Huyền Băng đi qua đại sảnh, hướng về phòng nhỏ trong động phủ đi đến.

“Đợi chút, đợi ta với.” Vốn địa ngục ma hoa đi theo phía sau Lâm Huyền Băng, nhưng đi được một đoạn, nó lại lên đến trước mặt Lâm Huyền Băng. Thì thầm nói một câu: “Ta vẫn là đi trước dẫn đường thì tốt hơn.”

Lâm Huyền Băng thấy ma hoa đột ngột chuyển thái độ, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, lúc này nàng phát hiện tiểu ngân hồ không có bỏ đi, mà là từng bước một đi theo phía sau nàng. Tại lúc nàng quay đầu lại nhìn, nó dừng bước chân, nghiêng đầu biểu cảm đáng yêu với nàng.

“Này, nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi đi còn kịp, nhưng là chỉ cần ngươi theo ta, thì cả đời cũng phải theo ta, đừng mong có thể rời đi, trừ phi ngươi chết.” Lâm Huyền Băng đưa tay vẫy vẫy tiểu ngân hồ, “Cho nên, bây giờ ngươi có thể đi rồi.”

Tiểu ngân hồ nhìn Lâm Huyền Băng vẫy tay, do dự một chút, thân mình nho nhỏ vòng một vòng tròn, sau đó vèo một cái chạy về hướng đại sảnh.

Cái gì? Không phải chứ? Vậy là đi rồi? Bây giờ Lâm Huyền Băng có chút buồn bực, nàng cho rằng tiểu ngân hồ đi theo nàng, chắc là vẫn là có cơ hội thu phục nó. Ai ngờ nó lại đem lời nói của nàng làm thật, cứ như vậy một đi không trở lại.

“Ồ, nó đi rồi.” Giờ phút này, Lâm Huyền Băng tương đối ảo não, nhưng địa ngục ma hoa lại vui vẻ cực kỳ. Là nó muốn nha, kẻ thù của nó đi rồi, sao nó

có thể không vui về được chứ?

“Ừ, đi rồi” Lâm Huyền Băng tức giận trả lời một tiếng, sau đó nàng lấy chân đá đá mông của địa ngục ma hoa, khụ khụ, hoa này có mông sao? Cắt, người quan tâm? Ngu ngốc, bây giờ tâm tình của tỷ tỷ đây không được tốt, đừng tìm chuyện để bị đánh. Hừ hừ, vậy đó.

“Ha ha.” Địa ngục ma hoa vui vẻ cười to một trận, nó hưng phấn chạy tới một trước gian phòng, chỉ vào bên trong, vì Lâm Huyền Băng giới thiệu: “đây là phòng luyện đan của chủ nhân trước kia.”

“Ồ.” Nghe địa ngục ma hoa giới thiệu, Lâm Huyền Băng có chút hứng thú, nàng đi vào phòng. Phát hiện gian phòng này chỉ để một cái bàn đá, phía trên bàn đặt một được đỉnh màu đen.

Thuận tay cầm được đỉnh lên, bây giờ nàng đang lo không có tiền mua được đỉnh luyện đan, cho nên sẽ tịch thu nó. Vừa suy nghĩ xong, nàng liền đem được đỉnh ném vào trong sọt.

“Này, này, đây là của chủ nhân đó, người không thể lấy đâu” Địa ngục ma hoa nhìn là muốn chui vào bên trong lấy được đỉnh ra.

“Chủ nhân người cũng không có ở đây, còn cần được đỉnh làm gì nữa? Ta đang cần được đỉnh luyện đan cho nên sẽ lấy nó.” Lâm Huyền Băng bắt lấy một cành lá của nó, lôi nó từ trong sọt ra.

“Không được, người không thể lấy” Địa ngục ma hoa không có quên nhiệm vụ của bản thân, việc của nó là giữ nhà cho chủ nhân.

“Muốn ăn đòn?” Lâm Huyền Băng đưa tay tóm địa ngục ma hoa, lấy đuôi nó quăn quanh thân, biến thành một khối tròn vo, sau đó quăng sang bên cạnh, “Làm cho tốt bốn phận thì ta có thể thành toàn cho người, nếu không ta sẽ cho người đứng ở nơi này luôn.”

“Đừng, đừng mà.” Địa ngục ma hoa vận vẹo thân mình, lăn đến bên chân Lâm Huyền Băng, dang hai lá cây ôm lấy chân nàng.

“Người lấy đi, người lấy đi, chỉ cần người thích, người nhìn trúng tất cả đều lấy đi.” Địa ngục ma hoa không cốt khí nịnh nọt lấy lòng Lâm Huyền Băng. Trong lòng nó thâm mắng, bản thân mình sao lại cứng nhắc như vậy, chủ nhân không có ở đây thì những thứ kia chính là vật vô chủ, người này muốn lấy thì cho nàng thôi, nhìn đáng về nó bây giờ, đáng giá sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Động phủ thần bí 4

Lâm Huyền Băng đá đá địa ngục ma hoa bên cạnh, “Chớ ngoan không cản đường, đừng cản trở tỷ tỷ đi tìm bảo vật”.

“Được, được, người tìm người tìm, những thứ kia đều là của người” Địa ngục ma hoa nịnh nọt đi theo phía sau Lâm Huyền Băng.

“Thôi đi, còn cần người phải nói, đương nhiên tất cả những thứ kia đều là của ta” Lâm Huyền Băng nhặt cái sọt đặt trên mặt đất lên, ra khỏi phòng luyện đan tới phòng bên cạnh.

Gian phòng thứ hai đặt một ít giá sách, Lâm Huyền Băng tùy tay cầm một quyển sách từ trong đó ra xem.

“Ô, vậy mà là bí kíp tu luyện” Lâm Huyền Băng có chút tò mò lật tiếp những quyển khác ra xem, có khi là phương pháp luyện khí công, có lại là bí kíp luyện đan, còn có quyển giải thích cách tu luyện ma pháp như thế nào.

Lâm Huyền Băng cầm lấy một quyển tu luyện ma pháp, nàng nhớ lại lời nói của lão nhân gia kia, nói là muốn đủ tư cách trở thành một luyện đan sư, đầu tiên phải là một ma pháp sư hệ hòa. Cho nên nàng mới từ trên giá sách cầm một quyển về tu luyện ma pháp.

Trong sách trang thứ nhất viết hai chữ, cảm giác, muốn trở thành một ma pháp sư, đầu tiên phải cảm nhận được nguyên tố ma pháp. Trừ bỏ năm nguyên tố là kim mộc thủy hỏa thổ, thì ngoài ra còn có nguyên tố phong lôi âm quang minh hệ (gió, sét, bóng tối, ánh sáng mặt trời), người cảm nhận được loại nào thì chính là ma pháp sư hệ đó, ma pháp sư bình thường đều là đơn hệ, nhưng mà cũng có song hệ. Mà muốn trở thành một ma pháp sư cường đại, chỉ có thể không ngừng cố gắng tập trung hấp thụ nguyên tố ma pháp, bắt bọn nó chứa đựng ở trong không gian thân thể của chính mình, lúc sử dụng ma pháp đem ma pháp nguyên tố trong cơ thể điều động toàn bộ, do đó mà xuất ra được uy lực cường đại của ma pháp.

Lâm Huyền Băng từ trong sách học được cách cảm ứng ma pháp nguyên tố. Nàng nhắm hai mắt lại, nhất thời xung quanh trở nên tối đen, sau một lát thích ứng, Lâm Huyền Băng dần dần có thể cảm ứng được hoàn cảnh xung quanh. Nàng phát

hiện xung quanh thân thể tồn tại phần lớn là màu đỏ, một ít đốm sáng nhỏ màu xanh lá, còn có một ít màu vàng đất, màu lam, màu vàng xen kẽ ở trong đó. Cái này là sao đây? Lâm Huyền Băng cảm thấy có chút kỳ quái, sách này không phải nói một ma pháp sư chỉ có thể cảm ứng được hai nguyên tố ma pháp thôi sao? Sao nàng lại cảm thấy vô số điểm sáng, còn không phải chỉ có hai loại? Chẳng lẽ nàng là quái thai? Trừ bỏ bản thân là thông linh huyền thể thì còn là ngũ tổ linh thể? Nàng nhớ lại tại đại lục này có một truyền thuyết, thật lâu trước kia, đại lục này xuất hiện một pháp thần, pháp thần là

ma pháp sư xuất sắc nhất. Nhưng tu luyện thật rất không dễ dàng, nhưng mà cứ cách một ngàn năm sẽ xuất hiện hai thiên tài có thiên phú tu luyện kinh người, trở thành pháp thần. Có điều pháp thần kia cùng với pháp thần này là khác nhau, bởi vì hắn có ngũ hệ linh thể, cho nên trời sinh có thể cảm giác ngũ đại ma pháp nguyên tố. Dựa vào thiên phú nghịch thiên này, thành tựu của hắn trên đại lục có thể nói là truyền kì.

Nghe nói, trong một trận chiến, hắn giết mấy trăm vạn kẻ thù, phá hủy hơn mười tòa thành trì. Chỉ một mình hắn liền tiêu diệt một quốc gia, ở trên Á Lan Đức đại lục là một pháp thần bất bại trong truyền thuyết. Người đó gọi là gì ấy nhỉ? Lâm Băng? Hình như là người trong tộc của nàng nha. Đúng rồi, nàng nhớ lại, Lâm thị nhất mạch dường như chính là hậu duệ của Lâm Băng. Chẳng lẽ nàng mạnh đến vậy? Tùy tiện sống nhờ một thân thể, chẳng những là thông linh huyền thể mà còn là ngũ hệ linh thể? Tộc trưởng Lâm gia có phải bị mù mắt chó hay không? Một thiên tài như vậy mà lại bị coi là phế vật? Chỉ có điều thông linh huyền thể phải đã thông kinh mạch toàn thân mới có thể hấp thu linh khí, có lẽ ngũ hệ linh thể cũng là bởi vì nàng đã thông kinh mạch toàn thân nên thiên phú nghịch thiên mới hiện ra. Xem ra nàng đã đào được bảo bối rồi.

Lâm Huyền Băng không ngăn được cười lớn ở trong lòng, lần này thật sự là chiếc bánh lớn từ trên trời rơi xuống đầu nàng rồi.

Lâm Huyền Băng dựa theo phương pháp tu luyện hóa hệ ma pháp trong sách, giơ một bàn tay lên, sau đó niệm chú ngữ, “Thiên địa chi hòa, tụ tập đến bên người ta, hòa cầu thuật” Lâm Huyền Băng niệm xong câu đó, phát hiện trong tay nàng căn bản không phải là hóa cầu uy lực kinh người mà là có một quả cầu nhỏ không ngừng thoát ra từ bàn tay nàng.

“Xem ra vẫn phải tu luyện thêm”. Lâm Huyền Băng nhìn quả cầu trong tay, lắc lắc đầu, sau đó phát tay tiêu hủy nó đi.

Chỉ là nàng không biết, nếu bây giờ có người khác ở đây, nhất định sẽ sợ ngây người, bởi vì một người cái gì cũng chưa học qua, lần đầu tiên đã có thể triệu hồi

được một tiểu hỏa cầu đã là kinh người như thế nào rồi? Một ma pháp sư có tư chất tốt, sau một năm mới miễn cưỡng có thể triệu hồi ra ngọn lửa, mà Lâm Huyền Băng ngay từ đầu đã triệu hồi được hỏa cầu thuật, điều này làm cho những người khổ tâm tu luyện, có phải sẽ trực tiếp đâm đầu vào tường hay không? Thiên phú thần thể này của nàng đã quá nghịch thiên rồi.

Hiển nhiên Lâm Huyền Băng đối với ma pháp này còn chưa có hiểu biết, cho nên nàng cũng không để ý. Chỉ là cảm thấy một người có thể gọi được ngọn lửa đến là rất thần kì. Ít nhất bây giờ nàng biết bản thân là ma pháp sư hệ hỏa, như vậy nàng liền có năng lực cơ bản là lửa luyện đan. Lâm Huyền Băng lại lật một quyển luyện đan, trong đó giải thích tỉ mỉ làm thế nào để khống chế hỏa nguyên tố, làm cho nó trở thành ngọn lửa trong quá trình luyện chế đan dược của luyện đan sư. Quyển sách này rất thực dụng, Lâm Huyền Băng lấy nó ném vào trong sọt. Tiếp theo nàng lại cầm mấy quyển luyện đan sơ cấp, nam nhân này không thể một bước lên trời, vẫn là từng bước một đi đến thành công. Luyện đan không thể so sánh với công việc khác, cần phải thông thạo tay nghề và ngọn lửa.

Ra khỏi phòng, Lâm Huyền Băng đi vào phòng thứ ba.

Trên bàn để đầy những lọ thảo dược ngàn năm và vạn năm. Nàng trực tiếp trộn tròn mắt, chủ nhân của hang động này rất trâu bò nha. Kì trân dị thảo này, tùy tiện lấy một gốc đi ra ngoài bán đều là trên vạn kim, các loại tương tự giá trên thị trường cũng là mấy trăm vạn kim đó nha.

“Đề thu thập nhiều kì trân dị bảo như vậy cần bao nhiêu thời gian?” Lâm Huyền Băng không khỏi thì thào tự hỏi.

“Năm trăm năm, chủ nhân ta thu thập toàn bộ số này vẹn vẹn năm trăm năm”. Địa ngục ma hoa ở một bên xen mồm nói.

“Năm trăm năm? Không phải chứ? Vậy không phải là trở thành lão yêu ngàn năm rồi sao?” Lâm Huyền Băng nghe ma hoa trả lời như vậy không khỏi có chút không thể tin.

“Năm trăm năm tính là cái gì? Đối với yêu mà nói, đây giống như muối bỏ biển thôi”. Địa ngục ma hoa không khỏi tự hào nói.

A, thật là không đáng vào đâu. Lúc này Lâm Huyền Băng chợt nhớ tới chuyện Tôn Ngộ Không bị nhốt ở Ngũ Chi Sơn năm trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Mỹ nam u lan

Á, sao nàng có thể nổi lên ý nghĩ như thế? Lâm Huyền Băng lắc đầu một cái, nàng nhìn đồng kì trân dị thảo trước mặt, trong lòng không khỏi vui sướng, bất quá nàng lập tức ý thức được một vấn đề, nàng làm sao có thể đem được hết số này đi? Nếu để đây nàng sợ sẽ có người ngoài xông vào cướp hết, mang hết đi thì nàng xui xẻo rồi. Nàng trầm nghĩ, tuyệt đối không thể để sự tình này phát sinh.

Nhưng mà nếu nàng đem mấy thứ này mang đi thì phải giấu ở đâu? Giấu ở Lâm gia khẳng định là không được, nhà chỉ có bốn bức tường, vừa xoay người là đã hết phòng, hơn nữa ở nơi này nàng tìm được nhiều kì trân dị bảo như thế, nàng có thể không nói rõ ràng sao? Ai sẽ tin tưởng một hài tử mười bốn tuổi không quyền, không thế, không tài, không hậu thuẫn tìm được nhiều bảo vật như vậy? Đến lúc đó không bị người có lòng tham chiếm đi, mà còn bị người nghi ngược lại.

Aizz, thể này không được, thể kia cũng không xong, nàng cảm thấy có chút chán nản.

Giờ phút này, địa ngục ma hoa nhìn Lâm Huyền Băng bộ dạng rối rắm, nhìn không được xen vào nói, “Thể nào? Những thứ này đều là thứ tốt chủ nhân bỏ thời gian lớn để tìm, ngươi định không lấy nữa sao?”

“Cái sợi nhỏ như vậy, không đựng hết được”. Lâm Huyền Băng chỉ cái sợi nhỏ ở trên đất, tùy ý nói một lý do cho ma hoa nghe.

“Không phải ngươi có hòa tinh chi liên sao? Sao không thu những thứ này vô chứ?” Địa ngục ma hoa kỳ quái nhìn Lâm Huyền Băng, ánh mắt nó tràn đầy khó hiểu.

“Hòa tinh chi liên?” Lâm Huyền Băng lặp lại, sau đó nàng cầm vòng cổ ma tinh màu đỏ đeo ở cổ lên, “Ngươi nói nó sao?”

“Đúng vậy, hòa tinh chi liên tuy rằng do hòa tinh chi thần biến thành, đối với ma pháp sư hệ hỏa không có trợ giúp gì hiệu quả, nhưng mà nó còn có một tác dụng là có thể thu nạp tất cả đồ vật cho vào trong không gian, nó là một trong thập đại thánh khí, chẳng lẽ ngươi không biết?” Địa ngục ma hoa đi theo chủ nhân trước kia đã lâu, tất nhiên là kiến thức vô cùng rộng rãi. Nó liếc mắt một cái liền nhận ra hỏa

tinh chi liên trên cổ Lâm Huyền Băng. Thánh khí có khả năng thu nạp vạn vật trên thế gian, vậy mà nàng còn sợ không đủ dùng? Bất quá nhìn bộ dạng của người này, dường như nàng không biết bản thân có được thần cấp bảo vật sao? Sao lại như thế?

“Không biết thì rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ ngươi biết trên người ngươi có bao nhiêu sợi lông tơ?” Lâm Huyền Băng khinh thường nhìn thoáng qua địa ngục ma hoa.

Ách, địa ngục ma hoa mở to mắt nhìn những sợi lông tơ mọc chi chít trên người mình, đếm hết số đó dường như có chút không thể. Trời ạ, đóa hoa này thật sự đi đếm xem mình có bao nhiêu lông tơ, thật sự là không còn gì để nói rồi.

Lâm Huyền Băng có chút ngây ngốc nhìn địa ngục ma hoa, lấy tay gõ lên đầu nụ hoa, nhìn nó nói: “Hoa nhỏ, vật này dùng như thể nào?”

Địa ngục ma hoa lấy hai phiến lá cây ôm đầu nụ hoa, nói với Lâm Huyền Băng: “Ngươi chỉ cần nhìn vật muốn lấy, dùng ý niệm trong lòng là có thể lấy”.

Lâm Huyền Băng hiểu ý, ánh mắt nàng nhìn một đóa tuyết liên ba ngàn năm, trong lòng lăm lăm thu vào. Chỉ thấy đóa tuyết liên kia bị nàng thu vào trong vòng cổ ma tinh. Vòng cổ ma tinh cũng không bởi vì có thêm đóa tuyết liên mà nặng lên. Không tệ, không tệ, thế giới này lại có thể có vật thần kỳ như vậy. Cái Lão già tóc đỏ kia, tuy rằng đùa giỡn nàng, nhưng mà lại để cho nàng một thứ tốt. Sau đó, đối với những vật còn lại nàng đều dùng ý niệm lấy hết. tất cả kì trân dị bảo đều bị nàng lấy đi không còn gì cả.

Địa ngục ma hoa nhìn căn phòng trống rỗng, nó không khỏi lấy lá cây ôm đầu mình. Aizz, nó thật không có tư cách làm người trông nhà cho chủ nhân. Nhiều năm tâm huyết thu thập bảo vật của chủ nhân đều bị nữ hài này lấy đi hết.

Ngay tại lúc địa ngục ma hoa thương tâm, Lâm Huyền Băng đã đi đến phòng kế tiếp.

Phòng này so với phòng khác có chỗ khác nhau, bên trong có một giường hàn băng và một ít dụng cụ sinh hoạt, xem ra đây là nơi chủ nhân trước kia ở hằng ngày.

Lúc nàng tới gần bên giường, đột nhiên phía trên giường xuất hiện một u lan ảo ảnh.

Đó là một người mặc trường bào ma pháp màu lam, có một gương mặt như bạch ngọc, dung nhan tuấn mỹ vô song, mái tóc màu bạc đổ xuống bên tai, hần khép

hờ ánh mắt, giữa lông mày có ấn kí hình giọt nước. Lâm Huyền Băng nhìn hần, như thể nào cũng cảm thấy vị nam tử tuyệt sắc lãnh tình này đã gặp ở nơi nào rồi. Nàng nhìn địa ngục ma hoa bên cạnh, phát hiện nó không có gì khác thường, dường như chỉ có mình nàng mới có thể nhìn thấy ảo ảnh này, tại sao lại như vậy?

“Này, ngươi ngăn người cái gì đấy? Đây giường chủ nhân trước kia của ta” Địa ngục ma hoa dùng cành lá cây chỉ vào cái giường.

“À, đúng rồi, chủ nhân ngươi là nam hay nữ. Dáng vẻ xinh đẹp lắm sao?” Lâm Huyền Băng đưa ánh mắt từ trên người địa ngục ma hoa chuyển qua trên giường hàn băng, phát hiện đã không nhìn thấy nam tử kia nữa.

“Đương nhiên, chủ nhân ta là mỹ nam đệ nhất yêu giới đó”. Địa ngục ma hoa tự hào nói.

“Ồ”. Lâm Huyền Băng lên tiếng.

Sau đó nàng đi qua đi lại trong phòng, phát hiện không có gì đặc biệt, vì thế nàng liền tính toán rời đi. Tại lúc đó, một bóng dáng màu bạc chạy tới trước mặt nàng.

Lâm Huyền Băng nhìn chăm chú, đây chẳng phải là tiểu ngân hồ lúc trước đánh nhau với đại xà sao.

“Này, sao tiểu gia hỏa ngươi lại trở lại?” Lâm Huyền Băng nhìn tiểu ngân hồ, cảm thấy có chút không thể tin được. Tiểu gia hỏa này không phải là không muốn làm sủng vật của nàng sao? Sao bây giờ lại chạy đến đây?

Tiểu ngân hồ nghiêng đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn Lâm Huyền Băng, móng vuốt màu bạc nhỏ nhô đưa về trước trêu chọc, nhìn cực kỳ đáng yêu.

“Thế nào? Đôi ý rồi à?” Lâm Huyền Băng nhìn tiểu ngân hồ, cảm thấy nó thật sự là vật nhỏ đáng yêu. Lúc này vết máu trên người nó đã biến mất, da lông khôi phục màu ngân bạch, chẳng lẽ vật nhỏ này đi ra ngoài là để tắm rửa? Lâm Huyền Băng không khỏi đưa mắt nhìn tiểu ngân hồ vài lần.

Có điều bây giờ nàng rất là vui sướng, còn ma hoa tránh phía sau nàng lại mang vẻ mặt đau khổ. Trong lòng nó nghĩ, không phải chứ? Con ngân hồ này thật sự muốn đi theo nữ hài kia chứ? Vậy nó thì sao? Nó phải làm sao bây giờ?

Tiểu ngân hồ nhìn Lâm Huyền Băng, sau đó gật gật đầu với nàng.

“Lại đây”. Lâm Huyền Băng nhìn về phía tiểu ngân hồ phát tay.

Tiểu ngân hồ không chút do dự vọt tới trên cánh tay nàng, sau đó dọc theo cánh tay của nàng nhảy lên vai.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Xong việc, xuống núi

Tiểu ngân hồ đứng trên vai Lâm Huyền Băng, lắc lắc cái đuôi đầy lông, làm cho Lâm Huyền Băng có chút ngứa.

Lâm Huyền Băng suy nghĩ một lát rồi lấy một khối kẹo từ trong túi áo ra. Cái này là do lúc trước Lâm Huyền Thiên đến thăm lên đưa cho nàng. Tiểu ngân hồ này nàng thích, cho nên lấy kẹo cho nó ăn.

Tiểu tử kia chớp chớp đôi mắt màu tím nhìn kẹo trong tay Lâm Huyền Băng, lúc này thiên tính đa nghi của hồ ly lộ ra.

Lâm Huyền Băng nhìn đáng vẻ muốn ăn lại không dám ăn của tiểu ngân hồ, cảm thấy rất đáng yêu.

“Cái vật nhỏ nguoi, sợ tý đây lấy độc hại nguoi sao?” Lâm Huyền Băng đưa kẹo vào miệng cắn một ngụm, “ăn ngon thật”, vừa ăn vừa không quên thể hiện bộ mặt say mê cho tiểu ngân hồ xem.

“Chít!” tiểu ngân hồ nhìn không được hấp dẫn, thân mình nó tiến gần lại mặt Lâm Huyền Băng, ngậm nửa khối kẹo còn lại trong tay Lâm Huyền Băng. Sau đó lấy móng vuốt ôm kẹo, dùng đầu lưỡi liếm liếm, “Chít, chít”. Thích thú kêu hai tiếng.

“Biết ngon rồi phải không? Cho tới bây giờ tý không có gạt nguoi, sau này nguoi đi theo ta, cho nguoi ăn uống thoải mái”. Lâm Huyền Băng đưa tay vuốt ve bộ lông vô cùng mềm mại của tiểu ngân hồ. Mà tiểu ngân hồ cũng vô cùng hưởng thụ cái vuốt ve của Lâm Huyền Băng.

“Này, của ta đâu? Ta cũng muốn”. Lâm Huyền Băng phát hiện một ống quần của mình bị túm xuống, cúi đầu thì thấy địa ngục ma hoa đang dùng hai phiến lá cây kéo kéo ống quần của nàng, mà ánh mắt là vô cùng chờ mong nhìn xung quanh Lâm Huyền Băng, đáng vẻ dường như rất thèm ăn.

“Chỉ có một viên, ăn xong rồi, không còn nữa”. Lâm Huyền Băng nhún vai nhìn địa ngục ma hoa.

“Ôi! Nguoi thật là bất công”. Địa ngục ma hoa có chút thương tâm, nó giúp nàng nhiều như vậy, vì cái gì khi có đồ ăn ngon, nàng chỉ nghĩ tới con hồ ly thối kia? Không công bằng, không công bằng, rất không công bằng.

“Nguoi có từng nghe qua hoa cũng muốn ăn kẹo chưa?” Lâm Huyền Băng lấy tay gõ gõ đầu ma hoa, “Ta rất hoài nghi, nguoi có phải là thực vật không?”

“Sao nào? Người ta là thực vật ma thú đây, đừng coi thường có được không?” Ma hoa không cam lòng yếu thế, ưỡn thẳng bộ ngực căn bản không tồn tại mà cãi lại.

“Được, được, tùy nguoi”. Lâm Huyền Băng mặc kệ ma hoa, tiếp tục trêu đùa tiểu ngân hồ trên vai.

Sau khi tiểu ngân hồ ăn kẹo xong, đôi mắt nó đảo qua đảo lại, sau đó từ trên vai Lâm Huyền Băng nhảy tới giường băng đối diện.

“Này, đó là giường của chủ nhân ta, nguoi xuống mau”. Địa ngục ma hoa thấy tiểu ngân hồ nhảy lên giường băng, nó rống lớn một tiếng, hai phiến lá cây đóng đưa bốn phía.

Tiểu ngân hồ căn bản là không để ý địa ngục ma hoa, nó nhảy vài vòng trên giường, từ trong một góc tha ra một khối ngọc bài. Sau đó hưng phấn đứng kế mép giường, nhìn Lâm Huyền Băng “xèo, xèo” hai tiếng.

“Ồ, ngọc bài này đẹp đó”. Lâm Huyền Băng đến gần, lấy khối ngọc bài từ ngân hồ.

“Buông, buông, đây là của chủ nhân”. Địa ngục ma hoa nhìn ngọc bài một lúc, sau đó giống như nổi điên mà nhảy về phía Lâm Huyền Băng.

“Gì vậy? Không phải chỉ là một khối ngọc bài thôi sao, có cần phải vậy không?” Lâm Huyền Băng nhìn địa ngục ma hoa phát điên muốn cướp ngọc bài trong tay nàng, nhũn mày một chút, đem ngọc bài đến trước mặt nhìn kỹ. Cũng không có gì đặc biệt mà, có điều chạm vào hơi lạnh một chút.

“Không được, đây là của chủ nhân”. Địa ngục ma hoa đặc biệt kiên trì vấn đề này.

Lâm Huyền Băng hít một hơi nhìn địa ngục ma hoa, cái gì vậy? Dường như nó rất coi trọng ngọc bài này, lúc trước ở trong phòng không thấy nó khẩn trương khi mình lấy kỳ trân dị bảo, mà lúc này lại khẩn trương. Xem ra ngọc bài này có vấn đề. Nghĩ vậy nàng chớp mắt, nhìn địa ngục ma hoa đang cố gắng nhảy lên hỏi: “Ngọc bài này là thánh khí gì đó hả?”

“Không phải, không phải”. Giọng nói địa ngục ma hoa biến đổi, nó khẩn trương phủ nhận.

“Xem tỷ tỷ đây là con ngọc hả? Nhìn đáng vẻ khẩn trương của ngươi cũng biết vật này tuyệt đối là đồ tốt, cho nên thứ này ta lấy”. Bây giờ hiểu biết của nàng đối với thế giới này là quá nông cạn, cái gì linh khí, thần khí, thánh khí, hiểu biết về thứ tốt quá ít. Có điều, nếu đồa hoa này coi trọng đồ vật nào thì thứ đó tuyệt đối là đồ tốt. Không nói hai lời, nàng lập tức thu ngọc bài vào hỏa tinh chi liên.

Địa ngục ma hoa nhìn Lâm Huyền Băng thu ngọc bài, trong lòng ai oán. Ngọc bài này chính là vật tùy thân của chủ nhân. Vốn nghĩ không gặp được chủ nhân thì nhìn ngọc bài này cũng được, chỉ là tên nhân loại đáng giận này lấy ngọc bài rồi, vậy thì nó ngay cả một vật để nhớ chủ nhân cũng không có, về phần ngọc bài này có phải thánh khí hay không thì nó thật sự không biết. Có điều Lâm Huyền Băng và địa ngục ma hoa đều không ngờ rằng không bao lâu nữa ngọc bài này tuyệt đối sẽ làm cho nàng kinh ngạc. Chuyện này nói sau.

Sau khi Lâm Huyền Băng thu ngọc bài, nàng mang tiểu ngân hồ và địa ngục ma hoa vòng vo trong động, có lẽ chủ nhân của động phủ này không quá coi trọng tiền tài, cho nên không có châu báu kim tệ gì đó. Có điều có thể lấy được nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, đối với Lâm Huyền Băng mà nói đã là cái bánh từ trên trời rơi xuống rồi.

“Những thảo dược sơ cấp, trung cấp này đem đi đâu?” lúc này Lâm Huyền Băng đã đi tới mảnh đất bằng phẳng trước động phủ, nàng nhìn mảng lớn thảo dược đã đến lúc thu hoạch trong phạm vi một dặm. Ánh mắt nàng rơi vào địa ngục ma hoa, đá đá nó, nói: “Nghĩ biện pháp”.

“Nghĩ cái gì? Hừ!” địa ngục ma hoa mất bình tĩnh, ngọc bài kỷ niệm của chủ nhân cũng bị nàng lấy, còn muốn nó nghĩ biện pháp, nó mặc kệ.

“Nổi nóng?” Lâm Huyền Băng gõ đầu địa ngục ma hoa, sau đó dụ dỗ nó: “Ngươi là thực vật hệ ma thú mà, ta chỉ đùa một chút thôi. Lại đây, tỷ tỷ có tiền, mua cho ngươi một xe kẹo, cho ngươi ngủ ở đó luôn”.

“Thật?” địa ngục ma hoa quay đầu về phía Lâm Huyền Băng, tính tình ma thú này vẫn là rất đơn thuần, địa ngục ma hoa trừ tiếp xúc với chủ nhân thì Lâm Huyền Băng là người thứ hai mà nó gặp.

“Đúng vậy, tỷ chưa bao giờ lừa tiểu hài tử”. Lâm Huyền Băng xoay người, đem sợi dây buộc địa ngục ma hoa gỡ bỏ, dùng ngón tay sờ sờ đầu địa ngục ma hoa.

“Ngươi ta không phải là tiểu hài tử”. Địa ngục ma hoa vịn tay lắc eo phủ nhận.

Phốc, Lâm Huyền Băng không nhịn được cười, nàng vỗ vỗ đầu địa ngục ma hoa, nói: “Được, được, ngươi không phải tiểu hài tử, vậy ngươi nói xem thảo dược này lấy như thế nào?”

“Được rồi, ngươi đừng quên cho ta ăn kẹo đó”. Địa ngục ma hoa trừng lớn đôi mắt đậu nói.

“Nhớ rồi, nhanh đi”. Lâm Huyền Băng lấy tay đẩy nó về phía trước, đem địa ngục ma hoa đẩy lên đám thảo dược.

Chỉ thấy hai chân địa ngục ma hoa duỗi thẳng, thắt lưng khom xuống, hai tay bằng lá cây mở rộng ra, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Huyền Băng, bắt đầu nhổ thảo dược. Chỉ cần là nơi có sắc hồng bay lên thì nơi đó trên mặt đất là một mảnh hoang vu, tất cả thảo dược đều bị địa ngục ma hoa dùng hai phiến lá cây nhỏ bỏ lại phía sau.

Lâm Huyền Băng nhìn cảnh này, không khỏi vui mừng, xem ra ma hoa đúng là hữu dụng. Nàng thu tất cả thảo dược địa ngục ma hoa bỏ lại vào hỏa tinh chi liên. Lúc địa ngục ma hoa nhổ cây thảo dược cuối cùng cũng là lúc Lâm Huyền Băng thu gần xong thảo dược.

“Được rồi, đi thôi”. Lâm Huyền Băng nắm địa ngục ma hoa bỏ vào trong sọt, còn tiểu ngân hồ thì nhảy lên vai nàng.

“Này, bây giờ chúng ta đi đâu”. Địa ngục ma hoa đứng ở trong sọt, hai phiến lá cây nắm mép sọt, cả đầu nụ hoa đỏ ghé sát vào đầu vai bên kia của Lâm Huyền Băng, yếu ớt hỏi.

“Đương nhiên là xuống núi về nhà”. Lâm Huyền Băng trả lời.

“À”. Địa ngục ma hoa lên tiếng. Nó rất hiếu kỳ về thế giới loài người. Nó ngây ngốc trên núi cũng đã lâu, đi thế giới loài người nhìn một chút cũng tốt.

Lúc Lâm Huyền Băng vừa tới chân núi là vừa lúc thầy Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông đang khi dễ một tiểu nam hài nhỏ gầy.

Chỉ thấy Lâm Thừa Tông đoạt con thỏ trong ngực tiểu nam hài, còn thêm một cước đạp ngã nó.

Q.1 - Chương 17: Ai là phế vật

Tiểu nam hài té trên mặt đất nhưng lại bò tới ôm lấy đùi Lâm Thừa Tông hai tròng mắt như nai con nhìn chăm chăm Lâm Thừa Tông, chỉ con thỏ bị thương, mở miệng cầu xin Lâm Thừa Tông: “Ca ca, nó bị thương, trả nó lại cho ta được không?”

“Phi, đồ tiện nhân hạ lưu, dám chạm vào thân mình ta, cút.” Lúc tiểu nam hài ôm lấy ống quần hắn, Lâm Thừa Tông một cước vô tình đá văng thân mình tiểu nam hài ra.

Lâm Mộ Dung Tuyết đang lúc này đứng ở một bên xem trò hay, ngoài miệng thì lại nói “Thừa Tông, hắn là đệ đệ huynh đấy.”

“Hừ, ta cũng không thừa nhận hắn là đệ đệ ta, do một tiện nhân sinh ra, bằng nó cũng xứng gọi ta là ca ca sao?” Lâm Thừa Tông một bàn tay nắm lấy vạt áo tiểu nam hài, một bàn tay đem con thỏ nhỏ đến trước mặt hắn, trên mặt âm ngoan đối với tiểu nam hài nói: “Người muốn con thỏ này đúng không? Ta đây liền cho người.” Nói xong trên tay hắn dùng một chút lực, con thỏ lập tức bị Lâm Thừa Tông bóp chết.

Dựa vào, thằng nhãi này thực ngoan, Lâm Huyền Băng nhìn Lâm Thừa Tông bộ dáng hung ác, cảm thấy kẻ này nếu là trưởng thành, chắc chắn sẽ là tai họa.

Mà nhìn tiểu nam hài kia khoảng mười tuổi, ở thời điểm hắn nhìn thấy con thỏ chết, trong ánh mắt chảy ra nước mắt. Ở trong trí nhớ Lâm Huyền Băng, tiểu nam hài này là Lâm Thừa Vũ đệ đệ Lâm Thừa Tông, nghe nói là được phụ thân của bọn hắn cùng với một nữ tử ngoại tộc kết hợp sinh ra. Luôn luôn bị tộc nhân không muốn gặp, hơn nữa ngày thường giống như Lâm Huyền Băng chịu sự khi dễ của Lâm Thừa Tông với Lâm Mộ Dung Tuyết.

Lâm Huyền Băng rất thấy Lâm Thừa Tông còn muốn đánh cái tiểu nam hài kia, cảm thấy không khỏi giận dữ. Ni mã, tiểu tử này vẫn là không phải là người? Bình thường khi dễ nằng nằng đánh nằng nằng còn chưa tính, hiện tại liền ngay cả bản đệ đệ của mình cũng không buông tha?

“Dừng tay.” Lâm Huyền Băng bỗng chốc vọt tới trước mặt Lâm Thừa Vũ. Nàng mở ra hai tay ngăn ở Lâm Thừa Tông cùng Lâm Thừa Vũ trong lúc đó.

Lâm Thừa Tông đột nhiên bị Lâm Huyền Băng lao tới làm hoảng sợ. Mà Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn thời điểm Lâm Huyền Băng lao đến, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

“A, ta tưởng là ai dám phá hỏng chuyện của chúng ta? Thì ra là người tiểu phế vật này.” Lâm Mộ Dung Tuyết thu hồi biểu cảm xem kịch vui, nàng nhìn về phía Lâm Huyền Băng biểu cảm hoàn toàn chính là miệt thị.

“Lâm Huyền Băng, người là tìm chỗ chết có phải không phải?” Lâm Thừa Tông nói với Lâm Huyền Băng đang ngăn ở trước mặt.

Mà Lâm Huyền Băng giờ phút này mặc kệ hai người trào cùng uy hiếp, nàng nghiêng người đem Lâm Thừa Vũ trên đất giúp đỡ đứng lên. Nhìn kỹ Lâm Thừa Vũ này, bộ dạng nhưng là một bộ mi thanh mục tú, xương cốt tựa hồ quá yếu ớt.

“Người không có việc gì chứ?” Lâm Huyền Băng hỏi Lâm Thừa Vũ một tiếng.

Mà Lâm Thừa Vũ ánh mắt lại là chăm chú nhìn vào giỏ sau lưng Lâm Huyền Băng, hắn tò mò nhìn địa ngục ma hoa phía sau Lâm Huyền Băng đối với nàng hỏi một câu: “Đây là hoa sao?”

Lâm Huyền Băng nhìn thoáng qua địa ngục ma hoa phía sau, nói: “Là.”

“Nga, nó thoát nhìn thật không giống với hoa.” Lâm Thừa Vũ vươn tay nhỏ bé muốn đụng chạm địa ngục ma hoa.

“Đừng chạm vào ta.” Địa ngục ma hoa co rút thân mình lùi về bên trong giỏ.

Lâm Mộ Dung Tuyết cùng Lâm Thừa Tông giờ phút này nhìn nhau một chút, sau đó song song nhìn về phía Lâm Huyền Băng, bọn họ kinh ngạc nói một tiếng: “Có thể nói ma thú?”

Phải biết rằng ma thú bình thường đều là đồng bọn chiến đấu tốt nhất của tu luyện giả, mỗi tu luyện giả đều ước mong có ma thú làm sủng vật, nhưng mà ma thú rất khó bị bắt, hơn nữa càng là ma thú cao cấp thì càng khó thuần phục. Bình thường ma thú biết nói chuyện đều thuộc loại cao cấp ma thú, mà cao cấp ma thú sau trưởng thành rất khó bắt được, xem ma hoa phía sau Lâm Huyền Băng nhìn bộ dạng giống như vị thành niên, hẳn là thuần phục tốt. Lâm Mộ Dung Tuyết mị nhãn vừa chuyển, trong lòng không khỏi chú ý tới ma hoa.

“Thiết, nó có phải ma thú hay không có gì liên quan tới các người.” Lâm Huyền Băng khinh thường đối với Lâm Mộ Dung Tuyết cùng Lâm Thừa Tông phiến.

“A ôi, Lâm Huyền Băng nhìn không ra, một ngày không gặp khẩu khí lại tăng lên, cũng dám hướng chúng ta hô to gọi nhỏ.” Lâm Thừa Tông ánh mắt độc ác nhìn Lâm Huyền Băng, hai tay của hắn nắm lại khớp xương kêu lên tỏ ý muốn đánh người.

Lâm Huyền Băng nhìn Lâm Thừa Tông, sắc mặt của nàng phát lạnh, lạnh lùng nói: “Làm gì? Lại muốn động thủ đánh nhau?”

“Lâm Huyền Băng, đem ma thú kia đưa cho chúng ta, ta đây có thể không so đo chuyện ngươi mạo phạm chúng ta.” Lâm Mộng Tuyết giờ phút này đi lên phía trước, nàng một tay ngăn ở trước mặt Lâm Thừa Tông, ánh mắt nhìn chăm chăm địa ngục ma hoa trên người Lâm Huyền Băng.

Địa ngục ma chi dùng hai lá cây ôm lấy đầu nụ hoa, buồn bực nói: “Không cần không muốn, ta không cần cùng xấu nữ này.”

“Ha ha, bảo bối, ngươi nói cho đúng.” Lâm Huyền Băng nghe địa ngục ma hoa nói như vậy, bỗng chốc vui vẻ.

Mà Lâm Mộng Tuyết nghe xong lời nói của ma hoa, sắc mặt bỗng chốc kém.

“Lâm Huyền Băng, ngươi tự tìm chết.” Lâm Mộng Tuyết một cái bước xa, đối với Lâm Huyền Băng làm ngực chính là một chưởng.

Lâm Huyền Băng nhìn Lâm Mộng Tuyết bước lên trên, lập tức hướng về bên trái.

“Hừ, muốn tránh? Không dễ dàng như vậy.” Lâm Mộng Tuyết bàn tay vừa lật đối với Lâm Huyền Băng chưởng một phát. Chưởng này khí thế, Lâm Mộng Tuyết còn đem bát cấp đầu khí ẩn hàm trong đó. Chỉ dựa vào Lâm Huyền Băng hiện tại có nhất cấp đầu khí, chỉ tránh được một nửa. Lâm Mộng Tuyết bàn tay liền đánh tới phía trên cánh tay trái Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng thân mình lao đảo, chỉ cảm thấy theo phía trên cánh tay trái có một cỗ ngoại lực theo thân mình nàng hướng về phía ngực nàng, nhất thời huyết khí ở ngực một trận cuộn cuộn. Nàng “Oa” một tiếng ói ra máu. Dựa vào, nữ nhân này thật âm độc. Lâm Huyền Băng âm trầm nhìn về phía Lâm Mộng Tuyết.

“Hừ, phế vật chính là phế vật, ngươi có nhất cấp đầu khí thì thế nào? Còn không phải phế vật sao? Ở dưới tay ta một chiêu đều là không chịu được.” Lâm Mộng Tuyết hèn mọn nhìn thoáng qua Lâm Huyền Băng, sau đó khẩu khí kiêu ngạo nói: “Thức thời nhanh chút đem ma thú giao ra đây, bằng không sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ.”

“Phi.” Lâm Huyền Băng đem máu dư trong miệng phun ra, nàng lấy mu bàn tay lau một chút máu tươi ở khóe miệng, đối với Lâm Mộng Tuyết khiêu khích, nói: “Có bản lĩnh ngươi đến đoạt lấy.”

“Hừ, ngươi cho là ta không dám?” Lâm Mộng Tuyết con ngươi lạnh lùng, song chưởng lại cấp tốc công hướng về phía Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng bình tĩnh nhìn Lâm Mộng Tuyết tấn công về phía nàng, nàng né qua nửa người trên Lâm Mộng Tuyết, sau đó cấp tốc dùng chân đá vào đầu gối Lâm Mộng Tuyết. Nhất thời, Lâm Mộng Tuyết đầu gối bị đau, thân ảnh vô pháp bảo trì. Lâm Huyền Băng thừa dịp giờ phút này, bỗng chốc lên đến phía sau nàng, sau đó nàng dùng đại lực hung hăng đập vào hông Lâm Mộng Tuyết.

“A.” Lâm Mộng Tuyết thân mình trong lúc nhất thời thu thế không được, toàn bộ thân mình bỗng chốc ngã về phía trước, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Lâm Mộng Tuyết liền ngã gục một cái.

“Hay hay, hay lắm.” Địa ngục ma hoa ở trong giỏ, vỗ lá cây trầm trầm khen ngợi. Mà tiểu ngân hồ trốn trong ngực Lâm Huyền Băng lộ cái đầu nho nhỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Không bằng phế vật

Lúc Lâm Mộng Tuyết ngã xuống đất, Lâm Thừa Tông nhanh chóng tiến lên nâng ả dậy, miệng của ả bị sưng lên, hắn ngăn đầu, con ngươi âm ngoan nhìn Lâm Huyền Băng nói: “Lâm Huyền Băng, ngươi thật là muốn chết.”

Lâm Huyền Băng đứng tại chỗ, dùng tay phải tro bụi bên trên ống tay áo, nàng lạnh lùng nhìn Lâm Mộng Tuyết kêu gào với Lâm Thừa Tông, khóe miệng khinh thường nhếch lên một chút. “Muốn ta chết, ngươi không đủ tư cách.”

“Hừ, Mộng Tuyết muội định thế nào?” Lâm Thừa Tông quay đầu nhìn về phía Lâm Mộng Tuyết.

Mà Lâm Mộng Tuyết lúc này lấy tay sờ một chút vào miệng mình, “A, đau quá!” Vừa mới sờ lên một chút, môi ả đã truyền tới một trận đau đớn. Nhìn một chút vào lòng bàn tay, quả nhiên là có máu.

“A, dám để lại vết thương trên mặt ta, ta chính chết ngươi.” Lâm Mộng Tuyết dùng ngón tay chỉ vào Lâm Huyền Băng, ác độc rống lên một tiếng.

“Trời ạ, xem nữ nhân xấu xa này xem, cô xem ả há mồm có giống với hai cái lạp xương hay không?” Địa ngục ma hoa thò ra từ trong giỏ, liếc nhìn Lâm

Mộng Tuyết đối diện Lâm Huyền Băng, một cái lá cây chỉ vào Lâm Mộng Tuyết cười nhạo nói.

“Ha ha, không nhìn ra tiểu tử nguoi nói lời ác độc thật đó.” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ một chút lên đầu địa ngục ma hoa, sau đó nói tiếp: “Nhưng nguoi không nói thì hơn, nguoi nói những lời này quả thật là đúng với ả.”

“Ha ha, đó là ưu điểm của ta, chọc tức loại người này là kỹ thuật sống của ta, đây là thứ ta am hiểu nhất.” Địa ngục ma hoa trừng lớn đôi mắt, cười tùm tùm xem thường đôi nam nữ đối diện. Hai đứa nhóc này đối với nó chẳng là gì hết, muốn bắt nó làm sủng vật của bọn họ, xì, không có cửa đâu.

“Nguoi thật là, nhưng lời nói của nguoi thật chính xác, nữ nhân xấu xí kia đúng là không đặt vào mắt nổi được.” Lâm Huyền Băng lấy tay gõ một chút lên đầu ma hoa, lời này là từ trong tâm của nàng nói ra. Lâm Mộng Tuyết tự nhận bản thân có bao nhiêu xinh đẹp, trên thực tế nàng ta so với thân thể này, một phần mười cũng không bằng. Thiên phú tu luyện của nàng trong mắt người đời cũng được coi là có chút thành tựu. Nhưng căn bản không thể so với những người giỏi giang hơn.

“Lâm Huyền Băng.” Lâm Mộng Tuyết nghe được lời nói trào phúng của Lâm Huyền Băng, ả đẩy Lâm Thừa Tông ra, lúc này trong mắt ả tràn đầy tức giận với Lâm Huyền Băng. Bị một phế vật chỉ vào mũi cười nhạo, việc này mà bị người nghe thấy, ả thật đúng không có cách nào ở lại Lâm gia, cho nên ả ta muốn giết Lâm Huyền Băng. Chuyện hôm nay sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn.

Lâm Huyền Băng nhìn Lâm Mộng Tuyết động sát khí, nhất thời nàng đã chuẩn bị tư thế đối phó với địch. Muốn giết nàng? Phải hỏi nắm đấm của nàng trước đã. Tuy rằng đầu khí của nàng còn chưa có luyện thành, nhưng cận chiến thì nàng rất tốt. Mới vừa rồi nàng bị Lâm Mộng Tuyết đánh trúng, chỉ là do Lâm Mộng Tuyết có được bất cấp đầu khí.

Lúc này Lâm Mộng Tuyết bị phần nộ vây quanh, trực tiếp đánh về phía Lâm Huyền Băng, mà Lâm Huyền Băng đang chờ nàng ta tâm tính bất định. Trong chiến đấu sống hay chết, Lâm Huyền Băng đã sớm luyện được bộ dạng gặp nguy không loạn. Nàng đứng đó nhìn Lâm Mộng Tuyết trực tiếp xông đến mình. Theo như tư duy của người thường, nàng hẳn phải trốn mới phải. Nhưng Lâm Huyền Băng cũng không né, ngược lại chính diện trực tiếp nghênh đón.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Chẳng lẽ đầu Lâm Huyền Băng bị cửa kẹp? Nhìn không ra đây là một chưởng dùng hết sức của nàng ta sao? Nếu như nàng bị Lâm Mộng Tuyết chính diện đánh trúng, như vậy mạng nhỏ của nàng coi như cũng không còn. Không thể tưởng được phế vật Lâm Huyền Băng này lại ngu xuẩn như vậy, dám tiếp nhận chưởng này của nàng ta. Lâm Thừa Tông nhìn Lâm Huyền Băng, phảng phất như nàng bây giờ đã là một người chết.

Mà trong lòng Lâm Mộng Tuyết lúc này cũng nghĩ như vậy, phế vật này dám tiếp một chưởng của ả, thật đúng là không muốn sống chẳng, vậy tốt lắm, ả sẽ nhanh thành toàn cho nàng ta. Dù sao nàng ta cũng chỉ là một phế vật, trưởng bối trong dòng họ đều không xem trọng nàng ta.

Nàng ta có tồn tại hay không đối với Lâm gia mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, mà ả thì khác, ả là người trẻ tuổi được chú ý ở Lâm gia, bình thường ả tùy hứng đùa giỡn một chút, các trưởng bối Lâm gia đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Lúc này nếu ả thực đánh chết Lâm Huyền Băng, nhiều nhất cũng chỉ bị giam lại hoặc là trừng phạt một chút là cùng.

Nhưng mà trên thực tế không có tuyệt đối, ngay tại lúc Lâm Thừa Tông và Lâm Mộng Tuyết nghĩ Lâm Huyền Băng sẽ chết. Lâm Huyền Băng đã nhanh chóng tiếp cận phía trước Lâm Mộng Tuyết, nghiêng người né tránh phạm vi công kích của Lâm Mộng Tuyết, nàng ngay tại chính diện Lâm Mộng Tuyết, để cho ả nhìn tận mắt nắm đấm của nàng bổ nhào vào bụng Lâm Mộng Tuyết. Dựa sự quen thuộc đối với thân thể con người, một quyền này của Lâm Huyền Băng thập phần chuẩn xác vào huyệt vị đau nhất.

Lâm Mộng Tuyết bị Lâm Huyền Băng đánh một quyền này, sắc mặt bổ nhào tái nhợt. Hai tay ả ôm bụng, lui về phía sau mấy bước, ngay sau đó “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Thừa Tông nhìn một màn trước mặt mà sợ ngây người. Phải biết rằng Lâm Mộng Tuyết võ giả cấp 8 đầu khí, là một người rất xuất chúng tại Lâm gia, không nghĩ tới nàng ở chính diện đáng một chưởng, cũng không đã thương Lâm Huyền Băng, ngược lại là bị Lâm Huyền Băng đánh xuống một quyền.

Nhìn Lâm Mộng Tuyết còn học máu bị thương. Không phải Lâm Huyền Băng này chỉ là phế vật đầu khí cấp 1 thôi sao, thế nào có thể đã thương cấp 8 đầu khí Lâm Mộng Tuyết? Lâm Thừa Tông nhìn thấy vậy, trong lòng hẳn nghĩ mãi không ra.

Nhưng Lâm Mộng Tuyết bị thương cũng kích thích hẳn phát lệ khí. Hắn bước tới trước, hướng về phía Lâm Mộng Tuyết mà đến.

“Cẩn thận.” Lúc này Lâm Thừa Vũ, đệ đệ Lâm Thừa Tông kêu to một tiếng với Lâm Huyền Băng. Hắn biết Lâm Thừa Tông luyện một bộ quyền pháp ngoại gia, quyền pháp này bá đạo dị thường, phối hợp với đầu khí của bản thân, chỉ cần một quyền, tất chịu thương tích, nghiêm trọng nhất là sẽ bị nội thương, nhưng chỉ xem bề ngoài lại không thể nhìn ra manh mối.

Lâm Huyền Băng đã sớm đề phòng Lâm Thừa Tông, lúc này thấy hắn đánh về phía nàng, tự nhiên là có chuẩn bị. Nàng nhìn nắm đấm của Lâm Thừa Tông, tay phải thoáng cái bắt lấy cánh tay của hắn, bàn tay của nàng như rắn, vận dụng hai tay đem quyền cước của Lâm Thừa Tông đánh lệch hướng, bắt lấy cổ tay trái của hắn.

Chỉ nghe “rắc rắc” một tiếng giòn vang, cổ tay trái của Lâm Thừa Tông đã bị nàng một quyền đánh nát.

“A.” Lâm Thừa Tông ôm cổ tay, thống khổ kêu thảm thiết một tiếng.

“Ha ha, biết đau rồi hả?” Lâm Huyền Băng ghé sát mặt vào hắn, trên mặt mang theo biểu cảm khinh miệt nói: “Xem ra ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây*, nguoi ngay cả phế vật như ta cũng không bằng.”

*Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây ý là thế sự biến đổi vô thường, không có gì là mãi mãi.

Lâm Thừa Tông ngẩng đầu ánh mắt hung hăng nhìn Lâm Huyền Băng, đối với nàng rống lên một câu: “Không thể nào.”

“Phải không?” Lâm Huyền Băng nói này hai chữ này xong liền tát cho hắn một cái, sau đó cười tủm tỉm với hắn nói: “Ta đây không ngại để cho đầu ngươi thanh tỉnh hơn.”

Lâm Thừa Tông bị Lâm Huyền Băng tát, bỗng chốc ngây ngẩn cả người, hắn trừng mắt nói: “Ngươi, ngươi cũng dám đánh ta? Ngươi không muốn sống nữa?”

“Thế nào? Uy hiếp ta? Ta sợ quá đi à.” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ vỗ mặt mình biểu hiện bộ dạng sợ hãi, sau đó thừa dịp Lâm Thừa Tông ngây người liền đánh hắn mấy bạt tai nữa, cuối cùng nàng lắc lắc tay, giả bộ an ủi nói: “Được rồi, bây giờ không sợ nữa.”

Lúc này nhìn Lâm Thừa Tông bị Lâm Huyền Băng đánh mười mấy cái bạt tai, khuôn mặt vốn hơi tuấn tú giờ đã biến thành một cái đầu heo siêu cấp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Nghẹn khuất hai người tổ

“Ha ha, nhìn hắn như vậy có giống đầu heo không kia?” Địa ngục ma hoa khoa trương cười lớn. Đóa hoa màu đỏ xương cốt tán loạn, làm cho người ta sợ không biết bộ rễ cây nhỏ bé kia có thể chống đỡ được cái đầu bự của nó hay không.

Nhưng giờ phút này, Lâm Huyền Băng không cùng địa ngục ma hoa cười nhạo Lâm Thừa Tông và Lâm Mộng Tuyết. Bởi vì nàng đã nghe được, có người đang tiến gần nơi này. Tình huống thoát nhìn dường như không ổn. Tuy rằng thân phận nàng là thất tiểu thư của Lâm gia, nhưng Lâm Mộng Tuyết lại thuộc dòng đại tiểu thư, thân phận của ả ta trên nàng rất nhiều.

Càng đừng nói bây giờ ả ta đã là võ giả cấp 8 đầu khí, thiên phú thuộc hàng trẻ tuổi xuất sắc ở gia tộc, các trưởng bối Lâm gia đối với ả kỳ vọng rất lớn.

Ả ta thường ngày hay bắt nạt Lâm Huyền Băng cùng các đệ tử, trưởng bối dù có biết cũng không trách phạt. Mà Lâm Thừa Tông thực lực cũng không đến nỗi nào, bây giờ đã là Thất Giai đầu khí, đồng dạng cũng là đối tượng được Lâm gia bồi dưỡng, hôm nay nàng đem hai người bọn họ đã thương, mặc kệ ai đúng ai sai, trưởng bối Lâm gia khẳng định sẽ đứng về phía Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông. Nàng phải nghĩ biện pháp thật tốt, tránh cho chuyện này xảy ra.

Ánh mắt Lâm Huyền Băng thoáng nhìn, mục tiêu tập trung bên cạnh Lâm Mộng Tuyết.

Cổ tay Lâm Thừa Tông đã bị nàng đánh nát, bây giờ người còn bình thường là Lâm Mộng Tuyết. Mà theo tính khí Lâm Mộng Tuyết, nha đầu kia khi xúc động là rất dễ bị lừa.

Lâm Huyền Băng đi tới phía trước Lâm Mộng Tuyết.

Lâm Mộng Tuyết nhìn nàng đi tới, theo bản năng lui về phía sau.

“Thế nào, ngươi đây là sợ ta?” Lâm Huyền Băng có ý muốn chọc giận Lâm Mộng Tuyết, cho nên nói chuyện đều là những lời nói kích thích Lâm Mộng Tuyết, “Không nghĩ tới đường đường Lâm gia đại tiểu thư lại sợ một phế vật như ta? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, thật đúng là sẽ bị thiên hạ chê cười.”

“Ngươi, tiểu tiện nhân này, ngươi tưởng rằng ta sợ ngươi sao?” Lâm Mộng Tuyết chịu không nổi phép khích tướng của Lâm Huyền Băng, từ nhỏ ả đã được nâng niu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ bị người ta trào phúng như vậy? Ả theo bản năng không cần suy nghĩ, đánh một chưởng hướng về mặt Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng phối hợp với chưởng tới của ả ta, để nó kề sát mặt mình.

Chỉ nghe được “Ba” một tiếng động vang lên, Lâm Huyền Băng theo chưởng thế của Lâm Mộng Tuyết bỗng chốc ngã xuống mặt đất.

Bàn tay của Lâm Mộng Tuyết trong lúc nhất thời dừng lại giữa không trung, ả có chút ngây ngốc nhìn bàn tay của mình, ả cảm giác bàn tay của mình còn chưa có tiếp xúc đến mặt Lâm Huyền Băng, sao nàng ta lại ngã xuống?

Ngay lúc này này tam trưởng lão mang theo người đến, từ xa đã nhìn thấy Lâm Mộng Tuyết một chưởng đã thương Lâm Huyền Băng. Mà về mặt hai huynh đệ Lâm Thừa Tông và Lâm Thừa Vũ đều mang bộ dạng mờ mịt.

“Mộng Tuyết, các ngươi đang làm cái gì?” Tam trưởng lão biết Lâm Mộng Tuyết ngày thường hay khi dễ Lâm Huyền Băng và Lâm Thừa Vũ, nhưng lại

âm thầm cho qua, cũng không có trực tiếp ở trước mặt ả mà phát tác. Với tư cách trưởng bối Lâm gia, ở trước mặt tiểu bối mà bày bộ dạng tức giận cũng không tốt.

“Tam trưởng lão, Lâm Huyền Băng, nàng, nàng...” Lâm Mộng Tuyết dùng ngón tay chỉ vào Lâm Huyền Băng té trên mặt đất, vừa định muốn nói nàng mới vừa rồi đã thương ả cùng Lâm Thừa Tông, nhất thời ả lại nghĩ, Lâm Thừa Tông và ả đều là võ giả Thất Giai và cấp 8 đấu khí, bị phế vật Lâm Huyền Băng này đã thương, chuyện này... Thật đúng là khó có thể nói ra. Hơn nữa tình cảnh bây giờ, Lâm Huyền Băng trong mắt mọi người là bị ả đã thương, ả mới hiểu được rằng, thì ra mới vừa rồi Lâm Huyền Băng làm động tác giả để tam trưởng lão cùng người của ông ta thấy.

Được lắm, đồ phế vật này, dám tính kế trên đầu ả, Lâm Mộng Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng đón nhận ánh mắt của Lâm Mộng Tuyết, trong đôi mắt nàng có ý cười, dường như chọc tức muốn nói với ả rằng, ngươi nói đi, nói là ta đã thương ngươi đi, xem tam trưởng lão ông ấy có tin hay không.

Đừng nói là tam trưởng lão, chính Lâm Thừa Vũ cũng còn bị khiếp sợ bởi sự việc vừa rồi, không thể tin được là Lâm Huyền Băng đã làm ca ca hấn và Lâm Mộng Tuyết bị thương.

“Thưa tam trưởng lão, mới vừa rồi chúng ta ở đây cùng Huyền Băng học tập đấu khí. Huyền Băng không phải là có đấu khí cấp 1 sao, cho nên chúng ta tìm nàng luyện tập mà thôi.” Lâm Thừa Tông dù sao cũng là nam nhi, xã giao bên ngoài nhiều, hấn chịu đau rất tốt, đầu óc nhanh nhạy tìm một cái lý do nói với tam trưởng lão.

Lúc ánh mắt hấn lướt qua người Lâm Huyền Băng ánh lên tia âm độc, hấn không thể đem nàng ra lột da, nhưng bây giờ không phải là lúc. Lâm Huyền Băng, ngươi chờ đi, sẽ có một ngày hấn đem sỉ nhục này đòi lại gấp đôi.

“À, đây không phải Thừa Tông sao? Mặt của ngươi là bị gì vậy?” Mặc kệ tam trưởng lão có tin lý do của Lâm Thừa Tông hay không, dù sao ông không nhắc tới chuyện của Lâm Huyền Băng thì có nghĩa rằng chuyện này việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta đang luyện một loại công phu cần phải rèn luyện cơ bắp của mặt.” Lâm Thừa Tông nói xong dùng tay che mặt cúi đầu.

“Ha ha, Thừa Tông, công phu lợi hại như thế nào mà biến ngươi thành như vậy? Ngươi nên cho chúng ta nhìn thử, xem xem chúng ta có nên tập luyện hay không?” Hai thiếu niên phía sau tam trưởng lão cũng là đệ tử Lâm gia, nhưng bọn họ lại là chỉ thú, không cùng Lâm Thừa Tông thân quen lắm. Nhìn Lâm Thừa Tông rõ ràng là bị người ta đánh, nhìn không được lên tiếng chế nhạo.

“Ha ha, lần sau, lần sau.” Lâm Thừa Tông bây giờ khổ sở nói không lên lời.

“Được, Thừa Tông, Mộng Tuyết, lần tới các ngươi muốn dạy Huyền Băng công pháp, vẫn là gọi nàng tới từ đường thì tốt hơn, miễn cho người khác nói các ngươi giáo huấn nghiêm khắc.” Lời nói này của tam trưởng lão rõ ràng là đang trợn mắt nói dối. Dù sao người ở đây đều là tiểu nhân ninh bộ, tất nhiên là không đem hai phế vật Lâm Huyền Băng và Lâm Thừa Vũ để vào mắt.

Mà Lâm Huyền Băng lúc này ngồi dưới đất, nàng nhìn Lâm Thừa Tông và Lâm Mộng Tuyết bình thường kiêu ngạo giờ tức giận không nói được gì, còn phải biện lý do nói dối để che dấu, trong lòng nàng thật muốn cười. Ai nha, lúc này đúng là giả bộ thật giỏi mà! Tam trưởng lão chắc lại tưởng rằng Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông đang khi dễ nàng và Lâm Thừa Vũ, thường ngày ông ta đều thiên vị, nhất định là đang cho hấn bậc thêm đề đi xuống. Chính ông ta cũng không ngờ, người bị thương lại là hai kẻ luôn được Lâm gia chú ý này, còn người làm họ bị thương lại là người bị gọi là phế vật. Nếu tam trưởng lão biết được chân tướng sự việc, sắc mặt nhất định là sẽ rất hài hước.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Không Đề

Lâm Huyền Băng nhìn quanh, hiện tại không đi thì chờ khi nào? Chờ Tam trưởng lão đi rồi, Lâm Mộng Tuyết cùng Lâm Thừa Tông khẳng định là sẽ nhân cơ hội đó dạy dỗ nàng. Hiện tại thực lực của nàng còn chưa đủ, không thể cùng bọn họ giao tranh, cho nên phải nhân cơ hội này, nàng tuyệt đối phải tránh đi, tóm lại tình huống hiện tại chỉ có hai chữ rút lui. Nàng liếc mắt nhìn Lâm Thừa Vũ bên cạnh hiện tại còn đang mờ mịt, tiểu tử này sao còn chưa trắng mắt ra?

“Thừa Vũ, tới đỡ ta đứng lên.” Lâm Huyền Băng hướng về phía Lâm Thừa Vũ vẫy tay.

Lâm Thừa Vũ bị Lâm Huyền Băng kêu liền hoàn hồn lại, hấn “à” lên một tiếng sau đó chạy lại chỗ Lâm Huyền Băng, vươn tay đỡ Lâm Huyền Băng đứng lên.

Lâm Huyền Băng giả vờ cơ thể nàng thật sự suy yếu, bày ra bộ dạng hữu khí vô lực tựa vào người Lâm Thừa Vũ, nhìn tam trưởng lão nói: “Tam trưởng lão, ta có chút không thoải mái, ta với Thừa Vũ trở về trước.”

“Được, đi đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Tam trưởng lão phát tay đối với Lâm Huyền Băng. Tuy rằng Lâm Huyền Băng là một phế vật, nhưng nàng dù sao cũng là cháu gái của trưởng tộc đương nhiệm, hẳn dù gì cũng phải nể mặt trưởng tộc đối tốt với nàng một chút.

“Ồi.” Lâm Huyền Băng cố ý đi một bước rồi kêu to một tiếng, bộ dáng đi lại cũng không vững chắc. Làm hại Lâm Thừa Vũ phải khẩn trương đỡ nàng, dè dặt cẩn trọng đi về phía sân nơi nàng ở.

Để lại Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông trơ mắt nhìn nàng đi mất.

“Mộng Tuyết, Thừa Tông, hai người các ngươi là đệ tử được chú ý trong Lâm gia, hi vọng của Lâm gia đều đặt trên người các ngươi, bình thường đừng phí tâm tư đi để ý phế vật này, hãy đem đầu óc tập trung ở phương diện tu luyện, biết không?” Tam trưởng lão khinh thường liếc mắt một cái về phương hướng Lâm Huyền Băng rồi đi, nói với Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông.

“Vâng, tam trưởng lão nói phải.” Lâm Thừa Tông nhịn đau, cung kính nói với tam trưởng lão một tiếng.

“Được, vậy các ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.” Ánh mắt tam trưởng lão đảo qua tay trái luôn được Lâm Thừa Tông che dấu, bên trong đôi mắt lóe lên một đạo ánh sáng khôn khéo.

Hai người Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông cùng lui ra.

Chờ khi đã đi xa, Lâm Mộng Tuyết nói với Lâm Thừa Tông: “Vì sao khách khí với tam trưởng lão như vậy? Hẳn một thân một mình, lại không nhận đệ tử.”

“Mộng Tuyết, đừng quên, Lâm Huyền Thiên trên danh nghĩa vẫn là con cháu của tam trưởng lão.” Lâm Thừa Tông nhắc nhở Lâm Mộng Tuyết.

“A, đúng nha, Huyền Thiên ca ca tuy rằng là do một tay tông chủ bồi dưỡng ra, nhưng thân phận của hắn quả thật là con cháu trên danh nghĩa của tam trưởng lão.” Lâm Mộng Tuyết lấy tay vỗ trán, bản thân thế nào lại quên mất việc này? “Đúng rồi, mới vừa rồi nếu không phải là tam trưởng lão ở đó, ta nhất định đem phế vật Lâm Huyền Băng này giết chết.”

“Hừ, phế vật Lâm Huyền Băng này, ngươi không nói, ta cũng sẽ tuyệt đối không để nàng còn sống.” Lâm Thừa Tông nhìn thoáng qua tay trái của mình, đối với thương thế của mình, hẳn rõ như lòng bàn tay. Cánh tay này của hắn tuy không bị phế, nhưng rất khó khăn trong việc khôi phục lại, thù này hẳn có thể nào không ghi nhớ. “Nhưng mà bây giờ còn không phải là lúc, lúc khi dễ nàng đã bị tam trưởng lão thấy được, Lâm Huyền Băng này tuy rằng là một phế vật nhưng dù sao cũng là cháu gái của tộc trưởng?”

Lâm gia này tuy rằng là một nhà, nhưng trong dòng họ khó tránh khỏi việc phân chi hệ. Nhìn bề ngoài thì bình yên, thực tế bên trong ngầm đấu đá nhau mãnh liệt. Tên nhóc Lâm Thừa Tông này tuy tuổi không lớn, nhưng tâm cơ thật sự thâm sâu.

“Thừa Tông, ngươi thật là nhìn xa trông rộng.” Lâm Mộng Tuyết nhìn Lâm Thừa Tông một cách quái dị, ả cũng không có nghĩ sâu xa đến như vậy, ả không phục nói: “Vậy chẳng lẽ hôm nay bỏ qua cho phế vật kia sao?”

“Ha ha, chẳng lẽ ngươi quên, mỗi năm một lần ba đại gia tộc ở Hiên Viên thành sẽ tổ chức luận võ sao?” Lâm Thừa Tông âm trầm cười.

“Giáo huấn Lâm Huyền Băng cùng với tổ chức luận võ liên quan gì đến nhau?” Lâm Mộng Tuyết mê man nói.

“Việc này có quan hệ lớn đấy, lần luận võ này khó tránh khỏi sẽ có người chết?” Lâm Thừa Tông âm ngoan cười, “Nếu Lâm Huyền Băng chết ở trên tay người khác, đương nhiên sẽ không có gì quan hệ với chúng ta?”

“A, ngươi không phải là muốn...?” Lâm Mộng Tuyết nhìn Lâm Thừa Tông, trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

“Suýt.” Lâm Thừa Tông dùng ngón trỏ tay phải đặt lên môi mình, “Chờ xem, Lâm Huyền Băng sẽ không sống được lâu nữa đâu.”

“Nhưng mà lần này luận võ, không phải người nào trúng tuyển mới được tham gia sao? Phế vật Lâm Huyền Băng này sao có thể trúng tuyển được?” Lâm Mộng Tuyết suy nghĩ một chút, cảm thấy này biện pháp này không khả thi.

“Đừng quên, hôm nay là ai đem chúng ta hại thành như vậy, Lâm Huyền Băng tuy rằng chỉ có đấu khí cấp 1, nhưng chiêu thuật nàng ta dùng ta chưa từng thấy qua. Yên tâm, ta tự nhiên sẽ có biện pháp để nàng ta tham gia.” Lâm Thừa Tông nhìn vậy nhưng tâm cơ thật sâu, hẳn tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc.

“Tốt lắm, để cho phế vật này sống lâu thêm mấy ngày nữa.” Lâm Mộng Tuyết lấy tay ôm cái miệng sưng như lạp xường của mình. Thật khôn khiếp, với bộ dáng bây giờ, chắc ả ta sẽ không dám xuất môn trong vài ngày tới.

Lại nói tới Lâm Huyền Băng bên kia.

Nàng bị Lâm Thừa Vũ đỡ đi tới sân, xoay người nhìn thoáng qua phía sau, quả thật không có người đuổi theo. Sau đó nàng lập tức rời khỏi người Lâm Thừa Vũ.

“Thừa Vũ, ngươi nên làm gì thì làm đi, ta không sao.” Lâm Huyền Băng nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thừa Vũ, sau đó thần sắc tự nhiên đi vào trong sân.

Ách? Nàng không phải bị thương sao? Thế nào khỏe nhanh như vậy? Lâm Thừa Vũ nhìn theo bóng lưng Lâm Huyền Băng, hần cảm thấy khó hiểu.

“Ai dô, kỹ thuật diễn của ngươi thật không tồi, lừa được cả ông già kia.” Địa ngục ma hoa lúc này ở trong giỏ sau lưng Lâm Huyền Băng thò đầu ra.

“Hắc hắc, chỉ là diễn trò một chút thôi mà?” Lâm Huyền Băng nhìn nhìn địa ngục ma hoa.

Địa ngục ma hoa nhìn Lâm Huyền Băng đang liếc nó, thân thể nhỏ khẽ run một cái. “Thôi đi, ngươi vẫn nên bình thường một chút bằng không ta chịu không nổi.”

“Hừ, không biết thương thức.” Lâm Huyền Băng liếc ma hoa rồi đem cái giỏ sau lưng bỏ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Sơ luyện đan dược

Lúc này tiểu ngân hồ từ trong lòng Lâm Huyền Băng lộ đầu ra, quan sát bốn phía thấy không có gì khác thường, thoáng một cái từ trong ngực nàng nhảy ra, leo lên trên vai nàng.

“Mẫu thân, ta đã về rồi.” Lâm Huyền Băng đứng ở trong sân, hướng về gian phòng gọi lớn một tiếng.

Nhưng không nhìn thấy Hách Ngưng Chi đi ra, Lâm Huyền Băng chau mày trầm nghĩ, chẳng lẽ mẫu thân đi ra ngoài? Thôi quên đi, nàng vẫn là về phòng của mình trước thì tốt hơn. Ngay lúc nàng đang xoay người, liền cảm giác được ở phía sau có một hơi thở xa lạ. Mặt nàng thoáng lạnh, nhanh chóng xoay người đặt tay lên cổ người kia. “Huyền Băng tỷ tỷ.” Một âm thanh non nớt vang lên. Thì ra Lâm Thừa Vũ ở phía sau nàng.

“Ôi, là tiểu tử ngươi à?” Lâm Huyền Băng đem hai tay đặt trên cổ Lâm Thừa Vũ thu về, sau đó ánh mắt lướt qua tro bụi trên vai hắn. “Làm sao vậy? Không phải bảo ngươi trở về rồi sao?”

“Huyền Băng tỷ tỷ, ngươi thật sự không bị sao chứ?” Lâm Thừa Vũ vẫn nhìn Lâm Huyền Băng có chút lo lắng, phải biết rằng Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông đều là những người trẻ tuổi được chú ý trong dòng họ. Nhưng tận mắt hắn thấy Lâm Huyền Băng đã trúng hai chương của Lâm Mộng Tuyết, nàng thật sự không có chuyện sao? Có phải là chỉ muốn trấn an mà lừa gạt hắn không? Trên khuôn mặt non nớt của Lâm Thừa Vũ tràn đầy lo lắng nhìn Lâm Huyền Băng.

“Không có việc gì, không có việc gì, tỷ khỏe mà, ngươi vẫn là đi về trước đi.” Lâm Huyền Băng nhìn Lâm Thừa Vũ, thừa cơ捏o một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn. A, mềm mềm, sờ thật đã.

“Này, ngươi vẫn nên đi đi, không tiểu nha đầu này lại ăn đậu hũ của ngươi đó.” Địa ngục ma dùng hai cành lá cây chống lên thành giỏ, từ bên trong bò ra.

“Ngươi dám nói vậy hả.” Lâm Huyền Băng dùng gót chân đá một cái vào địa ngục ma hoa, làm nó ngã ra đằng trước, còn giương nắm tay với nó, “Nói thêm nữa cẩn thận ta đánh ngươi.”

Địa ngục ma hoa nhìn Lâm Huyền Băng bạo lực với mình, đầu nụ hoa rụt lại, trong lòng cảm thấy thật áy náy, hừ, chỉ biết khi dễ nó !

Lâm Thừa Vũ nhìn Lâm Huyền Băng đang vui vẻ, hần cảm thấy nàng bây giờ với lúc trước thật khác nhau rất xa. Cũng luôn bị Lâm Mộng Tuyết và Lâm Thừa Tông khi dễ, hần dường như kém nàng rất nhiều, xem ra hần phải nỗ lực tu luyện.

Lâm Huyền Băng cũng không ngờ, nàng chỉ là thuận tay cứu tiểu tử này, về sau hần lại trở thành một nhân vật nổi tiếng.

“Thừa Vũ, trở về đi, không cần lo lắng, ta khỏe mà.” Lâm Huyền Băng lấy tay sờ sờ đầu Lâm Thừa Vũ, thật không ngờ, tiểu tử này tuy rằng mới mười tuổi nhưng so với thiếu nữ mười bốn tuổi như nàng đã cao bằng nhau rồi.

“Được, ta trở về đây.” Lâm Thừa Vũ lại liếc mắt nhìn nhìn Lâm Huyền Băng, cảm nhận được hành động của nàng đối với hần là vô cùng thân thiết, hần hơi hơi cúi đầu, trên khuôn mặt non nớt không khỏi hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, sau đó xoay người rời khỏi sân viện của Lâm Huyền Băng. Đi đến cửa lớn, hần lại quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Huyền Băng, Lâm Huyền Băng cách cửa lớn hướng về hần vẫy tay.

“Này, ta thấy tiểu tử kia hình như có ý với ngươi.” Rễ cây địa ngục ma hoa uốn lượn ngồi dưới đất, hai cành cây nâng đầu nụ hoa, hai con mắt nhìn ra ngoài cửa lớn, nhìn Thừa Vũ đã đi xa rồi trêu đùa Lâm Huyền Băng.

“Cút, ánh mắt kia của ngươi là sao? Hần còn đang lớn đó nha? Làm sao có thể có ý đối với ta?” Lâm Huyền Băng cũng không thừa nhận Lâm Thừa Vũ có ý tứ đối với nàng. Tuy rằng dòng họ nội đều họ Lâm, quan hệ huyết thống không có bao nhiêu, nhưng hần vừa mới lớn thôi mà? Mười tuổi? Cọng lông cũng chưa đủ dài đâu, sao có thể nói đến vấn đề thích ai được chứ?

“Đi thôi, ta muốn đi luyện đan.” Lâm Huyền Băng thuận tay kéo ma hoa đang ngồi trên mặt đất, đem hần đến phòng của mình.

“Ai dò, nhẹ chút, nhẹ chút, thất lưng của ta, thất lưng của ta.” Địa ngục ma hoa ai oán kêu.

“Ngươi một thân trắng đuột, làm gì có thất lưng? Bày đặt làm trò, tiến vào làm việc cho ta.” Lâm Huyền Băng tiến vào phòng, đem cửa đóng lại. Sau đó nàng từ trong dây chuyền hỏa tinh lấy được đỉnh ra đặt lên bàn, tiếp đến nàng đem cuốn luyện đan sơ cấp ra xem, cuối cùng dựa theo nội dung trong cuốn luyện đan ghi lại, đem thảo dược cần lấy ra.

“Cho ngươi một nhiệm vụ, phụ trách đưa thảo dược lần lượt cho ta.” Lâm Huyền Băng đem địa ngục ma hoa đặt lên bàn, cho nó ngồi bên trong đám thảo dược.

“Đến đây tiểu ngân hồ, ngoan lắm, phụ trách lật sách cho ta.” Lâm Huyền Băng đem tiểu ngân hồ đang đứng trên vai đặt lên bàn, ném cuốn luyện đan sơ cấp tới trước mặt nó.

Tiểu ngân hồ trong mắt vụt sáng, sau đó hưng phấn lắc lắc cái đuôi to. Hai cái móng vuốt nhỏ đặt trên quyển luyện đan sơ cấp, rồi dùng một cái móng vuốt nhỏ đem từng tờ lật qua.

“Tốt, ngoan lắm, làm rất đúng.” Lâm Huyền Băng nhìn tiểu ngân hồ thông minh, lấy tay sờ bộ lông mềm mại của nó.

Tiểu ngân hồ khoan khoái kêu “Xèo xèo” hai tiếng, cái đuôi càng ra sức vẫy. Khóe miệng Lâm Huyền Băng nhếch lên, cảm thấy tiểu ngân hồ như con chó nhỏ. Tiểu hồ lỳ đang vẫy đuôi lấy lòng sao?

“Này, vì sao ngươi cho nó làm công việc nhẹ nhàng như vậy mà ta lại phải nhặt thảo dược?” Địa ngục ma hoa không phục, liếc mắt nhìn tiểu ngân hồ bên cạnh chỉ cần làm một chút đã được nàng tán thưởng, công việc này cũng quá dễ dàng rồi?

“Ngươi không phải ma thú thực vật sao, thảo dược là sở trường của ngươi mà, người tài giỏi là người luôn có nhiều việc phải làm ngươi có hiểu hay không? Nói đúng hơn là một loại tri thức uyên bác, năng lực mạnh hơn người.” Lâm Huyền Băng bắt đầu nói những lời tăng bốc địa ngục ma hoa.

“Thật sao?” Địa ngục ma hoa nghi ngờ nhìn thoáng qua Lâm Huyền Băng.

“Đó là đương nhiên, ngươi xem, tiểu ngân hồ biết phân biệt thảo dược sao?” Lâm Huyền Băng lại một lần nữa tăng bốc địa ngục ma hoa.

“Vây cũng được.” Địa ngục ma hoa hưởng thụ gật đầu một cái, bắt đầu tự giác đưa thảo dược.

Mà Lâm Huyền Băng dựa theo biện pháp luyện đan ghi trong sách, suy nghĩ một lát, hướng ngón tay về phía dược đỉnh, trong miệng kêu một tiếng: “Đốt.”

Lúc này theo đầu ngón tay tràn ra một tia lửa, ngay lập tức đem dược đỉnh màu đen bao phủ lấy.

“A ha !” Lâm Huyền Băng hưng phấn kêu một tiếng.

“Thôi đi, đây là trình độ luyện đan cơ bản nhất đúng không?” Địa ngục ma hoa khinh thường liếc mắt nhìn Lâm Huyền Băng một cái, chủ nhân trước kia của nó không cần dược đỉnh cũng luyện ra đan dược được đó thôi !

“Hừ, không được học khẩu khí nói chuyện này của ta.” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ một cái lên đầu địa ngục ma hoa.

Đối với việc luyện đan lâu dài này, đây mới là chỉ là bước đầu thôi ..

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Thất bại và thành công

“Một phần hoa ninh thần, hai phần cỏ ma hoàng, một phần hoa hồng điệp.” Lâm Huyền Băng thì thầm đọc những nguyên liệu để luyện ra “ngưng khí đan”. Ngưng khí đan có thể phụ trợ người tu luyện sơ cấp tu luyện khí hóa thần, nó có thể trợ giúp người tu luyện nâng cấp đầu khí.

Địa ngục ma hoa nghe Lâm Huyền Băng đọc rồi theo đó lấy ra thảo dược, rất nhanh từ trong đồng cỏ thảo dược tìm ra phân lượng cần thiết.

“Đây, cái này chính là thảo dược điều chế ngưng khí đan.” Địa ngục ma hoa dùng hai lá cây chụm lại giống hình cái xẻng, đổ thảo dược tới trước mặt Lâm Huyền Băng.

“Trước tiên thêm cỏ mộng điệp, tiếp theo là cỏ ma hoàng, cuối cùng là hoa hồng điệp.” Lâm Huyền Băng dựa theo trình tự ghi lại trong cuốn luyện đan bắt đầu điều chế đan dược.

Tay nàng không ngừng thúc đẩy cho ngọn lửa thêm to, nhìn màu đen bên trong được đĩnh, cô mộng điệp đã dần hóa thành chất lỏng màu xanh lá. Tiếp theo cô ma hoàng cũng hóa thành màu vàng cùng màu xanh lá hòa lại với nhau, cuối cùng hoa hồng điệp bị hỏa diễm thiêu đốt biến thành màu đỏ tươi, dần dần hòa với hai chất lỏng trước. Ba loại chất lỏng ở chung vừa dung hợp vừa bài xích lẫn nhau.

Lúc Lâm Huyền Băng đang cho rằng có thể điều chế thành công, được đĩnh đột nhiên “Oành” một tiếng, thứ thuốc dạng lỏng bên trong toàn bộ nổ tung.

Lâm Huyền Băng tránh không kịp, bỗng chốc trên mặt, trên người của nàng tất cả đều bị nhiễm màu đỏ. Chất lỏng màu đỏ văng lên người nàng từ từ rơi xuống nền nhà, chỉ còn một ít dính lại, lúc này, Lâm Huyền Băng biến thành một con “mèo hoa”.

“Ha ha, ha ha ha, ha ha.” Địa ngục ma hoa nhìn bộ dáng chật vật của Lâm Huyền Băng, nó ghé vào trên bàn, dùng lá cây khoa trương mà đập đập mặt bàn.

Lâm Huyền Băng âm trầm nhìn địa ngục ma hoa hỏi: “Rất buồn cười sao?”

“Ha ha, rất, rất buồn cười, ngươi buồn cười quá.” Địa ngục ma hoa nghe được lời nói của Lâm Huyền Băng, một bàn tay vỗ cái bàn, một bàn tay chỉ vào Lâm Huyền Băng tiếp tục cười to.

“Hừ, ngươi còn cười khoa trương như vậy có tin ta bóp chết ngươi hay không?” Luyện đan thất bại khiến Lâm Huyền Băng vốn ảo não không thôi, nhưng lại nhìn ma hoa cười nhạo nàng không ngừng, vì thế Lâm Huyền Băng cũng không khách khí, hai tay nàng trực tiếp nắm chặt lấy đầu nụ hoa rồi lắc kịch liệt.

“Ai dō, đầu ta choáng váng quá, muốn chết rồi, muốn chết rồi, đừng lắc nữa.” Địa ngục ma hoa kêu thảm hướng về Lâm Huyền Băng giờ hai lá cây lên, cầu xin nói: “Ta đầu hàng, ta đầu hàng, ta đầu hàng còn không được sao?”

“Hừ, lần tới ngươi dám cười ta, ta sẽ đem rễ cây bên dưới cắt đi.” Lâm Huyền Băng buông lỏng tay ra, ánh mắt hung ác nhìn rễ cây ma hoa.

Địa ngục ma hoa nhìn bộ dáng hung ác của Lâm Huyền Băng, rứt nụ hoa về, sau đó nó ôm rễ cây xô dịch ra phía sau. Trong lòng nghĩ: thật là một nữ nhân bạo lực !

“Xèo xèo.” Mà ngay lúc này tiểu ngân hồ không biết ở nơi nào ngậm một cái khăn màu trắng đến, nó nhảy đến bên Lâm Huyền Băng, đem khăn đặt trên tay nàng.

“Ngươi nhìn đi, bé con này ngoan hơn ngươi nhiều.” Lâm Huyền Băng sờ soạng một chút trên đầu tiểu ngân hồ, cái mặt hồ ly nho nhỏ ở trong tay nàng cọ cọ.

“Hừ.” Địa ngục ma hoa phun ra một hơi từ mũi, hai con mắt nhìn chăm chăm tiểu ngân hồ đang bám trên tay Lâm Huyền Băng. Trong lòng nghĩ, có gì giỏi chứ? Không phải chỉ là cầm đến một cái khăn thôi sao !

Lâm Huyền Băng cầm khăn lau đi được màu đỏ dính trên mặt. May mắn thuốc này không có tác dụng phụ, bằng không khuôn mặt này của nàng sẽ bị hủy dung.

Lát sau, nàng cầm lấy cuốn luyện đan, cẩn thận xem nội dung ghi bên trong một lần nữa, “Không có gì không ổn mà? Rõ ràng là ta dựa theo những gì sách viết mà làm, nhưng vì sao lại thất bại? Sai ở đâu?”

Lúc này địa ngục ma hoa duỗi dài cổ ra nhìn cuốn sách trên tay Lâm Huyền Băng, sau đó nhin không được nói xen vào: “Ngươi không thêm thuốc dẫn sao?”

“Thuốc dẫn?” Lâm Huyền Băng nghi hoặc nhìn địa ngục ma hoa.

Địa ngục ma hoa nhìn thấy Lâm Huyền Băng nhìn nó, nụ hoa nhỏ giương lên, nói với Lâm Huyền Băng: “Cái này mà ngươi cũng không hiểu nữa hả? Vậy ngươi làm thầy luyện đan kiểu gì?”

“Có gì mau nói, nếu không muốn nói thì im miệng, ngươi không nói không ai bảo ngươi câm.” Lâm Huyền Băng nhìn bộ dạng nhỏ nhắn khúm núm của địa ngục ma hoa, rồi lấy tay đánh lên cái đầu nụ hoa kia của nó một phát. Trong lòng nghĩ, đúng là đáng đánh đòn.

Địa ngục ma dùng lá cây ôm đầu, nhìn thoáng qua nàng một cách u oán, “Ngươi cứ đánh lên đầu ta như vậy, ảnh hưởng đến dung nhan của ta thì sao.”

“Phốc”, Lâm Huyền Băng nghe lời nói địa ngục ma hoa, xém chút nữa cười ra tiếng, đánh vào mặt người thì mới ảnh hưởng đến dung nhan, cây cũng có dung nhan sao?

“Được, ta không đánh ngươi, vậy ngươi nói xem được này thêm thuốc dẫn thế nào?” Lâm Huyền Băng thu lại nụ cười, mặt nghiêm trang hỏi địa ngục ma hoa.

“Cái này sao.” Con mắt địa ngục ma hoa đảo qua một vòng, sau đó thông thả đi lại trên bàn vài bước, ra về nói với Lâm Huyền Băng: “Lúc hoa hồng điệp và hai chất lỏng kia dung hợp, ngươi thử cho một chút cỏ phục linh vào xem.”

“Được sao?” Lâm Huyền Băng nghi ngờ nhìn địa ngục ma hoa.

“Không tin thì thôi.” Địa ngục ma hoa túm một chút vào đầu nụ hoa. Nhớ năm đó, nó luôn theo bên người chủ nhân cũ, lúc chủ nhân luyện đan cũng đứng bên cạnh xem, dựa vào kính nghiệm xem chủ nhân luyện đan nhiều năm của nó, mặc dù chưa ăn qua thịt heo nhưng đã thấy heo chạy. Nói vậy chứ nó cũng chỉ là đã xem, chưa làm thử bao giờ.

Lâm Huyền Băng nửa tin nửa ngờ, trước tiên dựa theo phương pháp sách ghi lại đem ba loại thảo dược nấu thành chất lỏng, sau đó lại dựa theo lời nói của địa ngục ma hoa cho vào một ít cô phục linh. Chất lỏng màu đỏ và cô phục linh trong suốt, dần dần hòa lại với nhau. Cuối cùng, một viên đan được màu đỏ xuất hiện trong dược đỉnh.

Lâm Huyền Băng nhìn viên đan dược lần đầu tiên mình điều chế được, vô cùng kích động nói một câu: “Thành công rồi!”

“Hắc hắc, ta nói không sai mà.” Bộ dạng địa ngục ma hoa vô cùng đắc ý, cứ như đan dược này là do nó điều chế ra.

“Đúng, không sai, không sai.” Lâm Huyền cầm lấy đan dược bên trong dược đỉnh. Nhìn trái nhìn phải, màu sắc viên đan dược này thật hoàn mỹ. Luyện đan thật ra cũng không khó khăn lắm. Lúc này nàng dường như thấy được một núi vàng ở cách đó không xa hướng về phía nàng vẫy tay. Tranh thủ thời gian nàng muốn luyện thêm nhiều đan dược để mang đi bán.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Chạm đến vảy ngược

Địa ngục ma hoa ở một bên dùng lá cây nâng đầu nụ hoa nhìn Lâm Huyền Băng. Trong lòng lại nghĩ, ai đó, nữ nhân bạo lực này đúng là rất có thiên phú, bình thường thấy luyện đan muốn luyện ra đan dược rất khó, không nghĩ tới lần thứ hai nàng luyện đan thì đã thành công.

Thật ra, nếu lần luyện đan đầu tiên nàng phối hợp thêm thuốc dẫn, thì ở lần đầu tiên nàng đã thành công. Xem ra nữ nhân này ở phương diện luyện đan có chút thiên phú hơn người.

Nhưng ngay lúc địa ngục ma hoa đang trầm tư, Lâm Huyền Băng đã lấy hết thảo dược ra sắp xếp qua một bên, lại luyện ra thêm mấy viên ngưng khí đan.

“Đan dược thì luyện ra rồi nhưng không biết hiệu quả thế nào.” Lâm Huyền Băng đem đan dược đã luyện ra bỏ vào một cái bình sứ. Suy nghĩ một chút, lại đổ ra một viên, đặt ở trong lòng bàn tay nhìn nhìn, sau đó nàng đem viên ngưng khí đan kia cất đi. Thu dọn mọi thứ trên bàn một chút rồi cất vào dây chuyền hóa tinh.

Rồi nàng lên giường ngồi khoanh chân lại, bắt đầu khởi động công pháp.

Theo khí hải đan điền, dần dần trào ra một nguồn năng lượng như gió mát. Lúc nó chảy qua toàn thân, lỗ chân lông trên tay chân như được mở ra, linh khí dồi dào từ bên ngoài cơ thể rất nhanh theo lỗ chân lông ồ ạt chảy vào trong cơ thể nàng không ngừng.

Thân thể nàng lúc này giống như một miếng bọt biển, điên cuồng hấp thu linh khí từ bên ngoài, sau đó ở đan điền hình thành một vòng xoáy khí nhỏ nhỏ. Cứ như thế lặp lại nhiều lần, khi Lâm Huyền Băng mở mắt, sâu trong đôi mắt nàng có một tia sáng rạng ngời.

“Này, người đang luyện công pháp gì vậy? Hình như rất lợi hại.” Lúc Lâm Huyền Băng luyện công, địa ngục ma hoa luôn giữ im lặng. Nhưng lúc Lâm Huyền Băng mở mắt thì thời khắc của nó lại phát huy.

“Muốn biết hả?” Lâm Huyền Băng đuổi thất lung một cái rồi nhảy xuống giường, con người mang theo ý cười nhìn địa ngục ma hoa. Nhìn bộ dáng vô cùng chờ mong của nó, nàng vô lương tâm nói: “Không nói cho người, ha ha.”

“Hừ, quý hẹp hòi.” Địa ngục ma hoa buồn bực dùng cái miệng nhỏ thổi cánh hoa trên trán, trong lòng nó bây giờ rất buồn bực.

“Ta keo kiệt đó thì sao? Tỷ đây không thích nói cho người biết.” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ một cái lên đầu ma hoa, nhìn nó buồn bực thì tâm tình của nàng lại cảm thấy thật tốt, ai đó, hình như nàng bắt nạt nó thành nghiện rồi?

Sau khi bắt nạt địa ngục ma hoa, tiểu ngân hồ ngồi xổm một bên liền leo đến đầu vai Lâm Huyền Băng, theo nàng đi ra mở cửa phòng.

Gian bên ngoài đúng lúc bị người nào đó mở cửa ra.

Lâm Huyền Băng xua tay ý bảo tiểu ngân hồ và địa ngục ma hoa vào phòng trốn đi. Hai tên nhóc hiểu ý cùng trốn vào trong phòng nàng.

“Di Hách, người đi chậm một chút, cẩn thận bậc thềm.” Một âm thanh lãnh đạm nhưng mang theo chút ấm áp từ ngoài cửa truyền đến.

Ánh mắt Lâm Huyền Băng liền hướng về phía cửa viện, chỉ thấy cậu thiếu niên lúc trước từng cứu nàng đang đỡ mẹ mình chậm rãi đi vào trong viện. Nhìn bộ dạng khắp khiêng của mẹ, nàng nhanh như gió vọt tới bên người. Dùng tay nâng cánh tay kia của bà, nàng vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Ánh mắt thân thiết của nàng lúc này nhìn về phía chân Hách Ngưng Chi.

“Không có việc gì chỉ là không cẩn thận nên bị té, nghỉ ngơi vài bữa thì khỏe thôi.” Hách Ngưng Chi nở nụ cười yếu ớt với Lâm Huyền Băng, trấn an về mặt đang khấn trương của nàng.

“Vâng, để con đỡ mẹ vào nhà nghỉ ngơi trước.” Lâm Huyền Băng đỡ Hách Ngưng Chi vào trong phòng rồi để bà nằm trên giường, “Mẹ, để con đi kêu thầy thuốc tới.”

“Không cần đâu.” Hách Ngưng Chi kéo Lâm Huyền Băng lại, ngăn cản nàng đi ra ngoài, sau đó bà nói với Lâm Huyền Băng: “Chỉ là bị thương nhẹ, Thiên Nhi đã chữa trị cho mẹ rồi, không có gì đáng ngại.”

Lâm Huyền Băng nghi ngờ ngược mắt nhìn thoáng qua Lâm Huyền Thiên, sau đó quay đầu nói với Hách Ngưng Chi: “Mẹ, vậy người nghỉ ngơi một chút đi, cơm chiều con sẽ làm.”

“Băng Nhi, con biết làm sao?” Lúc này đổi thành Hách Ngưng Chi mở to hai mắt nhìn. Bà chưa từng cho con gái làm qua những việc như nấu cơm, giặt quần áo.

“Mẹ, mẹ xem nhẹ con quá, mẹ cứ đợi mà xem.” Lâm Huyền Băng tươi cười với Hách Ngưng Chi. Sau đó nàng xoay người, duỗi tay kéo Lâm Huyền Thiên bên cạnh cùng nhau đi ra ngoài.

Sau khi bước qua cửa ra khỏi phòng, Lâm Huyền Băng thu lại vẻ mặt tươi cười. Sắc mặt của nàng đông lại, trong ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng nhìn về phía Lâm Huyền Thiên: “Là ai làm mẹ ta bị thương?”

Lâm Huyền Thiên nhìn toàn thân Lâm Huyền Băng đều phát ra ý lạnh, vẻ mặt hần hơi sùng sốt một chút, biểu cảm vốn lãnh đạm của hắn đột nhiên ảm áp như nắng tháng ba, hắn nói với Lâm Huyền Băng: “Nơi bị thương của dì Hách đã được ta dùng thủy thuật trị liệu, qua hai ngày nữa sẽ không có việc gì.”

Nhìn Lâm Huyền Thiên rõ ràng tránh né câu hỏi của nàng, vẻ mặt Lâm Huyền Băng càng trở nên u ám.

“Là ai? Ta chỉ cần đáp án.” Lâm Huyền Băng nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền Thiên. Mới vừa rồi lúc đỡ mẹ lên giường, nàng đã lên xem qua vết thương của bà một chút, đâu phải bị trật? Rõ ràng chính là bầm tím!

Nàng không muốn để mẹ lo lắng cho nên không biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng vừa đi ra khỏi cửa phòng, rời khỏi phạm vi tầm mắt của bà, nàng liền vội vã muốn biết ai đã làm bà bị thương? Long có nghịch lân, người cũng có chi*. Mà nghịch lân của Lâm Huyền Băng đó là mẹ của nàng Hách Ngưng Chi, một người phụ nữ lương thiện luôn hết mực yêu thương nàng.

*Long có nghịch lân, người cũng có chi: ý nói ai cũng phải có điểm yếu.

Lần đầu tiên Lâm Huyền Thiên nhìn thấy Lâm Huyền Băng có khí thế như vậy, việc dì Hách bị thương rất khó giải quyết. Hắn cũng không biết phải nói thế nào với Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng nhìn bộ dáng trầm mặc của Lâm Huyền Thiên, nàng hít sâu một hơi, nói với hắn: “Bây giờ ngươi không nói, ta ra ngoài cũng sẽ nghe được, vấn đề chính là thời gian sớm hay muộn thôi.”

Lâm Huyền Thiên nghe Lâm Huyền Băng nói vậy liền cúi đầu hạ thấp tầm mắt, sau khi ngược mắt lên, trong lòng hắn đã quyết định nói ra.

“Là nhị trưởng lão, nhị trưởng lão nghe nói ngươi phế đi tay của Thừa Tông, cho nên giận chó đánh mèo với dì Hách.” Ngụ ý vết thương trên chân Hách Ngưng Chi đã rõ nguyên nhân.

“Lâm, Thừa, Tông!” Lâm Huyền Băng cắn răng nói ra ba chữ này. Được, tốt lắm, ta và ngươi lần này đã kết thù lớn. Còn có nhị trưởng lão, thân là trưởng bối nhưng có thể ra tay vô tình như vậy với một người phụ nữ tay không tác sát.

Các ngươi đối với ta bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa.

Lâm Thừa Tông, ngươi nói với nhị trưởng lão là ta phế đi tay ngươi có phải không? Được, tỷ sẽ thật sự đem hai tay của ngươi phế đi. Còn nhị trưởng lão, có mắt không trông chỉ nghe lời nói của một bên đã tự ý dùng hình phạt riêng, cặp mắt kia của ngươi cũng chỉ dùng để trang trí.

Giờ phút này ở sâu trong lòng Lâm Huyền Băng đã bị hận ý không chế, lệ khí tỏa ra từ trên người nàng khiến người ta sợ hãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 24: Thừa dịp đêm tối tập kích

Nhận thấy từ trên người Lâm Huyền Băng phát ra lệ khí, Lâm Huyền Thiên không khỏi chau mày.

“Băng Nhi, mọi chuyện đều có ta lo, ngươi không cần xúc động.” Lâm Huyền Thiên cầm lấy tay Lâm Huyền Băng, hấn sợ nàng trong lúc xúc động sẽ đi tìm nhị trưởng lão, phải biết rằng nhị trưởng lão là người cực kỳ bao che khuyết điểm, nàng đi thì chỉ có nước đưa dê vào miệng cọp.

Lâm Huyền Băng nhìn thoáng qua Lâm Huyền Thiên, nàng gật đầu nói với hắn: “Ta không sao.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta tới phòng bếp nấu cơm cho dì Hách.” Lâm Huyền Thiên nắm tay Lâm Huyền Băng đi về hướng phòng bếp.

“Được.” Lâm Huyền Băng lên tiếng rồi ngẩng đầu nhìn trời một chút lại phát hiện sắc trời vẫn còn sớm, vì thế nàng áp chế lửa giận trong lòng đi theo Lâm Huyền Thiên tới phòng bếp. Chờ khi trời tối, nàng hành động cũng không muộn.

Nàng nói là nấu cơm cho mẹ, nhưng hầu hết đều là Lâm Huyền Thiên làm. Nhìn Lâm Huyền Thiên làm việc đầu ra đầu vào, lúc đầu Lâm Huyền Băng còn nói là muốn nấu cơm nhưng lúc này lại chỉ dựa vào khung cửa nhìn nhá đứng xem hắn.

“Thật không ngờ ngươi còn biết nấu cơm.” Nhìn Lâm Huyền Thiên thuần thục nấu ba món mặn một món canh, Lâm Huyền Băng không khỏi nường mày.

“Rửa tay đi rồi đem đồ ăn đến cho dì Hách.” Lâm Huyền Thiên cầm lấy chén bắt đầu xới cơm.

“Huyền Thiên, ta phát hiện ngươi đúng là một nam nhân tốt.” Lâm Huyền Băng nói xong rồi nhìn thoáng qua Lâm Huyền Thiên, chậm rì rì đi rửa tay.

“Đó là bởi vì ngươi lười.” Lâm Huyền Thiên đi đến bên người Lâm Huyền Băng, lấy tay nắn nắn hai gò má nàng. Về lạnh lùng lãnh đạm kia của hắn, lúc ở trước mặt Lâm Huyền Băng thì chẳng còn sót lại chút gì. Lâm Huyền Thiên bây giờ giống như một người anh trai thân thiết, làm cho sâu trong lòng Lâm Huyền Băng cảm nhận được chút ấm áp.

“Hắc hắc, đó là do ngươi không nỡ làm xấu mặt ta trước mẹ mà.” Lâm Huyền Băng lấy tay ôm Lâm Huyền Thiên. Có một ca ca như vậy ở bên cạnh, cảm giác cũng không tệ.

“Ngươi đó, thật sự là phải học nấu ăn đi, một người con gái mà cái này không biết làm, cái kia không chịu học như vậy sau này làm sao mà gả ra ngoài được.” Lâm Huyền Thiên lấy tay xoa đầu Lâm Huyền Băng.

“Không phải có ngươi là đủ rồi sao? Về sau nếu ta lấy chồng không được thì ngươi cưới ta đi.” Lâm Huyền Băng nửa đùa nửa thật nhìn chằm chằm Lâm Huyền Thiên.

Nghe xong lời nói của Lâm Huyền Băng, trên khuôn mặt tuấn tú của Lâm Huyền Thiên liền đỏ ửng.

“Ôi này, Huyền Thiên ca ca, mặt ngươi sao lại đỏ như vậy? Không phải là ngươi tưởng thật chứ?” Lâm Huyền Băng ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền Thiên đỏ mặt, “Ta đùa ngươi thôi, bụng thức ăn lên đi nào.”

Bỏ lại Lâm Huyền Thiên, Lâm Huyền Băng không để tâm bụng đồ ăn đi ra khỏi phòng bếp, hướng về phía phòng Hách Ngưng Chi. Chỉ còn Lâm Huyền Thiên dăm chiêu nhìn bóng lưng của nàng rồi đi.

“Mẹ ăn cơm thôi.” Lâm Huyền Băng dọn xong bát đĩa liền đỡ Hách Ngưng Chi xuống giường.

Hách Ngưng Chi nhìn thức ăn trên bàn rồi cười cười với Lâm Huyền Thiên.

“Con bé này, còn mạnh miệng nói đi làm đồ ăn, đồ ăn này có phải Huyền Thiên làm không?” Hách Ngưng Chi liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối.

“Mẹ, ánh mắt của người thật là tinh tường!” Lâm Huyền Băng cười cười ôm cánh tay của Hách Ngưng Chi.

“Con đó, nên theo Huyền Thiên mà học tập cho tốt, nó là một đứa con trai mà cái gì cũng biết, còn con đây cả ngày chỉ có ăn ngủ thôi.” Hách Ngưng Chi lấy tay nheo mắt Lâm Huyền Băng.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ ám chỉ con là động vật sao?” Lâm Huyền Băng bĩu môi với Hách Ngưng Chi.

“Con nói xem?” Hách Ngưng Chi không đáp mà hỏi lại.

“Dì Hách, Băng Nhi còn nhỏ mà.” Lâm Huyền Thiên liền nói xen vào.

“Còn nhỏ? Không nhỏ nữa đâu, sang năm nó đã mười lăm tuổi rồi.” Hách Ngưng Chi vuốt ve mái tóc mềm mại của Lâm Huyền Băng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Huyền Thiên, nói một câu đầy ý tứ với hắn: “Huyền Thiên, ngươi và Băng Nhi cùng nhau lớn lên, về sau Băng Nhi liền nhờ hết vào ngươi.”

“Mẹ, người nói cái gì vậy?” Lâm Huyền Băng nghe Hách Ngưng Chi nói như thế, trong lòng cảm thấy có chút bất an.

“Dì Hách, người yên tâm, dù thế nào thì ta nhất định cũng sẽ bảo vệ Băng Nhi chu toàn.” Lâm Huyền Thiên nhìn về phía Hách Ngưng Chi, trong ánh mắt chứa đầy kiên định.

“Này này, các người đừng như vậy có được không?” Ánh mắt Lâm Huyền Băng dừng ở giữa Lâm Huyền Thiên và Hách Ngưng Chi, “Mẹ, con sẽ tự lo cho bản thân.”

“Ha ha, được được được, Băng Nhi cuối cùng cũng đã trưởng thành và hiểu chuyện.” Hách Ngưng Chi cười rồi lấy đĩa gấp thức ăn vào trong chén cho nàng.

“Tất nhiên là vậy rồi.” Lâm Huyền Băng nghe rồi cười với Hách Ngưng Chi.

Một bữa tối cũng trôi qua với không khí vui vẻ.

Lâm Huyền Thiên thu dọn chén đĩa rồi mới trở về chỗ ở của mình.

Lâm Huyền Băng chúc ngủ ngon Hách Ngưng Chi rồi quay lại phòng mình.

“Này, sao ngươi đi lâu vậy?” Địa ngục ma hoa đã canh gác ở cửa phòng rất lâu rồi.

“Đêm nay ta muốn đi ra ngoài một chuyến, ngươi ở lại giữ nhà, tên nhóc này sẽ đi theo ta.” Lâm Huyền Băng không để ý đến địa ngục ma hoa, hướng về phía tiểu ngân hồ vẫy tay.

Nhìn thấy Lâm Huyền Băng gọi, tiểu ngân hồ hưng phấn leo lên vai nàng. Cái đuôi khê lay động, đôi mắt tròn đầy tò mò nhìn Lâm Huyền Băng.

“Các ngươi đi đâu?” Địa ngục ma hoa thấy Lâm Huyền Băng xoay người muốn đi ra ngoài, nó liền lao đến trước mặt nàng.

“Đi giáo huấn vài người.” Lâm Huyền Băng sắc mặt âm trầm trả lời. Nhị trưởng lão hơi khó xử lý cho nên Lâm Thừa Tông trở thành đối tượng đầu tiên của nàng.

“À, vậy ta sẽ giữ nhà.” Địa ngục ma hoa tự biết phương diện công kích của nó tương đối yếu cho nên cũng không muốn đi theo.

Theo trí nhớ của mình, Lâm Huyền Băng đi tới chỗ ở của Lâm Thừa Tông.

Lâm Huyền Băng nhìn tường viện cao, căn cứ theo kỹ xảo kiếp trước, hai tay nàng như thần lần bám vào tường. Không gặp trở ngại gì một đường hướng về phía trước, Lâm Huyền Băng rất nhanh liền trèo lên đầu tường.

Lâm Huyền Băng hai chân vững vàng thả người nhảy xuống, nàng hóp lưng lại như mèo, cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh rồi sau đó dựa theo trí nhớ đi về phía gian phòng Lâm Thừa Tông.

Nhờ kỹ xảo mà nàng tránh thoát mấy đội tuần tra, sau lén lút mò tới phòng Lâm Thừa Tông.

“Đi mở cái chốt cửa kia ra.” Lâm Huyền Băng nói với tiểu ngân hồ, nàng tin với chỉ số thông minh siêu phàm nó nhất định sẽ hiểu ý nàng. Nàng cho tiểu ngân hồ chui vào theo khe hở cửa sổ, chỉ chốc lát sau cửa phát ra tiếng động nhỏ, nàng liền đẩy nhẹ cửa đi vào. Tiểu ngân hồ ngồi trước cửa phòng hưng phấn vẫy đuôi hướng Lâm Huyền Băng tranh công.

“Ngaoan.” Lâm Huyền Băng khẽ vẫy tay, tiểu ngân hồ liền chạy đến bên nàng.

Lâm Huyền Băng vào phòng rồi khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Bị phế hai tay

Cho dù trời đã tối nhưng cũng đủ để nhìn thấy rõ bên trong.

Gian phòng lớn bị ngăn thành hai phòng, phía trước là để tiếp khách, bày biện dụng cụ linh tinh, phía sau đặt một tấm bình phong có lẽ là vị trí đặt giường của Lâm Thừa Tông.

Lâm Huyền Băng lấy ra từ trong ngực áo một cái khăn, che lại nửa khuôn mặt của mình chỉ lộ ra một đôi mắt. Tuy rằng bây giờ có thể thừa dịp đêm khuya giáo huấn Lâm Thừa Tông nhưng nàng không muốn làm to sự việc. Nàng bị phát hiện cũng không sao, nhưng sẽ làm liên lụy đến mẹ, cho nên nàng cảm thấy cần thận vẫn hơn.

Hết thấy mọi việc phải tiến hành thật cẩn thận.

Lâm Huyền Băng đi đến trước bình phong rồi thò đầu nhìn ra sau, phía sau bình phong quả nhiên là một phòng ngủ, lúc này đang có một người đang nằm trên giường lớn. Nương theo ánh trăng, Lâm Huyền Băng thấy rõ dung mạo người nọ, chính là Lâm Thừa Tông. Hai tay Lâm Huyền Băng liền nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt hiện lên tia sắc bén, trong nháy mắt toàn thân nàng tỏa ra khí lạnh.

Lâm Thừa Tông đang ngủ thì đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút biến đổi. Hắn không lập tức mở mắt mà xuất ra đầu khí quanh cơ thể, dựa vào đó mà cảm nhận xung quanh.

Lúc ra ngoài Lâm Huyền Băng không mang theo vũ khí, thật ra cũng không phải là nàng không muốn mang, mà căn bản là không có vũ khí cho nàng mang theo. Nhưng mà cũng may, công phu chiến đấu của nàng không tệ cho nên nàng mới dám lớn mật đi tới phòng Lâm Thừa Tông như vậy.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường Lâm Thừa Tông, Lâm Huyền Băng tưởng có thể ra tay đánh ngất hắn. Nhưng Lâm Thừa Tông đã có cảnh giác từ trước, ngay lúc Lâm Huyền Băng ra tay, hắn đột nhiên mở mắt dùng tay phải đỡ lấy một quyền đánh lên của nàng.

“Người là ai? Dám đêm khuya đến đánh lên ta?” Phát hiện đối diện là một người bịt mặt, Lâm Thừa Tông quát to.

Lâm Huyền Băng cảm thấy cả kinh, thầm nghĩ Lâm Thừa Tông quả không hề là một trong những đệ tử xuất sắc ở Lâm gia, tính cảnh giác của hắn thật là cao.

Ngay lúc nàng đánh lên mà hắn vẫn có thể đỡ được, nhưng hiện nay nàng không thể nói chuyện, chỉ cần nàng vừa nói, Lâm Thừa Tông rất nhanh liền có thể đoán ra thân phận của nàng. Bây giờ hắn đã tỉnh, vì không thể để hắn kêu cứu viện đến, nàng phải tốc chiến tốc thắng. Cho nên nàng quyết không nương tay, chiêu nào chiêu nấy toàn nhằm vào chỗ hiểm của hắn.

Lâm Thừa Tông phát hiện người bịt mặt toàn xuất ra những chiêu độc ác nhằm vào chỗ hiểm của hắn, trong lòng hắn ảo não không thôi. Tuy rằng một tay hắn bị thương, nhưng rất nhanh đã khởi động đầu khí toàn thân cho tay phải, liên tục bức lui đối phương.

Lúc này Lâm Huyền Băng phải lui về phía sau dựa vào vách tường lạnh lẽo, nhưng mắt nàng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Thừa Tông đối diện không một chút sợ hãi nào, nàng đang đợi, chờ đợi Lâm Thừa Tông lơ lửng cảnh giác trong nháy mắt.

“Ha ha, công phu mèo quào như vậy mà cũng dám đến đánh lên ta.” Lâm Thừa Tông nở nụ cười cao ngạo với Lâm Huyền Băng, “Ta muốn nhìn xem người nào dám cả gan tới Lâm gia náo loạn.” Tiếp đó tay hắn di chuyển tới cái khăn trên mặt Lâm Huyền Băng.

Tốt lắm, chính là lúc này! Khi Lâm Thừa Tông đang đến gần nàng, ánh mắt nàng sáng lên, nhanh chóng vung chân đá về phía hạ bộ Lâm Thừa Tông.

Bộ phận yếu ớt nhất của nam nhân đương nhiên là ở phía dưới, không phải nàng muốn Lâm Thừa Tông đoạn tử tuyệt tôn, nhưng đầu khí của nàng và hắn chênh lệch, thủ đoạn này xem như là có lợi cho nàng nhất. Nàng cũng không sợ người khác nói nàng tỉ mỉ, không cần biết phải dùng biện pháp gì chỉ cần có thể thắng là được. Thực lực chênh lệch thì không thể dùng phương thức bình thường mà cùng hắn ganh đua.

Lâm Thừa Tông tuy rằng tinh táo tránh được một cước chính diện của Lâm Huyền Băng, nhưng bộ vị yếu ớt của hắn có một nửa vẫn bị nàng đá trúng. Trong nhất thời, sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, tay phải theo bản năng hướng tới bộ vị bên dưới.

Mà Lâm Huyền Băng căn bản không cho Lâm Thừa Tông có cơ hội thở dốc, nàng cấp tốc phóng ra hai đấm, một quyền liền đánh lên cổ tay trái của Lâm Thừa Tông.

Lâm Thừa Tông kêu thảm thiết một tiếng, hắn lại dùng tay phải bảo vệ tay trái. Mà Lâm Huyền Băng lúc này lại đột ngột vung chân, một cước đá vào chính giữa khóa bộ của Lâm Thừa Tông. Lâm Thừa Tông bị một cước này của nàng đá lui về phía sau, bồng chốc té lăn quay trên đất. Lúc này trên mặt Lâm Thừa Tông đã chảy đầy mồ hôi lạnh, thủ đoạn thật là tàn ác, làm cho hắn đau đến mức đồng tử không thể co rút.

“Ta muốn giết ngươi.” Lâm Thừa Tông gầm lên.

Lâm Huyền Băng cười lạnh, bây giờ hắn còn tưởng sẽ giết được nàng sao? Khoan hãy nói đến chuyện đó, với bộ dạng lúc này của hắn, có thể đứng lên là tốt lắm rồi.

Nhưng mà mới vừa rồi hắn rống lên một tiếng to như vậy, những người tuần tra ở bên ngoài chắc đã nghe được. Lâm Huyền Băng không suy xét nhiều, nàng nhanh chóng tiến lên, dùng khăn ngăn chặn miệng Lâm Thừa Tông, sau đó rắc rắc hai tiếng, đem hai tay của Lâm Thừa Tông bẻ gãy. Cách phế bỏ tay của nàng rất độc đáo, ngoại trừ nàng ra, người khác đừng mơ có thể đem tay hắn nối lại, nói một cách khác, đời này Lâm Thừa Tông cũng chỉ có thể là một phế nhân.

Lâm Huyền Băng hừ lạnh, Lâm Thừa Tông ngươi không phải luôn kêu ta là phế vật sao. Vậy từ hôm nay trở đi, nàng sẽ cho hắn biết mùi vị làm một phế vật thú vị như thế nào.

Lúc này, bên ngoài ầm ầm truyền đến tiếng ầm ĩ, xem ra tiếng rống to của Lâm Thừa Tông đã kéo đám người bên ngoài tới.

Lâm Huyền Băng không chút lo lắng đánh ngất Lâm Thừa Tông, thân hình bé nhỏ như mèo chui qua cửa sổ ra ngoài, tiểu ngân hồ luôn luôn trốn trong lòng nàng đột nhiên chạy ra.

“Vèo” một tiếng hòa mình vào đêm đen, nó trở thành dò đường cho Lâm Huyền Băng.

Trong bóng đêm, Lâm Huyền Băng nhanh nhẹn sử dụng kỹ xảo tránh né người tuần tra, bằng tốc độ nhanh nhất đi tới cạnh tường, dùng công phu trèo

lên tường. Từ trên tường vừng vàng rơi xuống đất, nàng quay đầu nhìn tường viện cười lạnh một tiếng. Lâm Thừa Tông, đời này người đừng mơ lại có thể luyện võ, xem nhị trưởng lão còn có thể coi trọng một phế nhân như người không? Việc mẹ bị nàng liên lụy cuối cùng báo thù được một nửa, người còn lại chính là nhị trưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Giật tiền?

Sáng hôm sau, Lâm Huyền Băng từ trong viện đi ra ngoài thì nghe nói tới qua, Lâm Thừa Tông không rõ bị người nào lên vào tập kích, sau đó bị phế hai tay. Nhị trưởng lão như già đi chục tuổi, ông ta thì phải đem hung thủ băm thành trăm mảnh.

Ha ha, các người đi tìm hung thủ ở đâu bây giờ? Nghe tin tức này tâm tình của nàng vô cùng khoái trá. Nàng từ trong lòng lấy ra bình ngưng khí đan tự luyện chế, bây giờ chính là lúc cải thiện sinh hoạt của mình và mẹ. Nàng hôn một cái lên bình sứ, tất cả đều trông cậy vào nó.

Tuy nhiên nàng cũng không muốn dùng thân phận này đi ra ngoài, nàng trở về tìm trong tủ quần áo một bộ y phục của nam giới. Đây là bộ y phục của cha nàng trước kia, tuy đã lâu lắm rồi nhưng do vải dệt là hàng thượng đẳng nên còn rất tốt. Sau đó nàng dùng một miếng vải trắng bó ngực mình lại, rồi dùng bút chì vẽ lông mày của mình thô hơn một chút. Cuối cùng đi vào phòng bếp tìm một ít tro bùn bôi lên mặt mình.

Lâm Huyền Băng trở về phòng soi gương một chút, bên trong gương xuất hiện một tên tiểu tử đen nhem, hiển nhiên chẳng còn một chút nào giống nàng trước kia. Không sai, không sai, chỉ cần nhìn không ra dung nhan trước kia của nàng là được.

“Này, người đang là làm gì thế? Sao trên mặt đen như vậy? Diễn tuồng à?” Địa ngục ma hoa nhìn thấy bộ dạng đen nhem của Lâm Huyền Băng, không khỏi chế nhạo nói.

“Tỷ đây đi làm chính sự, người ngoan ngoãn ở nhà đội, tỷ có tiền sẽ mua kẹo đường cho người ăn.” Lâm Huyền Băng lấy tay vỗ một cái lên đầu địa ngục ma hoa.

Tiểu ngân hồ lúc này đã tự động chui vào trong ống tay áo rộng rãi của Lâm Huyền Băng

“Thật bất công, lần nào đi người cũng chỉ mang theo nó.” Địa ngục ma hoa dùng hai lá cây vỗ về nụ hoa của mình.

“Vậy người có thể chui vào trong tay áo ta được sao?” Lâm Huyền Băng đem ống tay áo tới trước mặt địa ngục ma hoa để nó tự mình lựa chọn.

Địa ngục ma hoa nhìn ống tay áo lớn của Lâm Huyền Băng, sau đó lại so với kích cỡ bản thân. Có thể tiến vào nhưng không thể chui ra, đây chính là muốn biến nó thành một quả cầu, vậy chẳng phải muốn lấy mạng già của nó hay sao? Quên đi, nó vẫn là nên ngoan ngoãn ở nhà, dù sao chờ nàng trở lại cũng sẽ mang đồ ăn ngon về.

“Thôi được rồi, ta ở lại giữ nhà.” Địa ngục ma hoa làm bộ như bất đắc dĩ nói.

“Tốt, như vậy mới ngoan chứ.” Lâm Huyền Băng lấy tay sờ sờ đầu của địa ngục ma hoa, sau đó vỗ nhẹ lên ống tay áo nói với tiểu ngân hồ: “Đi, chúng ta lên đường.”

Lâm Huyền Băng đi ra ngoài, nhìn thấy xung quanh không có người thì nhanh chóng đi tới ngã tư đường.

Khoảng một giờ sau, dựa vào trí nhớ, nàng dừng lại ở trước một tiệm thuốc. Nàng nhìn bốn phía một lượt rồi dùng khăn bịt mặt mới đi vào.

“Xin hỏi, có thể giúp gì cho ngài?” Tiểu nhị tiệm thuốc nhiệt tình tiến lên hỏi Lâm Huyền Băng.

“Ồ đây các người có thu mua đan dược không?” Từ sau chiếc khăn phát ra giọng nói già nua.

Có lẽ mọi người cảm thấy có chút kỳ quái, Lâm Huyền Băng không phải là một cô bé sao, tại sao lại phát ra giọng nói già nua như người già? Thật ra là ở kiếp trước Lâm Huyền Băng có học được một chút ngôn ngữ bưng, cho nên nàng có thể nói chuyện bằng bưng.

Tiểu nhị nghe xong lời của người bịt mặt trước mắt thì sững sốt, hần cảm thấy lạ, vị lão tiên sinh này muốn bán đan dược, chẳng lẽ ông ta là một thầy luyện đan sao? Trong thành Hiến Viên này thầy luyện đan là vô cùng hiếm có, năm ngón tay tính ra cũng không được một người. Hần lại chưa từng gặp người này, xem ra hôm nay hần gặp may rồi, nghĩ vậy liền chạy nhanh đi kêu trưởng quầy.

“Lão tiên sinh, xin ngài đợi một chút, ta đi mời trưởng quầy của chúng ta ra.” Tiểu nhị cung kính nói với Lâm Huyền Băng, “Xin mời qua bên này.” Hơn nữa còn mời nàng tới gian nhà chuẩn bị cho khách.

“Ngài chờ một chút, trưởng quầy lập tức tới ngay.” Tiểu nhị rời khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi vào.

“Lão tiên sinh, nghe nói ngài muốn bán đan dược?” Vị trưởng quầy này là Tông Chính Đường, ở Hiên Viên thành cũng là một nhân vật số một số hai. Hắn quan sát bề ngoài của Lâm Huyền Băng một chút, nàng bị áo khoác che kín nên nhìn không ra dáng người, chỉ cảm thấy dường như có chút gầy yếu.

“Đúng, ở đây ta có ba viên ngưng khí đan muốn bán.” Lâm Huyền Băng đặt xuống bàn một bình sứ.

“À, vậy ta có thể xem qua chút được không?” Tông Chính Đường hỏi.

“Cầm lấy đi.” Lâm Huyền Băng đem bình sứ đưa cho Tông Chính Đường.

Tông Chính Đường cầm lấy bình sứ, đổ ra một viên ngưng khí đan rồi giơ lên cao xem xét, sau đó dùng mũi ngửi ngửi.

“Quả nhiên là ngưng khí đan, hơn nữa còn là trung phẩm.” Tông Chính Đường gật đầu với Lâm Huyền Băng. Thì ra hắn cũng là một thầy luyện đan, mà còn là thầy luyện đan cấp 2, chỉ cần xem xét hai bước là có thể phân biệt được đan dược cấp gì. “Lão tiên sinh, ngài ra giá đi, ta mua hết.”

“Tính theo giá thị trường đi.” Lâm Huyền Băng lãnh đạm nói.

“Ngưng khí đan là đan dược cao cấp, dược lực phi phàm, có thể trợ giúp sơ cấp tu luyện đầu khí tốt nhất, lại luyện chế không dễ, vì vậy ta mua mỗi viên đan dược với giá một ngàn kim tệ được không?” Tông Chính Đường nhìn Lâm Huyền Băng.

“Hừ, đưa đan dược đây cho ta.” Lâm Huyền Băng ra vẻ như muốn cướp lại bình sứ, “Ta mang tới tiệm thuốc khác bán.”

“Lão tiên sinh, ngài đừng nóng vội.” Thái độ Tông Chính Đường lập tức mềm mỏng. Tay hắn nắm chặt bình sứ không buông.

“Sao? Các người còn muốn ăn cướp trắng trợn?” Ánh mắt Lâm Huyền Băng tỏ ra không vui nhìn Tông Chính Đường.

“Lão tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là đang thương lượng thôi, nếu ngài không vừa lòng với giá này, chúng ta tiếp tục thương lượng.” Trong lòng Tông Chính Đường âm thầm đổ mồ hôi một phen. Hắn tuy là một thầy luyện đan cấp 2, nhưng nhiều năm theo nghiệp buôn bán, bên trong con người đã sớm tồn tại bản chất của thương nhân. Cái giá vừa rồi hắn đưa ra quả thật có thấp một chút.

“Ba viên này giá một vạn kim tệ, thiếu một kim tệ cũng không bán.” Lâm Huyền Băng hét giá nói.

Tông Chính Đường nghe xong lời nói Lâm Huyền Băng thì không khỏi sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Vòng tiền

Trong lòng Tông Chính Đường tính toán một chút, nếu đối phương là một thầy luyện đan, vì ba viên đan dược mà trở mặt thì không đáng. Nhưng nếu đối phương không phải là một thầy luyện đan, mà chỉ có được ba viên đan dược cao cấp này, vậy hắn mua với giá một vạn kim tệ thì lỗ quá rồi.

Trong đầu Tông Chính Đường suy nghĩ nhanh chóng, sau đó hắn nói với Lâm Huyền Băng: “Xin hỏi lão tiên sinh, ba viên đan dược này là do người luyện?” Hắn trực tiếp hỏi.

“Đúng, đan dược này chính là do lão phu luyện.” Lâm Huyền Băng tiếp tục dùng ngôn ngữ bụng nói chuyện với Tông Chính Đường.

Nghe nàng nói như thế, hai mắt Tông Chính Đường sáng lên, nếu đan dược là do người trước mặt này luyện ra vậy thì quá tốt rồi.

“Được, vậy theo như lão tiên sinh ra giá, ta mua ba viên ngưng khí đan với giá một vạn kim tệ.” Tông Chính Đường sáng khoái đáp ứng.

Lâm Huyền Băng nghe xong lời của Tông Chính Đường thì không khỏi cảm thấy vui vẻ. Có một vạn kim tệ thì cuộc sống sau này của nàng và mẹ không cần phải lo lắng nữa. Bởi vì đối với cuộc sống của gia đình bình thường mà nói, một năm cũng chỉ cần đến trăm kim tệ mà thôi. Một vạn kim tệ đủ để nàng và mẹ xài trong vài năm rồi.

Nhưng theo kinh nghiệm ở kiếp trước, Tông Chính Đường sáng khoái đáp ứng giá cả như vậy cũng bởi vì nàng là người luyện ra ngưng khí đan.

“Người có yêu cầu gì?” Lâm Huyền Băng là một người thực tế, nói một là một, hai là hai. Lúc nào cũng phải nói điều kiện trước để tránh sau này khỏi phiền toái.

“Ha ha, xem ra tâm tư của ta đây không qua khỏi con mắt của lão tiên sinh.” Thấy Lâm Huyền Băng dứt khoát nói ra như vậy, hắn cũng không bận tâm

nữa, vì thế cười cười nói: “Ngưng khí đan tuy rằng khó luyện, nhưng giá trị nhiều nhất chỉ trên dưới sáu ngàn kim tệ, tiệm ta sở dĩ đáp ứng lão tiên sinh là vì muốn cùng ngài kết giao bạn bè.”

“À, trưởng quầy quá khen rồi.” Lâm Huyền Băng thấy Tông Chính Đường nói thế, nàng cũng tung hứng với hắn một phen. Nhưng trong lòng đương nhiên không cảm thấy vậy, kết giao bạn bè há? Người tốt như vậy sao? Còn không phải muốn sau này nếu nàng luyện ra đan dược thì lại đem bán cho hắn sao? Trưởng quầy nghĩ cái gì trong lòng nàng biết hết.

“Đâu có đâu có, là lão tiên sinh khiêm tốn thôi.” Tông Chính Đường nói xong thì thấy tiểu nhị chạy tới, liền giận giữ mắng một tiếng, “Làm việc kiểu gì vậy hả? Sao không pha trà cho lão tiên sinh đây dùng?”

“Vâng, vâng, ta đi pha trà ngay đây.” Tiểu nhị vội vàng lui ra.

“Để ngài chê cười rồi, tiểu nhị không hiểu chuyện, mời lão tiên sinh ngồi.” Tông Chính Đường cười bảo.

Lâm Huyền Băng nhìn thoáng qua Tông Chính Đường, trong lòng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ, người còn chưa đưa tiền cho ta, làm sao ta có thể đi được. Nàng liền ngồi xuống bên cạnh Tông Chính Đường.

“Lão tiên sinh, thực không dám giấu, Hiên Viên thành chúng ta tuy lớn nhưng thầy luyện đan lại cực ít. Trừ những thầy luyện đan bên ngoài, đan dược được luyện ra thường là cung không đủ cầu.” Tông Chính Đường chậm rãi bắt đầu đi vào vấn đề.

Lúc này tiểu nhị đem trà đến cho Tông Chính Đường và Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng không nhanh không chậm cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng thổi một hơi, sau đó uống một ngụm trà rồi nói với Tông Chính Đường: “Vậy ý người là muốn sau này đan dược ta luyện ra đều bán cho cửa tiệm các người phải không?”

“Ha ha, lão tiên sinh, chúng ta khẳng định sẽ thu mua đan dược ngài luyện với giá tốt nhất.” Ý tứ của Tông Chính Đường đã quá rõ ràng.

“Vậy sao.” Lâm Huyền Băng kéo dài thanh âm, nàng nhìn về mặt khảm trướng của Tông Chính Đường thì không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng tiếp tục nói: “Cũng không phải là không thể, nhưng các người phải cung cấp thảo dược cho ta.”

“Há? Lão tiên sinh, ý của ngài là như vậy?” Tông Chính Đường nhìn Lâm Huyền Băng, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ hắn muốn làm một thầy luyện đan cho riêng tiệm mình? Vậy thì không còn gì tốt hơn.

“Ta có thể góp sức, các người góp thảo dược, sau đó chúng ta chia nhau năm năm.” Lâm Huyền Băng gõ nhẹ tay lên bàn nói.

“Lão tiên sinh, cái này hình như không thích hợp lắm?” Tông Chính Đường từ trên ghế đứng lên. Tuy rằng thầy luyện đan khó kiếm, nhưng bản thân cũng là một thầy luyện đan cấp 2, điều kiện của người này hơi quá rồi. Bọn họ đã góp thảo dược, người này chỉ phụ trách luyện đan mà muốn đòi một nửa lợi nhuận, vụ làm ăn này bọn họ có phần thua lỗ.

“Ta muốn luyện nguyên khí đan cấp 2, vụ làm ăn này người tự suy nghĩ cho kĩ, dù sao chỉ cần ta muốn bán đan dược thì có khối người muốn mua.” Lời nói Lâm Huyền Băng không mấy để ý.

Tông Chính Đường nghe Lâm Huyền Băng nói có thể luyện ra nguyên khí đan, trong lòng không khỏi sùng sốt. Nguyên khí đan là một thứ tốt, nó có thể giúp khôi phục lại đầu khí của bản thân trong chiến đấu.

Lúc thuê các chiến sĩ vào núi săn bắt ma thú, đây là đan dược thiết yếu cần phải mang theo. Nhưng bởi vì cách điều chế đan dược này độc nhất vô nhị đang nằm trong tay Thiên Cơ Đường, nên giá cả đều do Thiên Cơ Đường nghiêm cần khống chế. Một viên nguyên khí đan bán trên thị trường có giá năm ngàn kim tệ. Mặc dù giá tiền cao, nhưng nếu thuê các chiến sĩ đi ra ngoài săn bắt sẽ phải mua để phòng thân.

Thầy luyện đan trước mắt này có thể luyện ra nguyên khí đan, chẳng lẽ người này xuất thân từ Thiên Cơ Đường? Tông Chính Đường không khỏi bắt đầu suy đoán. Nhưng hắn lại không muốn để nguyên khí đan là giới hạn của cuộc mua bán. Cuối cùng vì lợi ích hắn cần rằng nói: “Được, nếu lão tiên sinh thật sự có thể luyện ra nguyên khí đan, chúng ta liền chia năm năm.”

“Ha ha, trưởng quầy thật là một người sáng khoái, chúng ta đây cứ quyết định như vậy.” Lâm Huyền Băng nhìn Tông Chính Đường, lúc này nàng có chút bội phục vị trưởng quầy trước mặt. Nàng hoàn toàn có phải tay không bắt sỏ? Vốn cho rằng đối phương có lẽ sẽ không mắc câu, nhưng trên thực tế hoàn toàn như nàng dự kiến, hắn lại dám đồng ý yêu cầu của nàng.

Ngưng khí đan cấp 1 nàng luyện ra cũng là nhờ địa ngục ma hoa nhắc nhở. Mà nguyên khí đan là do nàng đọc được từ bản thảo của Lão già tóc đỏ, nàng cũng không biết có thể luyện ra hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Bị đánh

“Đây là thẻ ma tinh, bên trong có một vạn kim tệ, chỉ cần lão tiên sinh lấy máu nhận chủ là được rồi, cái này có thể sử dụng ở bất kỳ chỗ nào.” Tông Chính Đường đem thẻ ma tinh đưa cho Lâm Huyền Băng.

“Ồ, cảm tạ.” Lâm Huyền Băng tiếp nhận thẻ ma tinh rồi quan sát một chút, đây là đồ do hội đồng ma pháp sư và ma pháp sư luyện kim chế tạo ra. Tương tự như thẻ tín dụng ở hiện đại vậy.

Thẻ ma tinh này do bốn đại thương hội nhờ hội đồng ma pháp sư chế tạo ra, bên trong có thể chứa nhiều nhất mười triệu kim tệ. Mười triệu kim tệ, rất nhiều tiền đó nha. Bình thường những thương nhân giàu có cũng chưa chắc có mười triệu kim tệ mà phòng thân. Trên đại lục này chắc cũng chỉ có mấy gia tộc lớn cổ xưa là có thôi.

“Khi nào thì lão tiên sinh đến luyện đan được?” Tông Chính Đường biết Lâm Huyền Băng có thể luyện ra nguyên khí đan, cho nên thái độ đối với nàng cung kính hơn rất nhiều.

“Đợi một thời gian nữa.” Lâm Huyền Băng kéo thấp cái mũ xuống. Bây giờ nàng chỉ mới là một thầy luyện đan sơ cấp, mới chỉ có thể luyện được đan được cấp 1. Nếu muốn luyện đan được cấp 2, hẳn là mất không ít công sức, có lẽ ít nhất phải mất cả tháng ấy chứ.

Lâm Huyền Băng bây giờ chỉ đoán vậy thôi, nàng hoàn toàn không lo lắng gì. Ở đại lục này thầy luyện đan rất hiếm, nguyên nhân chủ yếu là do ma pháp của bản thân. Ma pháp cấp bậc càng cao thì càng không chế lửa thành thực, như vậy thì mới luyện ra đan được cao cấp được. Còn ma pháp mà thấp, muốn luyện đan được cấp cao chỉ là điều viễn vông.

“Tốt lắm, hi vọng lão tiên sinh sẽ không để ta chờ lâu.” Tông Chính Đường cung kính đưa Lâm Huyền Băng ra cửa.

“Một tháng sau ta nhất định lại đến.” Lâm Huyền Băng nói xong xoay người ra khỏi cửa.

“Trưởng quầy có muốn phái người theo dõi không?” Tiểu nhị đứng bên cạnh nhắc nhở Tông Chính Đường.

“Không cần.” Tông Chính Đường giờ tay làm động tác ngăn cản, “Thầy luyện đan đều có chút cổ quái, hẳn đã đồng ý luyện đan cho chúng ta, chắc chắn sau một tháng sẽ đến. Bây giờ nếu phái người đi theo dõi, chỉ sợ chọc hắn tức giận, đắc tội với một thầy luyện đan không phải là việc làm sáng suốt.”

“Vâng.” Tiểu nhị đáp.

Lâm Huyền Băng cố ý đi hai vòng trong thành, sau khi chắc chắn không có người theo dõi thì nàng liền đi vào một cái ngõ nhỏ, cởi bỏ áo choàng bên ngoài. Nàng lau sạch mặt, thay đổi quần áo rồi khôi phục lại dung mạo ban đầu.

Nàng lấy thẻ ma tinh từ ngân hàng tư nhân ra, cầm một trăm kim tệ đi mua đồ. Nàng mua cho mẹ ít thức ăn ngon, vài bộ quần áo, sau đó lại qua tiệm trang sức định mua một đôi bông tai tặng mẹ. Nàng nhớ lúc trước vì sinh nhật nàng, mẹ đã bán đi đôi bông tai của hồi môn. Lúc đó nàng đã thề, nếu một ngày nàng có nhiều tiền, nàng sẽ mua cho mẹ một đôi khác tốt hơn gấp nhiều lần.

Nàng dạo một vòng trong tiệm trang sức, bông tai ở đây không hề rẻ. Tiền nàng kiếm được hiện tại không đủ để mua, thôi thì tiết kiệm khi nào đủ sẽ mua vậy. Nhưng nàng vẫn bỏ ra tám kim tệ để mua cho mẹ một cái vòng ngũ sắc ma tinh và một món đồ nhỏ cho Lâm Huyền Thiên.

Trên đường về nhà, nàng vẫn không quên mua kẹo đường cho ma hoa. Nhưng mà khi nàng đang mua kẹo, tiểu ngân hồ cũng thò đầu ra nhìn, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm kẹo đường trên tay Lâm Huyền Băng. Thấy tiểu ngân hồ cũng thích ăn kẹo đường như vậy, nàng tiện tay mua luôn cho nó. Vậy là Lâm Huyền Băng dùng số tiền đầu tiên mình kiếm được mua đồ cho mẹ, Lâm Huyền Thiên, tiểu ngân hồ và địa ngục ma hoa.

Về đến nhà, Lâm Huyền Băng đem vòng tay đưa cho mẹ.

“Băng Nhi, vòng tay này ở đâu ra vậy?” Hách Ngưng Chi nhìn vòng tay ngũ sắc ma tinh, đây là vòng tay được khảm bằng đá ngũ hệ ma tinh. Tuy rằng ma tinh là loại đá cấp thấp, nhưng kiểu dáng thì vô cùng tinh xảo khéo léo.

“Mẹ, đây là do con mua bằng tiền tự kiếm được.” Lâm Huyền Băng cười thần bí nói với Hách Ngưng Chi.

“Tiền con tự kiếm?” Hách Ngưng Chi nghi hoặc nhìn Lâm Huyền Băng, “Con làm việc gì? Làm sao mà kiếm được nhiều tiền như vậy?”

“Mẹ, trên đời này nghề gì kiếm được nhiều tiền, mà lại được lợi nhanh nhất?” Lâm Huyền Băng cười đắc ý với Hách Ngưng Chi.

“Bốp.” Không ngờ, mới nói xong thì nàng liền bị Hách Ngưng Chi bạt tai.

“Mẹ! Mẹ làm gì vậy?” Lâm Huyền Băng bị Hách Ngưng Chi đánh thì không khỏi ngạc nhiên. Cái này là sao vậy? Nàng mua quà tặng mẹ, mẹ đã không vui mừng thì thôi lại còn đánh nàng?

“Băng Nhi, con quý xuống cho mẹ.” Bộ dạng Hách Ngưng Chi trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Mẹ?” Lâm Huyền Băng lấy tay ôm mặt, mờ mịt nhìn Hách Ngưng Chi.

“Băng Nhi, nhà chúng ta bây giờ tuy rằng có chút khó khăn, nhưng người đàn ông thì không thể làm cái loại việc đó.” Sắc mặt Hách Ngưng Chi giữ đem vòng trả lại cho Lâm Huyền Băng, nói: “Con mang nó đi đi, mẹ không cần con dùng phương pháp này kiếm tiền để mua đồ cho mẹ.”

Lâm Huyền Băng nghe xong lời nói Hách Ngưng Chi thì cảm giác hình như có chút hiểu lầm ở đây? Mẹ cho rằng nàng dùng phương pháp gì để kiếm tiền?

“Mẹ, đây là tiền do con bán đan dược mà có.” Lâm Huyền Băng nhanh chóng giải thích.

“Hả?” Hách Ngưng Chi giật mình, sau đó bà hỏi lại: “Con nói là, con bán đan dược kiếm tiền?”

“Đúng vậy, hôm qua con lên núi hái thuốc mà. Lúc trước con có bái một sư phụ và học được cách luyện đan dược từ người, đây là tiền bán đan dược lần đầu tiên con luyện thành.” Lâm Huyền Băng nói xong thì có cảm giác thật bị thảm. Mẹ nàng hiểu lầm rằng nghề kiếm tiền nhanh nhất không phải là thầy luyện đan, mà là trộm cướp.

“A, Băng Nhi, là mẹ sai, mẹ không nên hiểu lầm con.” Hách Ngưng Chi biết mình hiểu lầm liền chạy nhanh đến vuốt nhẹ bên mặt sưng đỏ của Lâm Huyền Băng, dịu dàng hỏi: “Đều là mẹ không tốt, còn đau không?”

“Không đau ạ.” Lâm Huyền Băng biết Hách Ngưng Chi làm vậy chỉ là muốn tốt cho mình, tuy rằng có chút buồn bực, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy ngọt ngào, bởi vì cảm giác có mẹ quan tâm thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Gia tộc tử thí

Lúc đầu Lâm Huyền Băng còn muốn lấy ra một trăm kim tệ đưa cho mẹ, nhưng bây giờ xem ra không được rồi, mất công lại sinh thêm nhiều chuyện.

“Đúng rồi mẹ, đây là số tiền còn lại mà con bán dược.” Lâm Huyền Băng lấy trong túi áo ra vài kim tệ đưa cho Hách Ngưng Chi, “Con đi tu luyện đây.”

“Ừ, con đi đi.” Hách Ngưng Chi nhìn vài kim tệ trong tay, lại nhìn Lâm Huyền Băng đã ra khỏi cửa, trong mắt bà có chút chua xót. Thiên Tông, con gái của chúng ta đã trưởng thành, mà chàng giờ này đang ở đâu? Ở đâu? Chàng rốt cuộc đang ở đâu? Chàng biết không, thiếp rất nhớ chàng.

Lâm Huyền Băng về tới phòng mình.

Địa ngục ma hoa vừa thấy nàng liền chui ra từ trong góc.

“Ngươi cuối cùng đã về rồi? Trong này nhàm chán lắm ta muốn phát điên.” Địa ngục ma hoa dùng hai cánh cây nắm lấy ống quần Lâm Huyền Băng.

“Đây, cho ngươi kẹo đường nè.” Lâm Huyền Băng lấy ra một bao kẹo đường từ trong dây chuyền hóa tinh.

Địa ngục ma hoa ngậy người một cái liền bị bao kẹo đường lớn đè xuống đất .

“Này, lấy ra lấy ra, kẹo đường này sắp đè chết ta rồi.” Địa ngục ma hoa ở bên dưới kêu thảm thiết.

“Ha ha.” Nhìn địa ngục ma hoa bị kẹo đường đè lên, nàng không khỏi cười to ra tiếng.

Mà tiểu ngân hồ bỗng chạy ra khỏi lòng Lâm Huyền Băng, nhảy một phát lên bao kẹo đường.

“Ồi, tránh ra, tránh ra, ta sắp bị đè chết rồi, ngươi muốn nhìn ta chết à?” Lúc này bất chấp tiểu ngân hồ là thiên địch của nó, địa ngục ma hoa oán giận kêu to.

Tiểu ngân hồ đứng ở trên bao kẹo đường, cái miệng hồ ly nho nhỏ mở ra, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt, cố ý nhảy vài cái trên bao kẹo.

“Này, này, này, sao ngươi không tốt bụng xúi nào vậy? Còn dám cười trên mặt ta? Biết rõ bao kẹo này rất nặng, còn không ngừng nhảy tới nhảy lui, cố ý muốn đè chết ta sao! Sao ngươi xấu xa như thế!” Địa ngục ma hoa ủy khuất kêu to, sau đó nó quay ra hét với Lâm Huyền Băng, “Cứu mạng, ngươi coi vật cưng của ngươi kia, nó muốn đè chết ta rồi!”

“Ha ha, ngươi có bản lĩnh thì đem tiểu ngân hồ đè ngược xuống dưới đi.” Lâm Huyền Băng xoay người ngồi xuống ghế tựa, vui vẻ xem địa ngục ma hoa và tiểu ngân hồ la hét ầm ĩ.

“Không phải chứ? Ngươi thật không để ý?” Địa ngục ma hoa ủy khuất nhìn Lâm Huyền Băng, ôi, số phận nó thật đáng thương.

“Khát quá, uống chén nước thôi.” Lâm Huyền Băng giả bộ như không nghe thấy.

“Ôi, đồ vô lương tâm, rất không có đạo đức.” Địa ngục ma hoa buồn bực lấy tay vỗ nụ hoa của mình.

Lâm Huyền Băng rót một chén nước, nhìn bộ dáng khô hời của ma hoa thì muốn phì cười, nhưng nàng vẫn nhịn.

Tiểu ngân hồ nghiêng đầu, nó thấy Lâm Huyền Băng khoanh tay đứng nhìn, đôi mắt đảo qua đảo lại. Nó đi tới bên đầu của địa ngục ma hoa, dùng cái đuôi to của mình quét lên trên nụ hoa.

“Hất xì.” Địa ngục ma hoa hất xì một cái thật to, nó cảm thấy thật buồn bực. Tên vô lương tâm này không chỉ đè lên nó, lại còn dùng đuôi quấy rầy nó, sao nó lại bị thiên địch bắt nạt như vậy!

“Tốt lắm, tên nhóc kia lại đây nào.” Lâm Huyền Băng nhìn bộ dạng buồn bực của ma hoa liền vẫy tay kêu tiểu ngân hồ lại.

Tiểu ngân hồ nghe Lâm Huyền Băng gọi, nhanh nhẹn từ trên người địa ngục ma hoa nhảy xuống đi tới bên người Lâm Huyền Băng, dùng cái đầu hồ ly cọ vào mặt nàng.

“Ha ha, nhột quá.” Lâm Huyền Băng vuốt ve tiểu ngân hồ, sau đó nàng đi đến bên người địa ngục ma hoa, ngồi xổm xuống cầm bao kẹo đường lên.

Địa ngục ma hoa được tự do liền nhanh nhẹn đứng dậy, đá đá chân, miệng còn lải nhải: “Còn tốt, còn tốt, không tàn phế.”

Lâm Huyền Băng lấy tay gõ một cái lên đầu địa ngục ma hoa, “Mới như vậy mà đã hoảng sợ? Chẳng qua chỉ là chà xát chút thôi mà.”

“Ngươi thử bị đè như vậy đi rồi biết.” Địa ngục ma hoa không phục nói.

“Tốt lắm tốt lắm, ăn kẹo đường đi này.” Lâm Huyền Băng đem bao kẹo mở ra, lấy một viên kẹo đường đút cho tiểu ngân hồ, lại cầm một viên đưa cho địa ngục ma hoa.

Địa ngục ma hoa há to miệng nuốt viên kẹo đường Lâm Huyền Băng đưa tới, “Ừ, đúng là hương vị này.” Địa ngục ma hoa ôm bao kẹo đường bắt đầu ăn.

Lâm Huyền Băng không để ý địa ngục ma hoa nữa. Nàng lấy được liệu từ dây chuyền hỏa tinh ra, nàng phải nỗ lực luyện ra nguyên khí đan sớm một chút, còn phải chăm chỉ tu luyện nữa.

Lúc Lâm Huyền Băng bế quan ở nhà một tháng, thời gian tổ chức luận võ của đại đệ tử các gia tộc ở Hiến Viên thành cũng đến.

Mà cuộc tuyển chọn ở Lâm gia cũng bắt đầu.

Đài thi đấu đã được dựng, Lâm Huyền Băng khoanh hai tay trước ngực đứng xem đệ tử Lâm gia đang thi đấu trên đó.

“A, phế vật mà cũng tới tham gia tuyển chọn à? Ngươi không sợ làm mất mặt Lâm gia chúng ta sao?” Một kẻ đứng bên cạnh cười nhạo Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng quay đầu nhìn về phía người đang tới, thì ra là Lâm Mộng Âm tỷ tỷ của Lâm Mộng Tuyết, Lâm gia đại tiểu thư.

“Có gì tốt mà ta phải tham gia? Lãng phí thời gian.” Lâm Huyền Băng không để ý sự khiêu khích của Lâm Mộng Âm, dù sao nàng cũng biết, người trẻ tuổi ở Lâm gia này cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Hừ, một phế vật đấu khí cấp 1 như ngươi mà cũng tự cao quá nhỉ.” Lâm Mộng Âm dựng thẳng mày liễu, vươn tay triệu hồi sức mạnh của gió rồi chém về phía Lâm Huyền Băng.

“Dễ man thật.” Lâm Huyền Băng lắc mình tránh cú chém của Lâm Mộng Âm, trong miệng khẽ nói một câu.

“Chết đi.” Lâm Huyền Băng vừa nói xong, Lâm Mộng Âm liền thi triển thuật vôi rồng tạo ra một con lốc đánh về phía nàng.

Con lốc to mang theo bão cát gào thét bay về phía Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng đứng nhìn, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng, xem ra nàng ta ra tay không chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Tỷ thật kiêu ngạo

Lâm Mộng Âm tuyệt đối không thể ngờ, chỉ qua một tháng, Lâm Huyền Băng từ một phế vật đấu khí cấp 1 đã biến thành võ giả đấu khí cấp 7.

Điều này không thể không nói đến việc Lâm Huyền Băng có thông linh huyền thể và thể chất khác người. Một tháng tu luyện phối hợp với đan dược do chính nàng luyện ra, ở phương diện đấu khí đã có tiến triển cực lớn. Hơn nữa bởi vì mỗi ngày đều cố gắng luyện đan, cho nên ở phương diện ma pháp nàng cũng rất tiến bộ.

Đối với sự công kích của Lâm Mộng Âm, nàng phản ứng nhanh nhẹn lùi qua trái. Thuật vờ rỗng của Lâm Mộng Âm tuy lợi hại, nhưng chỉ cần không nằm trong phạm vi công kích của nó thì sẽ không bị gì. Nàng đã thoát khỏi phạm vi công kích cho nên hoàn toàn yên tâm.

Nhưng bởi vì Lâm Mộng Âm thi pháp mà không cân nhắc cho nên khiến nhiều đệ tử Lâm gia gần đó bị thương.

Việc này kinh động đến đại trưởng lão đang phụ trách chọn lựa đệ tử.

Lâm Mộng Âm là cháu ruột của đại trưởng lão, nhưng nàng ta dùng pháp thuật làm bị thương nhiều đệ tử ở đại sảnh như vậy, đại trưởng lão cho dù muốn bao che cũng không được.

“Mộng Âm, con đang làm gì vậy?” Đại trưởng lão đứng trước mặt Lâm Mộng Âm, chỉ vào đám đệ tử đang nằm trên mặt đất kêu rên.

“Gia gia, con chỉ muốn dạy dỗ phế vật Lâm Huyền Băng một chút, không ngờ nàng ta lại né được cho nên làm liên lụy đến người khác.” Lâm Mộng Âm dùng ngón tay chỉ vào Lâm Huyền Băng, nũng nịu nói với đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhìn thấy Lâm Huyền Băng không chút sợ hãi thì không khỏi ngăn người một chút. Lâm Huyền Băng bình thường ít xuất hiện trong Lâm gia, hôm nay vừa xuất hiện thì lại chọc tới Lâm Mộng Âm.

Nhưng mà có chút kì quái, ông ta biết rõ thực lực của cháu gái mình. Những người trẻ tuổi nổi bật ở đây chưa chắc thoát khỏi tay Lâm Mộng Âm, chứ đừng nói là phế vật như Lâm Huyền Băng.

Đại trưởng lão cẩn thận nhìn Lâm Huyền Băng một lượt, chẳng lẽ Lâm Huyền Băng bây giờ đã không còn là một phế vật? Điều này sao có thể? Lần kiểm tra một tháng trước nàng mới là đấu khí cấp 1 thôi mà. Đứng ở đây đoán mò không bằng cho nàng lên đài thí một chút, như vậy mọi việc sẽ sáng tỏ. Đúng, cứ làm vậy đi.

“Huyền Băng.” Đại trưởng lão đi đến trước mặt Lâm Huyền Băng.

“Đại trưởng lão.” Lâm Huyền Băng đáp lại một tiếng, trong lòng nghĩ thầm không biết đại trưởng lão tìm nàng có chuyện gì?

“Huyền Băng, Lâm gia hiện giờ đang tuyển chọn đệ tử đi thi đấu, ngươi cũng là một đệ tử Lâm gia, có phải ngươi cũng muốn tham gia tuyển chọn hay không?” Đại trưởng lão vuốt cằm râu hỏi.

Lâm Huyền Băng nhìn đại trưởng lão, thì ra là muốn nàng tham gia trận đấu. Nhưng nàng im lặng không trả lời.

“Này, ông nội của ta đang hỏi ngươi đó, thứ phế vật nhà ngươi sao không trả lời?” Lâm Mộng Âm lên tiếng khiêu khích Lâm Huyền Băng.

“À, ngươi cũng biết đại trưởng lão đang hỏi ta chứ không phải hỏi ngươi hả?” Lâm Huyền Băng nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Mộng Âm, đại trưởng lão không nghĩ tới nàng lại trả lời Mộng Âm như vậy.

“Ngươi.” Lâm Mộng Âm nhất thời không nói được lời nào.

“Mộng Âm, trận đấu lựa chọn đệ tử này ai cũng phải tham gia, trước kia không phải con cũng tham gia rồi sao? Bây giờ con tạm đứng sang một bên đi.” Đại trưởng lão nói xong thì quay lại nhìn Lâm Huyền Băng, “Huyền Băng, ngươi là đứa con duy nhất của Thiên Tông, cũng là cháu ruột duy nhất của tộc trưởng, ta nghĩ ngươi hãy vì danh dự của cha ngươi, cũng vì tộc trưởng, đừng trốn tránh lần chọn lựa này được không?”

Lão già này thật hung ác, ngay câu nói đầu tiên đã chặn đường lui của nàng mà còn làm bộ như không muốn so đo. Đã như thế thì nàng quyết đấu với bọn họ một phen, vừa vặn có thể kiểm nghiệm nỗ lực một tháng qua của nàng.

“Ha ha, đại trưởng lão, đó là điều đương nhiên, làm sao ta có thể không tham gia chọn lựa?” Lâm Huyền Băng tự biết không thể lui vì vậy lựa chọn quyết đấu.

“Gia gia, con muốn khiêu chiến với nàng.” Ngay lúc này Lâm Mộng Tuyệt từ trên lôi đài nhảy xuống, thì ra ả ta đã đánh thắng một đệ tử khác của Lâm gia.

“Điều này hình như có phần không quá thỏa đáng? Ngươi đã tỉ thí qua một lần rồi.” Lâm Huyền Băng khẽ nhếch miệng cười nhìn Lâm Mộng Tuyệt.

“Hừ, đối phó ngươi ta chỉ cần dùng một tay là đủ.” Lâm Mộng Tuyệt kiêu ngạo nhìn về phía Lâm Huyền Băng.

“Ồ, đừng nói chắc như thế.” Lâm Huyền Băng cười thần bí rồi bước lên lôi đài.

Lâm Mộng Tuyệt chủ động muốn chết, nàng cũng sẽ không tha. Nàng sẽ cho ả ta biết, cái gì gọi là ác giả ác báo.

Lâm Huyền Băng và Lâm Mộ Dung Tuyết ở trên lôi đài đều đã chuẩn bị xong. Chờ đại trưởng lão ra lệnh một tiếng, Lâm Mộ Dung Tuyết ngay lập tức tấn công về phía Lâm Huyền Băng.

Lâm Huyền Băng vẫn đứng ở đó nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết đang tấn công về phía mình, thăm nghĩ một tiếng hảo.

Mà biểu cảm của mọi người ở dưới mỗi người một khác. .

“Lâm Huyền Băng bị điên hả? Nhìn thấy Lâm Mộ Dung Tuyết bay về phía nàng như vậy mà không thèm tránh né?”

“Chắc là vậy rồi! Ta thấy tám phần là bị Lâm Mộ Dung Tuyết dọa đến sợ không chạy được?”

“Ừ, các ngươi đoán xem Lâm Huyền Băng này có thể chịu được mấy chiêu của Lâm Mộ Dung Tuyết?”

“Còn mấy chiêu hả? Ta thấy Lâm Huyền Băng chỉ sợ ngay chiêu đầu tiên đã không xong rồi, người không thấy bộ dạng ngốc nghếch đứng trên lôi đài của nàng sao?”

“Đúng vậy.”

Mọi người ở dưới nghị luận, còn Lâm Huyền Băng vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn Lâm Mộ Dung Tuyết đang tới. Lúc Lâm Mộ Dung Tuyết đã đến gần nàng khoảng hai thước, trong nháy mắt toàn thân nàng tràn đầy đấu khí, sức mạnh truyền vào tay phải nắm thành quyền. Chỉ nghe một tiếng hét lớn, nàng đâm một quyền vào ngực Lâm Mộ Dung Tuyết.

Trên không trung vang vọng một tiếng trầm đục, chỉ thấy một bóng dáng từ trên lôi đài mạnh mẽ bay xuống đất.

Mọi người phía dưới sững sốt năm giây, sau đó phát ra những tiếng kinh ngạc : “A? Tại sao có thể như vậy?”

Thì ra người không nên xuống đài thì lại xuống, mà người nên xuống đài vẫn đứng ở trên đó. Người bị đánh xuống lôi đài không phải là phế vật Lâm Huyền Băng mà lại là Lâm Mộ Dung Tuyết. Thật đúng là không như mọi người dự đoán.

Mà Lâm Huyền Băng đang đứng trên lôi đài lại đi tới gần Lâm Mộ Dung Tuyết, nàng nhìn xuống Lâm Mộ Dung Tuyết đang nằm dưới mặt đất, nói: “Xem ra ta có chút đánh giá cao ngươi rồi.”

“Ngươi.” Lâm Mộ Dung Tuyết dùng ngón tay chỉ Lâm Huyền Băng trên lôi đài sau đó ngắt đi.

“Đại trưởng lão, xem ra Mộ Dung Tuyết tỷ tỷ là cố ý nhường ta, chắc là không muốn làm cho phụ thân và gia gia ta mất mặt đây mà?” Lâm Huyền Băng nhìn mặt đại trưởng lão từ hồng biến thành xanh, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Âm mưu bắt đầu

“Gia gia, nàng ta thật sự là đấu khí cấp 1 sao? Sao con cảm thấy không giống.” Lâm Mộ Dung Âm ở bên cạnh đại trưởng lão chỉ vào Lâm Huyền Băng trên đài.

Đừng nói Lâm Mộ Dung Âm không tin, ngay cả ông ta cũng không tin. Nhưng mà lần kiểm tra một tháng trước đích thị là đấu khí cấp 1 không sai, rất nhiều đệ tử Lâm gia ở đây đều tận mắt nhìn thấy. Đại trưởng lão nhìn Lâm Huyền Băng trên lôi đài, ông ta cũng cảm thấy có chút hồ đồ.

“Phế vật chết tiệt, ngươi dám lừa ta.” Lâm Mộ Dung Tuyết mới hôn mê tỉnh lại, ả ta từ trên mặt đất đứng lên. Bây giờ ả ta vẫn không tin bằng thực lực của mình mà lại thua một phế vật như Lâm Huyền Băng, ả ta không phục và muốn quyết đấu với Lâm Huyền Băng lần nữa.

“Mộ Dung Tuyết, đi xuống, con thua rồi.” Đại trưởng lão lạnh giọng nói với Lâm Mộ Dung Tuyết.

“Gia gia.” Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn về phía đại trưởng lão, không thể ngờ gia gia lại có thể nói chuyện lạnh lùng với ả ta như vậy. Ánh mắt của Lâm Mộ Dung Tuyết nhìn Lâm Huyền Băng trở nên ác độc, tất cả đều là tại thứ phế vật này mà ra. Lâm Mộ Dung Tuyết vừa định động thủ thì bị Lâm Thừa Tông gọi lại.

“Mộ Dung Tuyết.” Lâm Thừa Tông lắc lắc đầu với Lâm Mộ Dung Tuyết. Sau một thời gian tĩnh dưỡng thì vết thương ngoài da trên tay Lâm Thừa Tông đã khỏi, chỉ là gân mạch bị Lâm Huyền Băng phong bế không thể dùng lực. Lúc đầu hắn cũng định tham gia đợt tuyển chọn này để thay Lâm gia xuất chiến, nhưng bây giờ thì lực bất tòng tâm.

Lâm Mộ Dung Tuyết quay lại nhìn Lâm Thừa Tông, ả ta nhớ lại biện pháp Lâm Thừa Tông từng nói – mượn dao giết người với Lâm Huyền Băng nên đành thôi. ả ta nghĩ vậy cũng tốt, Lâm Huyền Băng đã vào danh sách những người được lựa chọn rồi, hừ, sống hay chết còn chưa biết được đâu.

“Trận này, Lâm Huyền Băng thắng.” Đại trưởng lão tuyên bố kết quả rồi đi tới bên Lâm Huyền Băng, bàn tay to vỗ vỗ đầu vai nàng. “Huyền Băng, không thể tưởng tượng được, một tháng không thấy mà ngươi đã tiến bộ nhanh chóng như vậy.”

Lâm Huyền Băng tuy rằng ngoài mặt mỉm cười nhìn đại trưởng lão, nhưng trong đáy mắt nàng đều là khí lạnh. Lão già này dám dùng hành động vỗ vai để đưa công lực thâm nhập vào cơ thể nàng, lão muốn xem xét nội lực của nàng đây mà. Hừ, vậy thì cho lão xem! Nàng ngưng tụ một vòng xoáy nhỏ ở đan điền, đón nhận sự thâm nhập của đại trưởng lão. Đầu tiên nàng đem nó cố định, sau đó từ từ dung nạp và cuối cùng là hòa tan nó vào đầu khí của nàng.

Đại trưởng lão phát hiện đầu khí mà ông ta dùng để thâm nhập vào Lâm Huyền Băng bị thứ gì đó trói buộc lại, sau đó từ từ cắn nuốt. Ông ta hốt hoảng giật mình liền rút tay khỏi vai Lâm Huyền Băng. Con nhóc này học loại võ công gì vậy? Làm sao có thể hòa tan đầu khí của người khác?

“Huyền Băng, ai dạy ngươi tu luyện trong một tháng này? Tốc độ tu luyện của ngươi quả thật kinh người.” Đại trưởng lão nói một câu với hàm ý sâu xa rồi nhìn Lâm Huyền Băng.

“Là do một ông lão thần bí dạy ta.” Ánh mắt Lâm Huyền Băng lướt qua một góc thì thấy Lâm Huyền Thiên, hóa ra hắn cũng ở đây.

“Ồ, ông lão thần bí nào vậy?” Đại trưởng lão vô cùng hiếu kì. Ông ta nghĩ không ra, nhân vật thần thánh nào có thể làm cho Lâm Huyền Băng từ một phế vật mà có thể đánh bại Lâm Mộng Tuyết như bây giờ. Nếu ông ta có được phương pháp tu luyện đó, vậy chẳng phải có thể làm bá chủ rồi hay sao?

“Không biết nữa, mỗi lần ta gặp ông ấy đều là trong mộng.” Lâm Huyền Băng đã biết thừa ý đồ của lão già này, nàng giả bộ tỏ ra vô tội. Nàng cảm thấy rất buồn cười, lão muốn tìm sự phụ tá hả? Nhưng mà chị đây là tự học thành tài! Nếu như lão nằm mơ giữa ban ngày, chắc cũng có thể gặp được đó.

“À, vậy sao.” Lâm Huyền Băng nói vậy mà đại trưởng lão cũng tin. Ông ta nghĩ ông già thần bí kia có thể truyền âm đi vào giấc mộng, công lực chắc chắn là rất siêu phàm. Aiz, tại sao Lâm Huyền Băng lại may mắn như thế? Đệ tử của ông ta thì chẳng ai được như vậy.

“Đại trưởng lão, ta còn có việc phải đi trước.” Lâm Huyền Băng thi lễ với đại trưởng lão một cái rồi giẫm chân lên dây thừng quanh lõi đài đáp xuống đất. Sau đó nàng chạy đến chỗ Lâm Huyền Thiên, ôm lấy tay phải của hắn.

“Đi thôi, Huyền Thiên ca ca, chúng ta đi chơi.” Lâm Huyền Băng không thèm nhìn mọi người xung quanh, trực tiếp kéo Lâm Huyền Thiên đi luôn.

“Phế vật này lại còn dám kéo tay Huyền Thiên ca ca.” Lâm Mộng Tuyết tức giận nhìn hai người bỏ đi.

“Hừ, dù sao nàng cũng chỉ còn vài ngày để vui chơi mà thôi, Mộng Tuyết, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu*.” Lâm Thừa Tông oán độc nhìn bóng lưng Lâm Huyền Băng. Nếu phế vật này không làm tay trái của hắn bị thương, thì sao hắn có thể bị thua bởi người áo đen kia. Hai tay hắn giờ đều bị thương rồi, sau này có thể biến thành một phế nhân, hỏi hắn làm sao nuốt trôi được mối hận. Lâm Huyền Băng, đại hội luận võ giữa các gia tộc lần này ngươi chết chắc rồi! Hắn phải liên hệ ngay với người của Tần gia, mời các anh em kết nghĩa ra mặt giúp hắn.

*Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu: không nhịn điều nhỏ sẽ hỏng việc lớn.

“Băng Nhi, chúc mừng ngươi, ta thấy ngươi đứng một bên chỉ xem mà không lên đài, ta nghĩ ngươi khinh thường không định tham gia lần thi này.” Lâm Huyền Thiên dặt tay Lâm Huyền Băng đi về phía trước, thông thả nói.

“Thế nào? Huyền Thiên ca ca không hy vọng ta tham gia lần thi này sao?” Lâm Huyền Băng nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền Thiên.

“Không biết, luận võ thì khó tránh khỏi việc bị thương, mà võ học của ngươi còn thấp.” Lâm Huyền Thiên lấy tay sờ đầu Lâm Huyền Băng.

“Aiz, lời này ngươi nói là không đúng rồi, ta thừa nhận võ học của ta còn thấp, nhưng vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, ta chỉ dùng một quyền mà đã đánh Lâm Mộng Tuyết rút xuống lõi đài.” Lâm Huyền Băng không khỏi đắc ý hất cằm.

“Ngươi đó, có chút thắng lợi nhỏ như vậy mà đã vội vui mừng, các đệ tử của các đại gia tộc trong Hiên Viên thành này cũng không phải dễ chọc.” Lâm Huyền Thiên vuốt ve bàn tay nhỏ bé của Lâm Huyền Băng. “Ồ Lâm gia, mọi người còn vì ngươi là đệ tử dòng chính tông mà không dám nặng tay. Nhưng bên ngoài thì khác, bọn họ sẽ không nhường ngươi, những cuộc luận võ hằng năm đều có người chết và bị thương.”

Lâm Huyền Thiên nắm tay Lâm Huyền Băng, chậm rãi phân tích tình huống hiện nay cho nàng nghe. Thật ra hắn hi vọng Lâm Huyền Băng chỉ đứng xem ở bên ngoài như vừa rồi, chứ không phải tự mình tham gia cuộc luận võ nguy hiểm này.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.1 - Chương 32: Hồng y thiếu niên

Gia gia, ông lão thần bí mà thứ phế vật kia nói có tồn tại thật chứ?” Lâm Mộng Âm đứng bên cạnh đại trưởng lão nhìn hai người Lâm Huyền Băng đi xa nói, “Nàng ta nói là gặp trong mơ, muốn lừa con nít ba tuổi chắc?”

“Mộng Âm, trên đời này không ít cao nhân, thậm chí đã có nhiều người trở nên rất siêu phàm, truyền âm đi vào trong giấc ngủ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Ánh mắt đại trưởng lão chăm chú nhìn về phương xa. “Trên đại lục này trừ bỏ Đại Yên chỉ tôn võ thánh, Tây Lương quốc bắt thể pháp thần, còn rất nhiều cao nhân khác. Có rất nhiều cao nhân ở ẩn trong rừng núi, thậm chí có người đã luyện thành thần. Hồi nhỏ ta được gia gia mang đến núi An Tháp để luyện tập, thì nhìn thấy một pháp thần, đến giờ ta vẫn không thể nào quên.”

“A, thật vậy sao?” Lâm Mộng Âm tò mò kéo cánh tay của đại trưởng lão, sao nàng ta lại chưa nghe gia gia kể bao giờ?

“Ừ, là thật.” Đại trưởng lão gật đầu một cái, không khỏi suy nghĩ về năm đó.

Ông ta đi theo gia gia ra ngoài luyện tập, ở sâu trong núi An Tháp đã gặp được một Cửu giai võ thánh bị nhốt trong đó. Bấy giờ, ông ta và gia gia cho rằng cả hai đều sẽ chết ở chỗ đó, không ngờ có một người từ trên trời giáng xuống đánh lui võ thánh kia. Ông ta và gia gia kinh ngạc tột cùng, không nhận được quý xuống vãi lạy trước sự uy nghiêm của người nọ.

Khi đó gia gia liền nói với ông ta, ở núi An Tháp có rất nhiều cao nhân, có người đã thành thần và không bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người. Những cao nhân thành thần này lên trời xuống đất, không việc gì không làm được. Lâm Huyền Băng vốn chỉ là một phế vật, mới chỉ một tháng tu luyện mà đã có thể đánh bại Lâm Mộng Tuyết. Vậy nếu qua một tháng nữa, ba tháng nữa, nửa năm, một năm hay mười năm thì tu vi của nàng sẽ cao đến cỡ nào? Chẳng lẽ sẽ xuất hiện một võ thánh ở Lâm gia? Hoặc là trở thành một cao nhân chăng?

“Mộng Âm, con giúp ta quan sát hành động của Lâm Huyền Băng, xem mỗi ngày nàng đã làm gì.” Đại trưởng lão chau mày hạ lệnh.

“Đạ được.” Lâm Mộng Âm trả lời. Nàng ta cũng muốn xem, Lâm Huyền Băng đã sử dụng yêu thuật gì mà có thể đánh bại Lâm Mộng Tuyết.

Ở ngã tư đường sầm uất của Hiến Viên thành.

“Huyền Thiên ca ca, người mau tới đây.” Lâm Huyền Băng vẫy tay gọi Lâm Huyền Thiên.

“Gi vậy?” Lâm Huyền Thiên ôn hòa đi tới bên cạnh Lâm Huyền Băng.

“Đây là cái gì?” Lâm Huyền Băng chỉ vào một nơi được xây dựng theo hình tròn to lớn.

“Đó là trường đấu thú.” Lâm Huyền Thiên giải thích.

“Trường đấu thú? Là gì vậy? Là đem dã thú nhốt vào trong đó để tụi nó tự đánh nhau sao?” Lâm Huyền Băng sờ sờ đầu. Trong trí nhớ của Lâm Huyền Băng không có cho nên nàng cũng không biết nơi này.

“Trước kia trường đấu thú đúng là như thế, nhưng bây giờ trường đấu thú đã biến thành nơi người đấu với thú.” Ánh mắt Lâm Huyền Thiên hiện lên vẻ sâu xa.

“Người đấu với thú?” Lâm Huyền Băng lặp lại lời nói của Lâm Huyền Thiên, trong đầu hiện ra hình ảnh cuộc chiến đầy máu me giữa người và thú. Không khác mấy so với đấu trường La Mã thời cổ đại.

“Đi, chúng ta đi xem xem.” Lâm Huyền Băng lôi kéo Lâm Huyền Thiên đi về phía trường đấu thú.

“Băng Nhi, nơi đó toàn máu me, không nên xem làm gì.” Lâm Huyền Thiên giữ chặt Lâm Huyền Băng, hẳn thật sự không muốn để nàng nhìn thấy những hình ảnh không hay ho đó.

“Chỉ xem một chút để lấy kiến thức thôi mà.” Lâm Huyền Băng bây giờ tràn đầy hứng thú đối với trường đấu thú này, nàng nhất định phải vào xem. Không để ý sự phản đối của Lâm Huyền Thiên, nàng nhanh chóng lôi kéo hắn chạy tới chỗ đấu trường.

Trả cho mỗi người mười kim tệ, Lâm Huyền Băng kéo Lâm Huyền Thiên đi vào tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Nàng tò mò nhìn xung quanh.

Phía dưới trường đấu thú là một mảng vàng óng, thì ra trên mặt sân bao trùm một tầng cát vàng, chỉ cần một trận gió thổi qua liền phát ra những tiếng sạt sạt. Trong không khí tỏa ra mùi máu nhân nhát.

Giữa sân đấu có một thiếu niên mặc đồ đỏ, tay cầm dao đang đứng sừng sững.

Tóc dài đen như màu mực, thiếu niên mặc một bộ giáp đỏ, trên đầu đội mũ giáp cũng màu đỏ, một trận gió thổi qua khiến dây lưng đỏ tươi phất phơ trong không trung. Lâm Huyền Băng cảm thấy hơi thở quen thuộc trên người thiếu niên kia. Đó là một loại hơi thở tử vong, chỉ những người thường xuyên kề cận với tử thần mới có được.

“Hắn là ai vậy?” Lâm Huyền Băng chỉ vào thiếu niên mặc đồ đỏ đứng giữa sân.

“Hắn gọi là Đan Hồng, là đấu sĩ nổi tiếng nhất ở trường đấu thú.” Lâm Huyền Thiên chậm rãi nói.

“Người này sát khí thật mạnh.” Lâm Huyền Băng nhìn chằm chằm thiếu niên nọ.

“Thực lực của hắn rất không tồi đâu, chém giết từ võ sư cấp 6, võ sĩ cấp 3 đến ma thú.” Ngay cả Lâm Huyền Thiên cũng không khỏi bội phục thiếu niên này.

“Ồ, vậy sao?” Lâm Huyền Băng nhìn thiếu niên mặc đồ đồ kia, nàng không biết những thành quả này là lớn như thế nào. Nhưng nàng cảm thấy hình như thực lực của thiếu niên kia không chỉ như vậy.

“Nhìn kìa, nhìn kìa Đan Hồng dám khiêu chiến với võ sĩ ma thú cấp 9 Kiếm Long.” Bên cạnh có một người kinh ngạc kêu lên, thì ra ở đây có một cái lồng, bên trong có một con Kiếm Long dài ba thước. Trên lưng Kiếm Long đầy những gai nhọn sắc bén như kiếm.

“Xem ra lần này hắn có chút phiền phức đây.” Lâm Huyền Băng khoanh tay trước ngực, hào hứng nhìn thiếu niên kia.

Sau khi Lâm Huyền Băng nói xong, thiếu niên mặc đồ đồ ngẩng đầu, cái nhìn của hắn giống như xuyên qua mọi người và dừng lại trên người Lâm Huyền Băng. Nhưng mà cũng chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt sắc bén của hắn lại nhìn chăm chăm vào Kiếm Long cấp 9 mà hắn khiêu chiến.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Huyết tinh đấu thú

Lồng sắt giam giữ Kiếm Long được chế tạo từ thép tinh khiết, độ dày của một thanh sắt to bằng một cánh tay trẻ con. Trong lồng có sợi dây xích buộc quanh cổ giữ chặt Kiếm Long. Kiếm Long bị nhốt trong lồng thép, mất đi tự do nên tính tình vô cùng hung dữ. Nó thỉnh thoảng dùng đầu húc vào rào chắn thép.

“Trận đấu của Đan Hồng đấu sĩ – người mạnh nhất trường đấu thú chính thức bắt đầu, mong mọi người chú ý theo dõi.” Ở một tầng trên của khán đài, người chủ trì lớn tiếng tuyên bố trận đấu.

Người chủ trì vừa nói xong thì lồng thép bị mở ra.

Kiếm Long to lớn từ từ đi ra.

Hai con mắt nó hung tợn nhìn chăm chăm con người duy nhất đứng trên sân,

“Grừ.” Một tiếng rống giận dữ của dã thú từ Kiếm Long phát ra.

Hai tay Đan Hồng nắm chặt thanh đao, hai con mắt sắc bén nhìn chăm chăm Kiếm Long to lớn.

Bị con người bắt giữ nhốt vào lồng, sự phẫn nộ của Kiếm Long vốn không có chỗ phát tác, lúc này lại nhìn thấy Đan Hồng mặc áo giáp đứng đó, đôi mắt của Kiếm Long liền biến thành màu đỏ thẫm.

Nó nhanh chóng đi về phía Đan Hồng, định sử dụng gai nhọn trên đỉnh đầu đâm chết con người đối diện.

Đan Hồng bình tĩnh nhìn Kiếm Long đang đi tới, hất vung đao rồi bay lên bỏ một nhát vào đầu Kiếm Long.

.

Kiếm Long cũng không phải ngu xuẩn, nó quay đầu đi, một đao của Đan Hồng liền chém vào gáy nó. Lưỡi đao sắc bén xẹt qua, bên gáy Kiếm Long xuất hiện một vết máu đỏ.

“Grừ.” Kiếm long đau đớn gầm lên một tiếng, thân thể của nó hơi nghiêng sang một bên, cái đuôi cực lớn như Lang Nha Bổng quét tới Đan Hồng.

Chỉ thấy thân ảnh thon dài của Đan Hồng chọt nhảy lên khoảng bốn mét, hất điều chỉnh tư thế ở không một chút, hai tay nắm chặt thanh đao, mang theo đầu khí sắc bén tiếp tục đâm xuống đầu Kiếm Long.

Trên khán đài lúc này tất cả mọi người đều hết sức căng thẳng, ai cũng đang đoán xem không biết Đan Hồng có chém được đầu Kiếm Long hay không.

Nhưng dù sao Kiếm Long cũng là võ sĩ cấp 9, thân thể nó linh hoạt lui về sau mười mét tránh thoát cú chém của Đan Hồng.

Lúc một đao của Đan Hồng chém xuống, đầu khí trút ra làm mặt sân nứt thành cái khe hở, cát vàng hai bên bị dòn thành một bức tường cao hai mét. Mặc dù đã lui ra xa nhưng đầu khí sắc bén của Đan Hồng cũng làm cho Kiếm Long bị thương, chính giữa trán nó hiện lên một vết máu.

Đôi mắt đỏ thẫm của Kiếm Long híp lại, vết thương giữa trán bắt đầu chảy máu, máu từ từ chảy xuống mũi rồi rơi xuống đất. Xem ra con người này không dễ đối phó. Nó lắc lắc đầu đem máu vung đi.

Hai móng vuốt to cào cào trên đất khiến cát vàng bay tứ tung.

Mà Đan Hồng đứng đối diện Kiếm Long tiếp tục dùng đại đao nhắm vào nó mà đâm tới.

Con người chết tiệt, Kiếm Long gầm lớn một tiếng, đáng tiếc chả ai hiểu nó nói gì. Thân hình vĩ đại lại mạnh mẽ của nó nhào tới chỗ Đan Hồng.

“Xem ra súc sinh vẫn là súc sinh, không khôn ngoan hơn được.” Đan Hồng ung dung nhìn Kiếm Long đang lao tới. Khóe miệng hắn khẽ cười lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt thanh đao, thân mình khẽ nghiêng về bên phải, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Kiếm Long.

Hừ, con người ngu xuẩn, nguoi cho là ta sẽ lại vọt tới trước mặt nguoi sao? Kiếm long tới cách Đan Hồng năm thước rồi đột nhiên ngừng lại, đầu rồng của nó cong xuống phía dưới, lưng nó đối diện với Đan Hồng, những cái gai sắc nhọn trên lưng nó bắn về phía Đan Hồng như những mũi tên.

Đan Hồng nhìn thấy Kiếm Long cong lưng đối diện mình, đôi mắt phát lạnh, trong lòng thầm nghĩ, đây là tuyệt chiêu của võ sĩ Kiếm Long cấp 9 sao? Quả nhiên khác với những ma thú cấp thấp mà hắn từng giết trước đây. Kiếm Long này chỉ sợ đã có một chút trí tuệ, nó khác xa với những dã thú khác rồi.

Đầu hắn suy nghĩ nhưng thân thể hắn vẫn phản ứng rất nhanh. Đan Hồng nhảy qua phía bên trái để tránh những mũi tên, nhưng Kiếm Long thấy thế lập tức cũng hướng lưng về phía bên trái.

Bởi vì khoảng cách quá gần, thân hình Đan Hồng di chuyển còn chưa kịp đứng vững thì những mũi tên đã bắn tới người hắn.

Hắn nhanh chóng nhìn ra quỹ đạo của những mũi tên, hai tay lại nắm chặt thanh đao lớn.

“Yaaaaa.” Đan Hồng hét to.

Đại đao mang theo gió mạnh và đầu khí sắc bén bổ lên lưng của Kiếm Long.

Kiếm Long thấy như vậy liền vùng đuôi đánh về phía Đan Hồng, định chặn đòn tấn công của hắn.

Nhưng đầu khí của Đan Hồng đã lên cao, hai tay hắn dùng sức, cái đuôi to lớn của Kiếm Long lập tức bị chém một phát.

“Grừ, grừ, grừ.” Tiếng kêu của Kiếm Long vang vọng cả đấu trường.

Đan Hồng tiếp tục nhảy người lên, vùng thanh đao chém xuống đầu Kiếm Long. Tiếng kêu của Kiếm Long im bật, đôi mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm thiếu niên mặc đồ đỏ trước mắt.

“Rầm” Thân hình cực lớn của Kiếm Long ngã ầm xuống đất, cát bụi xung quanh bay tứ phía.

Những khán giả ở đây bị một màn chiến đấu căng thẳng làm cho kinh ngạc.

“Tuyệt.” Sau vài giây im lặng, đấu trường đột nhiên vang lên những tràng vỗ tay như sấm.

Mà Đan Hồng đứng giữa sân lúc này lấy ra một cái khăn tay, dùng nó lau đi những giọt máu trên thanh đao rồi quăng cái khăn trên mặt đất. Hắn đi đến nhặt vỏ đao rồi tra vào đao một cách lưu loát.

Đan Hồng nhìn về phía Lâm Huyền Băng và Lâm Huyền Thiên, đôi mắt mang theo ý lạnh, rồi hắn nâng đao lên chỉ vào hai người, sau đó xoay người bỏ đi.

“Này, Huyền Thiên ca ca, người này rất kỳ quái, vì sao hắn lại dùng đao chỉ vào chúng ta?” Lâm Huyền Băng có chút không hiểu hỏi Lâm Huyền Thiên.

“Đừng đoán bừa, cách xa như vậy, ai biết hắn chỉ ai? Chúng ta đi thôi.” Lâm Huyền Thiên nắm tay Lâm Huyền Băng đi ra khỏi đấu trường.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Sư Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.